

A KÍNAI DETEKTÍV

Robert van Gulik

A FARAGOTT PARAVÁN REJTÉLYE



Robert van Gulik

A kínai detektív

**A FARAGOTT
PARAVÁN REJTÉLYE**



 sorozatkonyvek.hu

2011

ЖУЛИНИ ХУАЙЛАН

Fülszöveg

Di bíró még mindig Peng-lai járásfőnöke. Meglátogatja kollégáját, a szomszédos Teng bírót, aki egy paravánt mutat neki, amelyen egy szerelmi jelenetet ábrázoló díszítés helyébe rejtélyes módon gyilkossági jelenet került. Teng furcsán viselkedik, és De bíró segítségét kéri, mert a város egyik tiszteletre méltó polgára érthetetlen öngyilkosságot követett el. Egy koldus közben egy gyönyörű nő holttestére bukkan a mocsárban. Di bíró és szolgája, Csiao Tai inkognitóban csatlakozik egy helyi rablóbandához, és így próbálja meg kideríteni, mi állhat a szövevényes, különös esetek hátterében.

SZEREPLŐK

Állandó szereplők

DI DZSEN-CSIE – Peng-lai járásfőnöke. A történet szerint néhány napig Santung tartomány egy másik járásában, Vei-pingben tartózkodik

CSIAO TAI – Di egyik segédje, aki elkísérte feljebbvalóját erre az útra

A faragott paraván esetében érintett személyek

TENG KAN – Vei-ping járásfőnöke

TENG ASSZONY – született Vu, a felesége – Ezüst Lótusz néven ismert

PAN JÜ-TE – Teng titkára

A hiszékeny selyemkereskedő esetében érintett személyek

KO CSI-JÜAN – jómódú selyemkereskedő

KO ASSZONY – született Hszie, a felesége

PIEN HUNG – jövendőmondó

A hamisított számlák esetében érintett személyek

LENG CSIEN – bankár

LENG TE – az öccse, festő

KUN-SAN – tolvaj

Továbbiak

A „KÁPLÁR” (Liu Vu) – Vei-ping alvilágának vezére

A „DIÁK” (Hszia Liang) – fiatal bűnöző

BÍBOR SZEGFŰ – prostituált



Tavasz



Nyár



ŐSZ

RH
C



Tél

RH
&

ELSŐ FEJEZET

Ahogy beért a könyvtárszobába, rögtön az ajtónál megállt. A feje kóválygott, látása elhomályosult, az íróasztaláig sem mert elmenni. Hátát a félfának támasztotta, szemét lehunyta, kezét lassan a halántékához emelte. A hasogató fejfájás tompa, kízó lüktetéssé változott. A füle már nem csengett; hallotta a távoli hátsó udvarból ideszűrődő ismerős hangokat, ahogy a szolgák a délutáni pihenő után újra nekiláttak a háztartási teendőknek. Háznagya is nemsokára bejön majd a délutáni teával.

Hatalmas erőfeszítéssel úrrá lett a remegésén. Nagy megkönnyebbüléssel észlelte, hogy kezd rendbe jönni a látása. Gyorsan fölemelte mindkét kezét, és alaposan megvizsgálta: sehol nem fedezett föl vérnyomot. Tekintete a súlyos ébenfa íróasztalra tévedt, amelynek sima, fényezett lapján visszatükröződött a zöld nefritkő váza és benne a hervadásnak indult virágok. Átsuhant az agyán, hogy feleségének ki kell majd cserélnie a csokrot, hiszen mindig ő szokta szálanként összeválogatni a kertben – ettől most hirtelen furcsa ürességet érzett a gyomrában. Átbotorkált a szobán, sikeresen elért az asztalig, zihálva megállt, a legömbölyített csücskökben megkapaszkodva lassan körbekerült, aztán lehuppant a nagy karosszékbe.

Erősen markolta a karfát, hogy ellen tudjon állni a szédülés újabb rátörni készülő rohamának. Amikor az is elmúlt, és kinyitotta a szemét, elsőként a szemközti fal előtt álló lakkfa paravánt látta meg. Gyorsan elfordította a tekintetét, de mintha szemének mozgását követve a paraván is odább mozdult volna. A magas, szikár férfi egész testén újból heves remegés futott végig. Ösztönösen szorosabbra húzta laza háziköntösét. Vajon ez már a vég, kezd megbolondulni? Szemöldökére hideg verejtékcseppek ültek ki, hányinger fogta el. Előrehajolt, tekintetét arra az iratcsomóra szegezte, amelyet titkára az asztalára készített, és minden erejével igyekezett összeszedni a gondolatait.

Szeme sarkából látta, amint teatálcával a kezében belép a háznagya. Szerette volna viszonzni az alázatos köszöntést, de

kiszáradt nyelve duzzadtan, bénán lapult a szájában. Amikor az egyszerű szürke köntöst és kis kerek fekete sapkát viselő idős férfi letett elé egy csésze teát, a járásfőnök azonnal remegő kezébe vette, és belekortyolt. Ha többet iszik, biztosan jobban lesz majd. Miért nem megy már innen ez a vén totyakos? Mire vár? Már épp nyitotta a száját, hogy valami dühös megjegyzést tegyen, amikor meglátta a tálcán a borítékot.

– Bíró úr – kezdte az öreg szolga –, ezt a levelet most hozta egy látogató, bizonyos Sen úr.

A járásfőnök a levélre meredt – még mindig nem bízott annyira remegő kezében, hogy meg is próbálja fölemelni. A hivatalos kinézetű nagybetűs címzés így szólt: „Teng Kan úrnak, Vei-ping járásfőnökének. Saját kezébe.” A bal alsó sarokban ott virított a megyefőnöki hivatal nagy piros pecsétje.

– Miután az áll rajta, hogy „saját kezébe” – magyarázta a háznagy a tőle megszokott kopogós pedantériával –, úgy véltem, legjobb lesz, ha egyenest behozom a bíró úrnak.

A járásfőnök kezébe fogta a levelet, és rutinszerű mozdulattal nyúlt bambusz papírvágó késéért. Sok száz más járásfőnökhöz hasonlóan ő is csak kis fogaskerék volt a felséges Tang-birodalom roppant közigazgatási gépezetében. És noha saját körzetében, Vei-pingben ő töltötte be a legmagasabb kormányhivatalt, maga is csak egyike volt a Pien-fu megyefőnöke alá tartozó jó tucatnyi járásfőnöknek. Háznagya helyesen gondolta: a megyefőnök saját kezű levelével érkező látogatót nem szabad megvárakoztatni. Hála a jó égnek, újra képes volt gondolkozni!

Felvágta a borítékot. A hivatalos levélpapíron alig néhány sor állt:

„Bizalmas. Jelen levél átadója, Di Dzsen-csie, Peng-lai járásfőnöke, miután a megyefőnökségen fontos tanácskozáson vett részt, engedélyt kapott, hogy hazatérőben egyhetes szabadságot vegyen ki, amelyet Vei-ping városában tölt, szigorúan inkognitóban. Kérek az említett Dinek minden lehetséges segítséget megadni.

A megyefőnök”

Teng járásfőnök lassan összehajtogatta a levelet. Szerencsétlenebb pillanatban már nem is érkezhettek volna ez a kolléga. És miért inkognitóban jön? Talán készül valami, amiről ő nem tud? A megyefőnök közismert szokatlan módszereiről, talán ezt a Di nevű figurát is valami titkos nyomozás miatt küldte ide. Ki kellene térni a találkozás elől? Jelentsen beteget? Nem, az csak fölkeltené a ház népének gyanúját, hiszen reggel még kutyabaja sem volt. Gyorsan kiitta a maradék teát.

Most már sokkal jobban érezte magát. Úgy ítélte meg, egész normálisan cseng a hangja, amikor kiadta beosztottjának az utasítást.

– Tölts még egy csészével, aztán hozd be a hivatali öltözékemet!

Az idős szolga segített gazdájának felölteni hosszú barna brokátköntösét, és kezébe adta a fekete fátýolszövetből készült négyszögletű kalapot. Végül a járásfőnök megkötötte dereka körül a selyemövet.

– Bekísérheted Sen urat – mondta. – Itt fogadom, a könyvtárszobában.

Ahogy a szolga elhagyta a helyiséget, Teng járásfőnök azonnal átment a kizárólag vendégfogadásra szolgáló széles ébenfa padhoz, amely az oldalsó fal tövében állt, egy fenséges tájat ábrázoló nagy tekercskép alatt. Leült a pad bal sarkára, és ellenőrizte, hogy onnan a lakkfa paravánnak csak a fele látszik. Felállt, visszasétált az íróasztalhoz. Hála a jó égnek, a lába újra engedelmeskedett. De vajon kitisztul-e az agya? Amint ott ácsorgott gondolataiba mélyedve, nyílt az ajtó, és belépett a háznagy. Átadott gazdájának egy piros névjegyet, amelyen a látogató neve állt: Sen Mo. A bal alsó sarokban kisebb írásjelek hirdették: befektetési tanácsadó.

Széles vállú, sudár férfi lépett be, és karját fakult kék ruhájának bő ujjában összefonva udvariasan meghajolt. Lengő fekete szakálla, hosszú oldalszakálla impozáns látványt nyújtott, nyútt fekete fövege nem árulkodott viselője rangjáról. Teng járásfőnök viszonzta a meghajlást, szólt néhány üdvözlő szót, aztán a padhoz tessékelte vendégét, és leültette az alacsony teaasztalka bal oldalára. Ő maga a másik oldalra helyezkedett, az ajtó körül tébláboló háznagyot pedig határozott gesztussal utasította, hogy hagyja őket magukra.

Miután az ajtó becsukódott, a szakállas férfi átható tekintetével végigpásztázta vendéglátója arcát, majd kellemes, mély hangon megszólalt:

– Régóta vártam, hogy egyszer megismerhesselek, Teng. Már fővárosi gyakornok koromban mindenfelé dicsérni hallottam kiemelkedő költői tehetségedet. És persze kivételes kormányhivatalnoki képességeidet.

*Di bíró
Teng járásfőnökkel teázik*



Teng járásfőnök meghajtotta a fejét.

– Ne túlozz, Di – mondta. – Néhanap lefirkantok pár versszakot, hogy agyoncsapjam pár üres órát. Álmomban sem mertem volna remélni, hogy egy ilyen közismerten kényes ízlésű irodalomértő – akinek ráadásul szenvedélye a legtitokzatosabb bűnesetek felgöngyölítése – bokros teendői közepette akár csak pillanatnyi figyelemre méltatja szerény munkámat.

Itt megállt. Kezdett ismét úrrá lenni rajta a szédülés, úgy érezte, nem képes tovább fűzni a szokásos udvarias szóvirágokat. Habozott egy pillanatig, majd egészen más hangon folytatta:

– A nagytiszteletű megyefőnök úr tudatta velem, hogy szigorúan inkognitóban utazol. Ez azt jelenti talán, hogy a látogatásod valamilyen bűnügyi nyomozással van összefüggésben? Bocsánat, hogy így ajtóstul rontok a házba, de...

– Ugyan, nincs miért szabadkoznod! – szólalt meg Di bíró bocsánatkérő mosollyal. – Nem tudtam, hogy a megyefőnök szíves bemutató levele ilyen tömören fogalmaz. Szívből remélem, hogy nem okozott neked fölösleges aggodalmat! A helyzet az, hogy teendőimet Peng-laiban elég megterhelőnek érzem – ez nyilván a gyakorlatlanságomnak tudható be, a jelenlegi az első járásfőnöki posztom. Épp azt fontolgattam, hogy jó volna szabadságot kivenni, amikor tanácskozássra rendelték a megyefőnöki hivatalba. A partvédelem volt a téma; a Koreai-félsziget épp az én járásommal szemközt fekszik a tenger túloldalán, és ottani hűbéreseink mostanában valamelyest mozgolódnak. A megyefőnök gondoskodott róla, hogy reggeltől késő estig legyen elfoglaltságom. A fővárosból is jelen volt egy fontos tisztet betöltő hivatalnok... te is tudod, milyen az, amikor folyamatosan ilyen magas rangú személyek rendelkezésére kell állni! A tanácskozás eltartott négy napig, és ha majd visszaérek Peng-laiba, biztosan rengeteg elmaradást be kell hoznom. Úgy döntöttem, rövid szabadságot kérek, hogy eltölthessek pár napot utazóként a járásodban, amelynek híres történelmi emlékeit és gyönyörű tájait a költeményeid is olyan megkapóan írják le. Ezért és csakis ezért akartam inkognitóban maradni, és ezért adom itt ki magam Sen Mo befektetési tanácsadónak.

– Értem – bólintott a házigazda, miközben keserűen ezt gondolta: „Látogatóként, na persze! Ha a megyefőnök ezt írta volna a levelében, én is elhalaszthattam volna egy-két nappal ezt a találkozást”; de fennhangon így folytatta: – Valóban nagy könnyebbség, ha egy kis időre megszabadulván a hivatalunkkal együtt járó formalitásoktól és pompától olyan szabadon járhatunkkelhetünk, mint bármely egyszerű polgár! De mi a helyzet a kíséreteddel?

– Valójában – felelte Di bíró – csak egy segédemet hoztam magammal, egy Csiao Tai nevű nagyon jó képességű fickót.

– Nem bátorítja ez öö... indokolatlan bizalmaskodásra a beosztottadat? – kérdezte Teng határozatlanul.

– Erre, be kell valljam, sosem gondoltam! – felelte derűs mosollyal Di bíró. – Tudnál ajánlani egy szerény, de tiszta fogadót, ahol megszállhatnánk? És hol vannak azok a műemlékek, amelyeket érdemes itt megnézni?

Teng ivott egy korty teát, aztán így szólt:

– Azzal, hogy névtelenségre vágysz, legnagyobb bánatomra megfosztasz az örömtől, hogy itt szállásoljalak el és díszvendégnek kijáró bánásmódban részesítselek. De miután ez az óhajod, javaslom a Szárnyaló Darvakhoz címzett fogadót: nagyon jó a híre, és nincs messze a járásfőnökségtől. Ami a látnivalókat illeti, bemutatom majd tanácsadómat és általános titkáromat; Pan Jü-te itt született, itt nevelkedett, ismeri a város minden zegét-zugát. Ha megengeded, odakísérlek hozzá: a törvényhivatal mögött van az irodája.

Teng járásfőnök fölállt. Di bíró is követte a példáját, de közben észrevette, hogy vendéglátója egy pillanatra megtántorodik, és csak mindkét kézzel a pad karfájába kapaszkodva tud kiegyenesedni.

– Nem érzed jól magad? – kérdezte a bíró aggódva.

– Semmiség, csak enyhe szédülés! – felelte Teng bágyadt mosollyal az arcán. – Kicsit kimerült vagyok.

Mogorván nézett a háznagyra, aki ebben a pillanatban lépett be. A férfi mélyen meghajolt a gazdája előtt, és halk hangon így szólt:

– Elnézést, hogy zavarnom kell nagy jó uramat, de a szobalány most jelentette, hogy asszonyunk még nem mutatkozott a szieszta óta, és a hálószobája be van zárva.

– Igaz is, elfelejtettem szólni neked – mondta erre Teng járásfőnök –, hogy ebéd után sürgősen elhívták a nővére vidéki házába. Közöld a személyzettel.

Miután a háznagy bizonytalanul tovább ácsorgott, Teng bosszúsan megkérdezte:

– Mi van, mire vársz? Nem látod, hogy dolgom van?

– Azt is jelentenem kell – motyogta az öreg látható zavarban –, hogy valaki összetörte a hálószoza előtti nagy vázát. Én...

– Majd később! – fojtotta belé a szót Teng járásfőnök, és az ajtóhoz terelte Di bírót.

Ahogy a rezidenciáját a bíróság épületétől elválasztó kerten haladtak keresztül, Teng egyszer csak megszólalt:

– Őszintén remélem, Di, hogy itt-tartózkodásod során nem akarod egészen megtagadni tőlem bölcs tanácsaidat. Keress föl, ha úgy tetszik. Nyugtalanít egy ügy, valamikor szívesen megvitatnám veled. Itt most balra.

Átvágtak a járásfőnökség nagy központi udvarán. A szemközti épületben Teng kicsiny, de nagyon tiszta és rendezett irodába vezette a bírót. A hivatalos iratokkal és dossziékkal telepakolt íróasztal mögött ülő szikár férfi azonnal föl pattant, amikor a felettesét meglátta. Intett a szolgálónak, aki addig szerényen meghúzódott a sarokban, hogy tűnjön el, aztán sántikálva előre lépett, és mélyen meghajolt. Teng járásfőnök kimért hangon szólalt meg:

– Ez itt Sen úr... befektetési tanácsadó. A megyefőnök úrtól hozott ajánlólevelet. Néhány napig nálunk szándékozik maradni, hogy megtekintse járásunk nevezetességeit. Adj meg neki minden szükséges információt!

Aztán Di bíróhoz fordult:

– Megbocsátasz, remélem, föl kell készülnöm a délutáni meghallgatásra.

Azzal meghajolt, és távozott.

Pan titkár az íróasztal előtt álló kényelmes székbe ültette a bírót, és föltette az ilyenkor szokásos udvarias kérdéseket, de mindvégig szórakozottnak és feszültnek tűnt. Miután az imént Teng járásfőnök is viszonylag kevés időt szánt rá, Di bíró most arra gondolt, valami különlegesen bonyolult probléma megoldására kell

összpontosítaniuk. De amikor rákérdezett, Pan gyorsan megnyugtatta:

– Á, dehogyan, nincs más, csak a szokásos rutintennivalók. Szerencsére elég békés járás a miénk.

– Azért kérdeztem – makacskodott Di bíró –, mert beszélgetésünk során a járásfőnök utalt valamilyen nyugtalanító ügyre.

Pan felhúzta a szemöldökét.

– Én nem tudok semmi ilyenről – mondta, aztán felcsattant, mert az előbbi szolgálólány újra megjelent: – Gyere vissza később!

A lány egy pillanat alatt eltűnt, Pan pedig meggyötört arccal folytatta:

– Ezek az ostoba lányok! Kiderült, hogy valaki eltört egy nagy antik vázát, amely Teng asszony lakrészében állt. Örökségből maradt, a gazdám nagy becsben tartotta. Egyik lány sem akarja beismerni, hogy ő tette, ezért a háznagy megkért, hogy mindet faggassam ki, és találjam meg a bűnöst.

– Más segítője nincs is a járásfőnök úrnak? – érdeklődött Di bíró.
– Ebben a pozícióban általában három segédet szoktak tartani, ha jól tudom, akiket a járásbíró minden állomáshelyére magával visz, nem?

– Igen, így van. De az én gazdám nem követte ezt a hagyományt. Ő meglehetősen tartózkodó természet, kicsit magának való, hogy úgy mondjam. Én magam is az itteni bíróság állandó személyzetéhez tartozom. Látom – folytatta gondterhelten ráncolva a szemöldökét –, ez a váza-ügy nagyon feldúlta. Az előbb, amikor bejött, úgy tűnt, nincs túl jó bőrben.

– Nem szenved valamilyen krónikus betegségben? – kérdezte a bíró. – Nekem is feltűnt, milyen sápadt.

– Nem – felelte a titkár habozás nélkül. – Soha nem panaszkodott az egészségére, sőt az utóbbi időben feltűnően élénk és jókedvű volt. Nagyjából egy hónapja elcsúszott az udvaron, és kifecamította a bokáját, de az már tökéletesen rendbejött. Ez a rekkenő nyári hőség viseli meg, szerintem. Na, lássuk, mit is érdemes először körbejárnod, uram. Elindulhatnál mondjuk...

Azzal hosszan sorolni kezdte Vei-ping látnivalóit. Di bíró kulturált, olvasott, a környék története iránt szenvedélyesen érdeklődő

férfiúnak találta a titkárt. Szabadkozva kelt föl végül, mondván, útitársa egy teaházban várja a járásfőnökség tömbje mögötti sarkon.

– Ez esetben – mondta Pan – a hátulsó vészkijáráshoz vezetlek, hogy ne kelljen akkorát kerülnöd a főkapu felé.

Visszakísérte a bírót a járásfőnök rezidenciájára; dongalába ellenére meglehetősen könnyedén lépkedett. Hosszú, sötét, ablaktalan folyosón haladtak, amely körbefutott az egész épületen. Amikor a folyosó végén nyíló kis vasajtót kitérta, Pan mosolyogva jegyezte meg:

– Bizonyos értelemben ez a kapu is a város nevezetességei közé tartozik. A titkos bejáratot több mint hetven éve alakították ki, amikor fegyveres felkelések törtek ki errefelé. Mint köztudott, akkoriban a kormányzó, a híres...

Di bíró nagy hálálkodva gyorsan elkészönt. Kilépett a csendes sikátorra, és nekiindult, amerre Pan mutatta.

A következő sarkon meg is találta a teaházat, ahol Csiao Tait hagyta. Noha a szieszta épphogy csak véget ért, a nyitott terasz máris zsúfolásig megtelt. Nagyrészt jól öltözött vendégek ücsörögtek mindenütt, kényelmesen kortyolgatták teájukat és rágcsálták a szárított dinnyemagot. Di bíró nyílegyenesen odament egy asztalhoz, amelynél egyszerű barna ruhába öltözött, kerek kis fekete sapkát viselő, tagbaszakadt férfi ült, és elmélyülten olvasott egy könyvet. Amikor a bíró hátrahúzta a szemközt álló széket, a férfi talpra szökkent. Di bírónak sem lehetett oka panasza, de Csiao Tai még nála is legalább két centivel magasabb volt; vastag nyak, széles váll, keskeny derék: hivatásos ökölvívót megszegyenítő termet. Csupasz, megnyerő arca egészen felderült, ahogy megszólalt.

– Hamarabb visszaértél, mint gondoltam, járásfőnök úr.

– Ne nagyon „járásfőnöközz” itt! – figyelmeztette Di bíró. – Ne feledd, hogy „egyszerű látogatók” vagyunk!

Fölvette a székről az útibatyut, a földre helyezte, majd leült, tapsolt a felszolgálónak, és kért egy kanna friss teát.

A csontsovány férfi, aki addig székebe süppedve ült magában egy sarokasztalnál az övéktől nem messze, most hirtelen fölnézett. Aszott, visszataszító arcát vékony, egyenes forradás csúfította el üres jobb szemgödörétől egészen le az álláig; torz szája mintha örök gúnyos vigyorba merevedett volna. Hosszú, pókszerű kezével az

arcához kapott, hogy megfékezze az izmok ideges rángását. Aztán hegyes könyökét föltámasztotta az asztalra. Előrehajolva próbálta kivenni, miről beszélget a bíró és társa, de a többi vendég zsivaja elnyomta a hangjukat. Csalódottan meg kellett hát elégednie azzal, hogy gonosz fél szemével figyeli őket.

Csiao Tai körülnézett. Amikor a csúf férfit megpillantotta, azonnal le is vette róla a tekintetét, és fojtott hangon így szólt a bíróhoz:

– Látod azt a fickót, aki a sarokasztalnál ül mögöttem? Úgy néz ki, mint valami utálatos féreg, amely most mászott elő a gubójából!

Di bíró jól megnézte magának, aztán bólintott:

– Tényleg nem túl megnyerő. Na és te mit olvasol?

– A felszolgálótól kaptam kölcsön. Vei-ping nevezetességeit mutatja be. Nagyon jó ötlet volt ebben a városban megszakítani az utunkat! Itt például azt mondja – tolt a bíró orra alá a nyitott könyvet –, hogy a Háború Istenének templomában valaha élt híres tábornokok életnagyságú szobra áll, vagy egy tucat, és valami régi nagymester faragta mindet. Aztán van például egy remek meleg vizű forrás, ami...

– A járásfőnök titkára az előbb részletesen elmesélte az egészet – szakította félbe a bíró mosolyogva. – Lesz dolgunk, ha mindent végig szeretnénk nézni. Hanem az itteni kollégám, Teng kicsit csalódást okozott – mondta hosszan belekortyolva teájába. – Miután híres költő, derűs fickónak és szellemes társalgónak képzeltem. Ehhez képest elég régimódi alak, egészen olyan, mint aki karót nyelt. Betegnek tűnt, és gondterheltek.

– Mi más várhatnánk? – vigyorgott Csiao Tai tele szájjal. – Nem azt mondtad, hogy csak egy asszonya van? Az ő pozíciójában ez elég természetellenes, nem?

– Ne mondd, hogy természetellenes! – fedtte meg Di bíró. – Teng járásfőnök és felesége a házastársi szerelem és összetartozás fényes példája. Bár házasságuk nyolc éve alatt nem született gyerekük, Teng sosem vett magához más feleséget, vagy ágyast. A fővárosi irodalmi körökben „örök szerelmespár” néven emlegetik őket, nem minden irigység nélkül, azt hiszem. Az asszony, Ezüst Lótusz is híres költői tehetségéről, az efféle közös érdeklődés szoros kapocs két ember között.

– Lehet, hogy verset írni tud a nő – jegyezte meg Csiao Tai –, én mégis azt mondom, a férje jobban tenné, ha a hálószobája bútorzatát kiegészítené két-három csinos lánnyal, mondjuk, hogy legyen honnan ihletet meríteni.

Di bíró ezeket a szavakat már nem hallotta. Figyelmét a szomszéd asztalnál zajló párbeszéd ragadta meg. Egy tokás, kövér férfi épp ezt mondta:

– Továbbra is fenntartom, hogy a járásfőnök hibát követett el a reggeli meghallgatáson, amikor nem volt hajlandó bejegyezni Ko öngyilkosságát.

– Nézd – felelte a vele szemközt ülő, rókaképű, sovány alak –, a holttestet ugye nem találták meg. Ha nincs holttest, nincs bejegyzés! Tessék, így működik a hivatalnoki agy!

– Még szép, hogy nincs holttest! – méltatlankodott a kövér. – Ha egyszer a folyóba ugrott! És arra nagyon erős a sodrás. Ne felejtse el, mekkora az esése: az a dombos rész jó magasan fekszik. Nem akarok én semmi rosszat mondani a járásbíróról, az egyik legjobb, aki megfordult nálunk az utóbbi években. Én csak arról beszélek, hogy egy ilyen hivatalnoknak, aki hónapról hónapra pontosan megkapja az állandó fizetését, fogalma sem lehet a magunkfajta üzletembereket nyomasztó pénzügyi gondokról. Föl se merül benne, hogy amíg az öngyilkosságot nem veszi nyilvántartásba, Ko bankára nem számolhatja föl a vállalatot. És miután az öreg Ko rengeteg hátralékos ügyet hagyott maga után, ez komoly veszteséget jelenthet a családjának.

A másik bölcsen bólogatott, aztán megkérdezte:

– Mit gondolsz, miért ölhetette meg magát? Remélem, nem anyagi problémái voltak.

– Biztos nem! – felelte a kövér azonnal. – Jól menő, megbízható üzlet az, szerintem a legnagyobb selyemüzem az egész tartományban. Viszont bajlódott mostanában az egészségével. Szerintem ez lehetett az ok. Emlékszel, tavaly, amikor Vang lett öngyilkos, az a kereskedő, aki folyton fejfájásra panaszkodott?

Di bírót innen kezdve hidegen hagyta a téma. Kitöltött magának még egy csésze teát. Csiao Tai, aki eddig szintén fülelt, most odasúgta:

– Ne felejtse el, hogy szabadságon vagy, járásbíró úr! És az összes hullá, aki itt úszkál körülöttünk, mind a kedves kollégád, Teng kizárólagos hatáskörébe tartozik.

– Teljesen igazad van, Csiao Tai! Mondd csak, az ékszerészeket is felsorolják abban a te csodakönyvedben? Kell vennem pár csecsebecsét a feleségeimnek ajándékba, mielőtt visszamegyünk Peng-laiba.

– Olyan hosszú a lista, mint a fél karom! – rikkantotta Csiao Tai.

Sebesen végigpörgette a lapokat, aztán fölmutatott egy oldalt a bírónak. Az bólintott:

– Nagyon helyes. Bőven lesz miből válogatnom.

Azzal föl is tápázkodott, és hívta a felszolgálót, majd folytatta:

– Menjünk! Ajánlottak egy jó fogadót itt a közelben.

A csúf arcú férfi a sarokban megvárta, amíg fizetnek, és kimennek az utcára. Aztán fölpattant, odasündörgött az asztalukhoz, szinte mellékesen fölkapta az otthagyt könyvet, és megnézte, hol maradt nyitva. Szemében gonosz fény villant, ledobta a könyvet, és lesietett a teraszról. Kicsivel odább meglátta a bírót és Csiao Tait: épp egy utcai árustól kértek útbaigazítást.

MÁSODIK FEJEZET

A Szárnyaló Darvakhoz címzett fogadó a város sok-sok dombjának egyikére felkúszó, nyüzsgő utcán épült. Szűk, dísztelen bejárata közvetlenül egy tágas borozó tiritarka portálja mellett nyílt.

A nagy fogadótér viszont azonnal rácáfolt a homlokzat szerény külsejére. A tekintélyes pult mögött trónoló tulajdonos vizsla szemmel mérte föl a két belépőt. Rábökött egy vaskos nyilvántartásra, hogy írják be a teljes nevüket, foglalkozásukat, korukat és születési helyüket.

– Rablóktól tartasz? – kérdezte Di bíró csodálkozva, miközben megnedvesítette az íróecsetet. – Általában elég szokott lenni a név és a foglalkozás.

– Szó sincs róla! – mordult bosszúsan a tulajdonos, majd a könyvet Csiao Tai elé tolta, és fontoskodva magyarázta: – Az én szállómnak nagyon jó a híre. Vagyok olyan helyzetben, hogy megválogathassam a vendégeimet.

– Milyen kár, hogy az anyja nem válogathatta meg, kit szüljön – dörmögte a bajsza alatt Csiao Tai, mialatt útibatyujukat a földre tette, és kézbe vette az ecsetet.

A bíró ezt írta a könyvbe: „Sen Mo, befektetési tanácsadó, harmincnégy éves, Tai-jüanból”. Csiao Tai pedig nehézkesen hozzábiggyesztette: „Csu Ta, Sen úr segédje, harmincéves, a fővárosból”.

Di bíró kifizetett három napot előre. Egy kifogástalanul öltözött alkalmazott egyszerűen berendezett, de nagyon tiszta szobába vezette őket, amely az utca zajától távol eső, szabályos márványkövekkel lerakott harmadik udvarról nyílt.

Csiao Tai szélesre tárta az ajtót. Körbenézett, összevont szemöldökkel méregette a teáskannát, amelyet a felszolgáló az imént helyezett az asztalra, aztán így szólt a bíróhoz:

– Az előbb teáztunk. Viszont gyönyörű sima itt a kövezet. Mi lenne, ha kimennénk, átmozgatnánk magunkat pár menet

botvívással? Utána jöhet egy nagy fürdés, aztán valami tisztességes étteremben megkóstolhatnánk az itteni specialitásokat.

– Remek ötlet! A lovaglástól egészen elgémberedtem! Jó hosszú volt az út Pien-futól idáig.

Félmeztelenre vetkőztek, csak a buggyos nadrág maradt rajtuk. Di bíró kettéválasztotta és tarkóján megkötözte hosszú szakállát. Sapkájukat az asztalra dobták, azzal kiléptek az udvarra. Csiao Tai odakiáltott egy arra lézengő szolgának, hogy hozzon két vívóbotot.

A bíró mestere volt a kard-, illetve ökölvívásnak, de a botvívás fortélyait csak mostanában kezdte elsajátítani Csiao Tai vezényletével. A harcművészetnek ez az ága a köztudatban nem éppen az előkelőbb osztályok sportjaként élt, csakis az útonállók és csavargók körében volt népszerű. Di bíró viszont kiváló testmozgásnak tartotta, és egyre jobban megszerette. Csiao Tai pedig ezt is magas szinten művelte, hiszen mielőtt a bíró szolgálatába szegődött, maga is útonálló volt – ahogy ezt a napbarnította, széles mellkasán és hosszú, izmos karjain éktelenkedő sebhelyek sokasága bizonyította.

Egy éve, amikor Di bíró első hivatalos állomáshelyére, Peng-laiba tartott, Csiao Tai és vértestvére, Ma Dzsung megtámadta egy kihalt mellékúton. De a bíró erőteljes személyisége olyan nagy hatással volt rájuk, hogy fölhagytak durva mesterségükkel, és odaadó segédeivé léptek elő. Az eltelt egy év során a bíró nagy hasznát vette a kiváló párosnak, valahányszor veszélyes bűnözők elfogására vagy más hasonlóan kényes feladatra került a sor. Készséggel hajlandó volt elismerni, hogy a két jómadárnak még nem sikerült teljesen elsajátítani a kifinomult modort, amely méltó egy járásfőnök hadnagyaihoz, de nagyon kedvelte fesztelenségüket és szókimondásukat.

– Gondolom, a tulajdonos nem bánja, ha itt állunk neki vívni – mondta Di bíró, ahogy fölvette az alapállást.

– Egyetlen sanda pillantás, és belepaszírozom a fejét a hájas hasába! – kiáltotta Csiao Tai harciasan. – Akkor aztán pisloghat a nagyvilágba a köldökén át. De most inkább a visszakezesekre összpontosíts!

Villámgyorsan a bíró feje felé sújtott. Az elhajolt, és alig valamivel a föld felett széleset suhintott Csiao Tai bokája felé. Az testsúlyát

meghazudtoló eleganciával szökkent át a bot fölött, és rögtön Di mellkasa felé vágott, mire a bíró ügyesen háritott.

Hosszú ideig csak a botok csattogását és a harcosok szapora zihálását lehetett hallani. Nemsokára szolgák és felszolgálók gyűltek az udvarra, hogy lássák a küzdelmet. Teljesen lekötötte őket az ingyen attrakció, észre sem vették, hogy hátuk mögött lassan résre nyílik az ajtó. Csontsovány, csúf alak kémlelt be: fél szeme parázslóit, ahogy a két vívót figyelte. Jó darabig elácsorgott ez az árnyékba beleolvadó különös, nyurga alak, aztán hátralépett, és nesztelenül becsukta az ajtót.

Amikor Di bíró és segédje befejezte a vívást, mindkettejük teste fénylett a verejtéktől. Csiao Tai odadobta a botokat egy szolgának, és megkérte, hogy vezesse őket a fürdőbe.

A tágas, levegős helyiségben rajtuk kívül nem volt fürdőző. A két medencét természetes színében meghagyott, masszív, fényezett fenyőgerendákból készült káva fogta körül. A falat ugyanilyen anyagból húzták fel, ettől kellemes friss illat töltötte be a levegőt, szinte a szabadban érezhette magát az ember. A padlót nagy fekete kőlapok borították. Az egy szál ágyékkötőben sürgölődő zömök fürdőmester elvette a két vendég nadrágját, és fölakasztotta. Aztán letett eléjük egy-egy forró vízzel telt kerek dézsát, mellé kis vászonzsákban lúggal kevert pelyvát. Ezzel a szappanpárnácskával alaposan végigdörzsölték magukat, majd a fürdőmester több vödör meleg vizet locsolt rájuk.

– Majd meglátjátok, milyen kellemes a medence – magyarázta közben. – Úgy vájták ki a sziklából, amelyre a fogadó épült. A meleg víz itt tör föl alatta. Lábakra vigyázni, a bal sarokban tűzforró a kő!

A két fáradt utas átlépett a káván, és belemerült a medencébe. A fürdőmester elhúzta a tolóajtót, hogy élvezhessék a kis elfalazott kertrészben zöldellő banánlevelek üdítő látványát. A bíró és segédje jó darabig kényeztette magát a kellemes meleg vízben. Aztán kiültek az alacsony bambuszlócára, és engedelmesen hagyták, hogy a fürdőmester megmasszírozza a vállukat és szárazra törölje őket. Tiszta vászonköntöst kaptak, abban indultak vissza a szobájukba, tetőtől talpig felfrissülve.

Épphogy átöltöztek saját ruhájukba, és leültek teázni, amikor kinyílt az ajtó, és egy sovány, félszemű férfi lépett be.

- Ez az a féreg, akit a teaházban láttunk! – kiáltott fel Csiao Tai.
- Di bíró bosszúsan nézte a visszataszító arcot. Csípősen szólalt meg:
 - Belépés előtt kopogni szokás. Mit akarsz?
 - Csak pár szót váltani... Sen úr.
 - Kiféle-miféle vagy? – kérdezte a bíró, mert egyáltalán nem tudta hová tenni a betolakodót.



Di biró és
Csiao Tai a fürdőben

RH
C

– Tulajdonképpen ugyanaz, mint ti! Hivatásos tolvaj vagyok!
– Kirúgjam? – kérdezte Csiao Tai dühösen.
– Várj! – intette Di bíró; kíváncsi volt rá, mi sül ki ebből. – Miután tudod a nevemet, barátom, nyilván azt is tudod, hogy én befektetési tanácsadó vagyok.

A másik gúnyosan nevetett.

– Megmondjam, díszpintyek, kifélék vagytok igazán?
– Kíváncsian várom – felelte a bíró nyájasan.
– Részletesen szeretnéd hallani? – kérdezte újra a félszemű.
– A lehető legrészletesebben – bólintott a bíró, miután a hívatlan vendég egyre jobban fölkelte a kíváncsiságát.

– Kezdjük veled: ezzel a szakállal, ezzel az önelégült képpel messziről bűzlesz a bíróságszagtól. Jó erős vagy, úgyhogy főporoszló lehettél. Halálra kínoztál egy ártatlan foglyot vagy csórtál a bíróság pénzkészletéből, de lehet, hogy mind a kettő. Mindegy, az biztos, hogy meg kellett lógnod, és az országút szélén kötöttél ki. A barátod hivatásos útonálló, ez nem kérdés. Együtt dolgoztok: te az ájtatos képeddel és sima beszédeddel közel férközöl a gyanútlan utazóhoz, a társad meg leüti. De egyszer csak kitaláltátok, hogy mostantól nagyban játszotok, és bejöttetek a városba, hogy kiraboljatok egy ékszerészt. Csakhogy, vidéki bugrisok, elárulom nektek: városon soha semmire nem fogtok jutni, mert a vak is látja, hogy bűnözők vagytok!

Csiao Tai már állt volna föl, de a bíró fölemelte a kezét.

– Engem szórakoztat a fickó – mondta. – Mondd csak, mi súgja neked, hogy be akarunk törni valahová?

A csúf hórihorgas nagyot sóhajtott.

– Hát jó – mondta túljátszott türelemmel. – Adok nektek egy ingyenleckét, csupa szívjóságból! Délután, amikor az a nagy böhöm ott belépett a teaházba, még a nyomorult fél szememmel is rögtön megláttam rajta, hogy útonálló. A testalkata, a járása elárulja. Amúgy eredetileg a hadseregből szökhett. Van valami katonás a tartásában. Aztán te is megjöttél. Először azt hittem, elbocsátott bírósági hivatalnok vagy. De amikor láttalak a bottal vívni – és világbolondjai vagytok, hogy így kiadtátok magatokat! –, láttam, hogy

te is jó izmos vagy, csakhogy a bőröd sima és fehér. Úgyhogy mindent át kellett értékelnem, és rájöttem, hogy szökött főporoszló vagy. És ha ez mind nem volna elég, ország-világnak tudomására hoztátok, hogy idegenek vagytok, amikor elkezdtétek bújni azt a könyvet a város látnivalóiról. Ráadásul pont az ékszerészek listája fölött kellett annyit puszognotok. Látjátok már, milyen harmatgyenge kezdők vagytok? Azt az egyet nem értem csak, minek növesztetted azt az idétlen szakállt. Hogy a járásfönöködöt majmold, fogadjunk!

– Sajnos már nem szórakoztat – fordult a bíró nyugodtan segédje felé. – Hajítsd ki!

Csiao Tai fölpattant, de nem volt elég gyors. A sovány fickó villámsebessen megfordult, kinyitotta az ajtót, és átsiklott rajta. Olyan gyorsan becsukta Csiao Tai orra előtt, hogy annak homloka nagyot koppant a fán.

– Elkapom a bűdös kutyát! – hörögte a szálfatermetű férfi, miután hatalmasat káromkodva feltépte az ajtót.

– Állj! – szólt rá Di bíró. – Gyere vissza! Nem csinálhatunk botrányt!

Ahogy Csiao Tai homlokát dühösen dörzsölve lassan visszaült a helyére, főnöke halvány mosollyal az arcán így elmélkedett:

– Annyiban nagyon hasznos volt ennek az arcátlan kutyának a fölbukkanása, hogy emlékeztetett egy fontos szabályra, amelyet mindig észben kell tartani, ha valaki bűneseteket akar felgöngyölíteni. Nevezetesen, hogy ne engedjünk a csábításnak: sose ragaszkodjunk makacsul egyetlen teóriához. Ez egy nagyon agyafúrt és éles szemű csirkefogó. Egészen meggyőző volt az érvelése, ahogy bennünket azonosított. De amint sikerült megalapoznia a maga feltételezését, minden új tényt ahhoz próbált igazítani ahelyett, hogy eltöprengett volna, hátha az új adatok fényében érdemes újragondolnia a teóriáját. Eszébe juthatott volna, hogy talán épp azért mertünk nyilvánosan kiállni vívni, mert annyira biztos a pozíciónk, hogy nyugodtan megengedhetünk magunknak olyat is, ami másoknál gyanút keltene. De hát milyen alapon kritizálom őt, ha egyszer én magam is elkövettem ugyanezt a hibát, amikor a legelső szövevényes ügyet próbáltam kibogozni Peng-laiban?

– A rohadék a teaháztól idáig követett minket! – dühöngött Csiao Tai. – De miért szaglászott utánunk? Ugye nem képzelte, hogy megszarolhat minket?

– Nem hinném – felelte Di bíró. – Olyan embernek tűnik, aki csak az eszében bízik, de a fizikai erőszaktól halálosan retteg. Mindegy, úgysem látjuk többet! Viszont hogy a teaház szóba került, eszembe jut az a párbeszéd, amelybe belehallgattam a teraszon. Valami Ko nevű selyemkereskedőnek a rejtélyes öngyilkosságáról beszéltek, emlékszel? Sétáljunk át a járásfőnökségre, hadd lássuk, miről is van szó. Nagyjából mostanában kell kezdődnie a délutáni meghallgatásnak.

– Járásfőnök úr! Úgy tudom, szabadságon vagy, nem?! – szolt Csiao Tai szemrehányóan.

– Úgy bizony! – bólogatott sötéten mosolyogva a bíró. – De bevallom, szívesen megnézném magamnak kicsit jobban ezt a Teng kollégát, lehetőleg tudtán kívül. Ráadásul annyit elnököltem már a bíróságon, ideje egyszer a pulpitus másik oldaláról is megtapasztalni az eseményeket. Neked is nagyon hasznos lesz ez, barátom! Na induljunk!

A fogadótérben a kövér tulajdonos épp négy távozóban lévő kereskedő számláját adogatta össze. Verejtékező homlokára időközben fehér pántot kötött. Ujjaival villámgyorsan lökdöste a számológépet, a *szuan-pan* golyócskáit, de annyira mégsem volt elfoglalt, hogy ne tegyen egy csípős megjegyzést, amikor a bíró elhaladt a pultja mellett.

– A Háború Istenének temploma mögött van egy tér, amelyet kifejezetten a küzdősportoknak tartanak fenn, Sen úr.

– Nagyon köszönöm – felelte a bíró kimérten –, de én szívesebben használok ki a te barátságos fogadód kínálta remek lehetőségeket.

Azzal kimentek.

Lassan haladtak, mert időközben kicsit enyhült a hőség és nagy tömeg özönlötte el az utcákat. De amikor az előjáróság előtti térre értek, látták, hogy a főkapunál nem áll sor. Eszerint már megkezdődött a meghallgatás, az érdeklődők bizonyára összegyűltek a nagyteremben. A bíró és segédje áthaladt a bejárat

boltíve alatt, ahol a meghallgatások kezdetét jelző nagy gong is függött. A padon unottan ücsörgő négy őr ügyet sem vetett rájuk.

Átszaladtak a kihalt központi udvaron, és beléptek az árnyas csarnokba. Messze, a terem másik végében valaki végtelennek tűnő hivatalos szöveget darált monoton hangon. Di bíró és Csiao Tai megállt az ajtóban, hadd szokj a szemük a félhomályt. Az elől összegyűlt hallgatóság feje fölött meglátták a skarlátszínű drapériával leterített, magas pulpitust a szemközti falnál álló emelvényen. Középen trónolt Teng járásfőnök teljes bírói pompában. Fényes zöld brokátból készült hivatali öltözéket viselt, jellegzetes fekete fejfedőjének mindkét oldalán merevített szárny kunkorodott az égnek. Elmélyülten tanulmányozta az előtte fekvő iratot, s közben lassan húzogatta gyér kecskeszakállát. Mellette állt Pan titkár összefont karral. A pulpitushoz mindkét végén alacsonyabb asztal csatlakozott az írnokok számára. A jobb oldali mögött ősz férfi állt – nyilvánvalóan a vezető írnok –, és fennhangon olvasott egy jogi dokumentumot. A terem hátsó falát teljes egészében sötétlila takarófüggöny fedte. Közepén aranyfonállal gondosan kihímezve jókora unikornis díszlett, a tisztánlátás szimbóluma.

Di bíró előbbre ment, beállt a kíváncsiskodók mögé. Lábujjhegyre állva megszemlélhette a pulpitus előtt vasláncokkal, husángokkal, hüvelykszorítóval és a hivatalukhoz tartozó egyéb rémisztő kellékekkel felsorakozott négy marcona poroszlót. Parancsnokuk – egy keskeny körszakállt viselő, állatias ábrázatú, tömzsi alak – valamivel odább ácsorgott, és unottan játszadozott a kezében tartott korbáccsal. Ebben a teremben – most is, mint rendszeren – minden azt szolgálta precízen, kiszámítottan, hogy a törvény fensége lenyűgözze, egyszersmind elriassa a köznépet. Hogy mindenki tudatosuljon, milyen szörnyű következményekkel számolhat, aki a bíróság színe elé kerül. Idősnek és fiatalnak, szegénynek és gazdagnak – lett legyen akár panaszos, akár vádlott – a pulpitus előtti csupasz kőre kellett térdepelnie, és tűrni, hogy a poroszlók üvöltözzenek vele, vagy ha a bíró épp úgy rendel, ott helyben kegyetlenül megkorbácsolják. Hiszen az igazságszolgáltatás alapelve ez volt: aki a törvény előtt megjelenik, mindaddig bűnösnek számít, amíg ártatlanságát nem tudja bizonyítani.

– Semmiről nem maradtunk le – súgta Di bíró Csiao Tainak. – Az írnok valamilyen céh vagy kereskedelmi szervezet alapokmányát olvassa föl. Szerintem most jönnek a záró paragrafusok.

Amikor kicsivel később az írnok elhallgatott, a járásfőnök fölemelte a fejét, és így szólt:

– Mindenki hallotta a fémmunkások céhének új szabályzatát, amelynek szövegét a nevezett céh nyújtotta be és jelen bíróság egészítette ki. Van-e bárkinek ellenvetése?

Egy pillanatig várt, körbehordozta tekintetét a termen. Di bíró gyorsan lekapta a fejét. Miután senki nem szólalt meg, Teng lezárta az ügyet:

– Kinyilvánítjuk, hogy a bíróság az új szabályzatot ezennel elfogadta, további változtatásnak helye nincs.

Nagyot csapott a pulpitusra bírói kalapácsával, amelyet – noha valójában csak egy hosszúkás keményfa hasáb volt – mindenütt így emlegettek: „a fadarab, amelytől mindenki megremeg”.

Fehér gyászruhát viselő, nagy hasú, pufók arcú, középkorú férfi lépett előre, és letérdelt a pulpitussal szemben.

– Közelebb! – vakkantott rá a főporoszló.

Miközben a fehér ruhás engedelmesen közelebb csúszott az emelvényhez, Di bíró oldalba bökte a szomszédját:

– Ki ez?

– Nem tudod? Leng Csien, a bankár. Az öreg selyemkereskedő, Ko Csi-jüan társa volt, aki tegnap este lett öngyilkos.

– Aha – köszönte meg az információt Di bíró. – Na és kit gyászol?

– Jó ég, te tényleg semmit nem tudsz? Hát az öccsét gyászolja, ki mást? A híres festő, Leng Te, aki két hete meghalt, az ő testvére volt. Már régóta kínozza a tüdőbaj, és végül el is vitte.

Di bíró bólintott, és innen kezdve figyelmesen hallgatta Leng Csien mondandóját.

– Nagytiszteletű bíró úr ma reggeli utasításait követve tovább kutattuk a folyó fenekét, majdnem egy kilométer hosszan, hogy megtaláljuk a holttestet, de csupán az elhunyt bársony fejfedője került elő. Miután a Ko család érdekében nagyon szeretnék mihamarabb hozzáfogni a néhai üzleti ügyeinek lezárásához, bátorkodom megismételni az előző meghallgatáson előadott

folyamodványomat: kérem a halálesetet hivatalosan nyilvántartásba venni, ezzel szerény személyemet felhatalmazni arra, hogy a néhai nevében lépéseket tegyek és dokumentumokat írjak alá. Jó néhány fontos megállapodás maradt függőben, és ha ezekben nem tudunk azonnal előbbre lépni, a vállalkozást súlyos veszteségek érik.

*Teng járásfőnök
kihallgatja Leng Csien bankárt*



Teng járásfőnök összevonta a szemöldökét, és így szólt:

– A szabályokat be kell tartani. A törvény úgy rendelkezik, hogy öngyilkosságot nem lehet nyilvántartásba venni, amíg felhatalmazott halottkém a neki bemutatott holttestet meg nem vizsgálta.

Kicsit elgondolkozott, majd folytatta:

– Reggel csupán rövid összefoglalást adtál a történekről. Most idézd fel az eseményeket, minden részletre kiterjedően. Nem lehetetlen, hogy a bíróság talál olyan körülményt, amely indokolja az eset különleges elbírálását. Magam is tisztában vagyok azzal, hogy a néhai Ko úrnak szerteágazó gazdasági érdekeltségei voltak, és kész vagyok a formaságokat a törvényes kereteken belül lehetséges leggyorsabb tempóban elintézni.

– Méltatlan szolgád – mondta Leng tisztelettudóan – hálásan fogadja szíves megértésedet, bíró úr. A tegnapi vacsora – amely közben a tragédia történt – hirtelen elhatározás nyomán szerveződött. Egy hónappal ezelőtt Ko úr kikérte a híres jós, Pien Hung véleményét, melyik nap volna ideális, hogy nekifogjanak Ko nyaralójának, amelyet a déli külvárosban készült fölépíttetni. Miután elkészült a horoszkóppal, Pien úr figyelmeztette Ko kereskedőt, hogy e hó tizenötödike – vagyis a tegnapi nap – nagyon veszélyes lehet a számára. Őt ez mélyen felkavarta, és további részleteket próbált kicsikarni a jövendőmondóból. Pien azonban csak annyit tudott hozzátenni, hogy a veszély forrása Ko közvetlen környezetében van, és hogy a legkritikusabb időszak délre tehető. Ko úr, aki természeténél fogva nyugtalan típus volt, onnan kezdve ezen a jóslaton rágódott, és korábbi gyomorbántalma is kiújult. Ahogy a rettegett dátum közeledett, teljesen elveszítette az étvágyát, belső fájdalmai enyhítésére pedig rendszeresen gyógyszert kellett szednie. Nagyon aggódtam érte, ezért tegnap egész délelőtt tartottam a kapcsolatot háznagyával, aki azt mondta, a gazdája reggel óta végtelenül ingerült, egyetlen percre sem hajlandó kimozdulni a házból, akár csak egy rövid kerti séta erejéig. Délután azonban üzenetet kaptam a háznagytól, miszerint Ko viselkedése jelentősen megváltozott; megkönnyebbült, hogy a legveszélyesebbnek mondott déli időpont elmúlt anélkül, hogy bármi

baja esett volna. Ko asszonynak sikerült rávennie a férjét, hogy hívjanak meg néhány barátot vacsorára: a jó társaság elterelné a figyelmét a sötét gondolatokról, és fölvidítaná. Ko úr – rajtam kívül – a bíró úr titkárát, Pan Jü-te urat és a selyemkereskedők céhmesterét hívta meg. A vacsorát Ko úr rezidenciájának kerti pavilonjában szolgálták föl, amely a kert hátsó végében, a folyóra néző kis emelkedőn áll. Ko eleinte nagyon jókedvű volt. Viccelődött, hogy ezek szerint még olyan híres jövőmondó is tévedhet, mint Pien Hung. A vacsora kellős közepén azonban váratlanul elsápadt. Azt mondta, hogy súlyos gyomorgörcs készül rátörni. Tréfásan megjegyeztem, hogy talán csak az idegei csalják meg. Erre nagyon megdühödött, és szívtelennek nevezett bennünket. Hirtelen fölpattant, valami olyasmit motyogott, hogy bemegy a házba a gyógyszerét bevenni.

– Milyen messze esik a pavilon a háztól? – szakította félbe Teng járásfőnök.

– Elég nagy a kert, bíró úr, de miután csak cserjével ültették be, a pavilonból jól látni a márványteraszt, amely azon az oldalon teljes hosszában szegélyezi az épületet. Kis szünet után ezen a holdfényes teraszon láttuk meg újra Ko urat. Az arcát egészen eláztatta a vér, ami láthatóan a homlokán tátongó sebből ömlött. Vadul gesztikulálva, kiáltozva kirohant a kertbe, aztán a pavilonhoz vezető ösvényre. Mi hárman a döbbenettől némán ültünk, és csak néztük, ahogy közeledik. Félúton egyszerre irányt váltott. Otthagytá az ösvényt, és a gyepen át egyenest a márvány mellvédhez futott. Átlépett rajta, és a folyóba vetette magát.

Kis szünetet tartott, láthatóan felzaklatta a történetek felidézése.

– Mi történt az elhunyttal, mialatt bent volt a házban? – kérdezte a járásfőnök.

– Bizony ám! – fordult Di bíró Csiao Taihoz. – Itt van a kutya elásva.

– Ko asszony úgy mesélte – válaszolt Leng –, hogy a férje teljesen feldúltan szaladt be a hálósobába. Azt a szobát körülbelül három méter hosszú, szűk folyosó köti össze a terasszal. Ko hosszú tirádába kezdett rettentő fájdalmairól és arról, hogy mi, az ő kegyetlen barátai, egy csöpp együttérzést sem tanúsítunk, bármennyire szenved. Felesége vigasztalni próbálta, aztán átment a

saját szobájába a gyógyszerért. Mire visszaért, a férje már őrjöngött. Toporzékolt, és nem volt hajlandó bevenni az orvosságot. Egyszer csak megfordult, és kirohant a teraszra. A felesége akkor látta utoljára. Feltételezem, hogy Ko kifelé indulva verhette be a fejét az ajtókeretbe. Az átjáró elég alacsony, utólag alakították ki, amikor a ház többi része már elkészült, mert Ko úr azt szerette volna, hogy a hálószobájából közvetlenül ki lehessen jutni a teraszra. Abban a lelkiállapotban ez a váratlan baleset lehetett az utolsó csepp a pohárban, ezért dönthetett úgy, véget vet az életének.

Teng járásfőnök, aki idáig közömbösen hallgatta a beszámolót, most fölegyenesedett a székében. Oldalra fordulva megkérdezte titkárát:

– Miután ott voltál a helyszínen, gondolom, megvizsgáltad ezt az átjárót.

– Úgy van, bíró úr – felelte Pan tiszteletteljesen. – De vérnyomot nem találtam sem a földön, sem a teraszajtó fölötti szemöldökfán.

– Milyen magas a folyópart mentén futó mellvéd? – kérdezte Teng a bankárt.

– Alig egy méter, uram – felelte Leng Csien. – Többször tanácsoltam már Ko úrnak, hogy magasíttassa meg, mert úgy éreztem, fennáll a veszély, hogy egy nap le talál zuhanni valamelyik vendég, aki túl bátran kortyolgatott a borostyánszínű folyadékból. A mellvéd után meredeken szakad le a part a folyóra, becslésem szerint jó négyméternyi. De az elhunyt mindig azt felelte, hogy szándékosan építtette ilyen alacsonyra, mert a kertben ülve is élvezni szeretné a kilátást.

– Hány fokú a pavilonhoz vezető lépcső, és miből készült? – kérdezte Teng.

– Háromfokú, tisztelt bíró úr, faragott márványból.

– Tisztán láttad a néhai kereskedőt, amikor a folyó felé indult?

Leng habozott, aztán lassan így válaszolt:

– Van ott néhány bokor, és mire felfogtuk, mi történik, már el is tűnt, úgyhogy én...

Teng járásfőnök előre hajolva szakította félbe:

– Miből gondoltad, hogy Ko úr öngyilkosságot követett el?

– Helyes – suttogta Di bíró Csaio Tainak –, a kollégám rátapintott a gyenge pontra!

– De hiszen az öreg a folyóba ugrott, nem? – dödögött Csiao Tai.
– És biztos nem pancsolni akart.

– Pszt! Figyelj oda! – sziszegte Di bíró.

A bankárt láthatóan meghökkentette Teng járásfőnök váratlan kérdése. Dadogni kezdett:

– Én... vagyishogy mi mind... miután a saját szemünkkel láttuk, mi történt...

– A saját szemetekkel láttátok – torkolta le Teng járásfőnök –, hogy Ko úr arca csurom vér. És hogy egyenest a pavilon felé tart, de aztán irányt vált, és a mellvéd felé szalad. Az nem merült föl bennetek, hogy esetleg a fejesebből származó vér a szemébe csorgott, ezért összetévesztette a fehér mellvédet a pavilonhoz vezető fehér lépcsővel? És hogy nem átlépett a mellvéden, hanem átbukott rajta?

Miután Leng nem felelt, a járásfőnök így folytatta:

– Mostanra egészen nyilvánvaló lett, hogy Ko úr halálának körülményei egyáltalán nem egyértelműek; a bíróság pillanatnyi álláspontja szerint az ok inkább véletlen baleset, mint öngyilkosság lehetett. Leng úr feltételezése az elhunyt fej sebének keletkezését illetően szintén nem elégíti ki a bíróságot. Ezen tények tisztázásáig Ko Csi-jüan úr halálát nem jegyezhetjük be.

Az asztalra ütött, és ezzel a meghallgatást befejezettnek nyilvánította. Amikor fölállt a karosszékből, Pan félrehúzta az unikornist ábrázoló takarófüggönyt. Teng kilépett, és a bírói dolgozószobába indult, amely közvetlenül a tárgyalóterem mögött volt, mint hagyományosan.

– Hagyjátok el a termet! – kiáltotta a főporoszló a hallgatóságának.

Csiao Tai és Di bíró a tömeggel együtt sodródott kifelé. A bíró megszólalt:

– Tengnek tökéletesen igaza van, az eddig megismert tények ugyanúgy mutathatnak balesetre, mint öngyilkosságra. Kíváncsi volnék, vajon ez a bankár miért gondolta rögtön, hogy Ko öngyilkosságot követett el. És arra is nagyon kíváncsi volnék, hogy pontosan mi történt Kóval, amíg bent volt a házban.

– Fogas kérdések. Teng járásbírónak lesz min törnie a fejét! – kommentálta Csiao Tai vígan. – Megkóstoljuk már végre a helyi specialitásokat?

HARMADIK FEJEZET

A lármás, nyüzsgő piacon megálltak egy hívogató kis étkezde előtt, amelynek némiképp fellengzős nevét az ereszre függesztett színes lampionsoron díszlő írásjelek hirdették: „Négy Égtáj Ingyenceinek Hajléka”.

– Ezzel nem nagyon foghatunk mellé! – mosolyodott el Di bíró.

Félrehúzta a bejárat tiszta, kék vászonfüggönyét, mire ínycsiklandó sült hagyma-illat csapta meg az orrát.

Jóízűen megebédeltek: a pirított rizs, a malacsült és a savanyított zöldség mind kiváló volt. Mellé jócskán kortyolgattak a nehéz helyi borból, közben megtárgyalták a megyefőnöki székhelyen töltött legutóbbi pár napot és felidéztek az elmúlt év során Peng-laiban átélt kalandokat. Mire a vendéglőből kiléptek, Di bíró arcáról eltűnt a gondok árnya; jókedvűen, felszabadultan lépdeltek a szállásuk felé. Itt-ott megálltak a vidám fényekben fürdő bevásárlóutcán, elnézegették az árut, amelyet tulajdonosa nagy hangon az egekig magasztalt, vagy belefüleltek az olykor ádáz küzdelemmé fajuló alkudozásba.

Menet közben a bírónak egyszer csak feltűnt, hogy Csiao Tai nagyon elcsendesedett.

– Mi ütött beléd? – kérdezte. – Nem tett jót a gyomrodnak az étel?

– Követnek minket – felelte Csiao Tai halkán.

– Ki követne? – hitetlenkedett Di bíró. – Láttál talán valakit?

– Nem, de az ilyesmit meg szoktam érezni, és eddig még sosem tévedtem. Menjünk tovább, kipróbálunk egy-két trükköt, hátha kiderül, ki szaglászik utánunk.

Meggyorsította a lépteit, majd befordult egy kevésbé zsúfolt mellékutcába. Amint a sarkon túljutottak, hirtelen megállt, és berántotta a bírót egy sötét kapualjba. Alaposan megnézték az előttük elhaladókat, de nem fedeztek föl ismerős arcot, és senki rájuk sem hederített. Továbbindultak; innen kezdve csupa néptelen, sötét mellékutcán haladtak.

– Hiába! – ingatta a fejét Csiao Tai, amikor megálltak egy szűk kis sikátorban. – Bárki kémkedjen is utánunk, biztos nem kezdő. Te most menj szépen vissza a szállásunkra, járásfőnök úr. Látnod ott az utca végén a koldusokat, akiktől nem lehet elférni a pultnál? Ha majd odaérünk, én beállók közéjük, te meg gyorsan fordulj be a sarkon! Találkozunk a fogadóban, odahozom neked a piszok kémeket!

Di bíró bólintott. Miközben igyekezett nagy nehezen átfurakodni az utcai árus pultjánál összegyűlt rongyos csavargók csoportján, Csiao Tai egyszer csak eltűnt a szeme elől. Fürgén elfordult a sarkon, és néhány kanyargós sikátoron át a forgalmas utcát jelző láрма irányába szaladt. Amint újra kiért a tömegbe, útbaigazítást kért, így aztán nehézség nélkül megtalálta a fogadót.

A szolga friss teát hozott be, és két gyertyát. Di bíró leült a kicsiny asztalhoz. Amíg forró teáját szürcsölgette, azon morfondírozott, vajon nem teljes képtelenség-e, hogy bárkit különösebben izgatna, merre járnak, mit csinálnak. Csiao Tai ugyanakkor nemigen szokott tévedni az ilyesmiben. Igaz, saját járásában, Peng-laiban van néhány gonosztevő, aki nem a legjobb szívvvel gondol rá, de még ha akadna is köztük olyan vakmerő, aki megpróbál az életére törni, honnan tudhatta volna, hogy megszakítják az útjukat itt, Vei-pingben? Hiszen az ötlet csak a megyefőnöknél töltött legutolsó napon fogant meg benne. Netalán valamelyik Peng-laiban működő bandának itt is vannak cinkosai? Elgondolkozva simogatta hosszú szakállát, amikor kopogtak, és belépett Csiao Tai.

– Megint kicsúszott a kezem közül! – mondta bosszúsan, miközben megtörölte izzadt homlokát. – Tudod, ki az emberünk? Nem más, mint az a rusnya félszemű, aki délután tette nálunk tiszteletét! Megláttam: ott settenkedett, jobbra-balra pislogott, mint aki nagyon keres valakit. A pultnál álltam a koldusokkal, ittam velük együtt azt a förmedvényt, amit ott árulnak, de amikor megpróbáltam félresöpörni őket az útból, ez észrevett, és úgy megugrott, mint a nyúl! Utána rohantam, de eltűnt, mint a kámfor!

– Dörzsölt fickó – bólogatott a bíró –, nagyon kíváncsi vagyok, miben sántikál. Egyébként láttad valahol korábban Peng-laiban, vagy a megyefőnök városában?

Csiao Tai határozottan megrázta a fejét, közben a bíró kézmozdulatára ő is helyet foglalt.

– Ha valaha láttam volna a csúf pofáját, biztos nem felejttem el! De ne aggódj, most már tudom, kit keressek. Ha kimegyünk, biztos megint megpróbál követni minket, és akkor elkapom. Mellesleg Teng kollégádnak is meglesz a következő feladvány: egy meggyilkolt nő!

– Miről beszélsz? – képedt el a bíró. – A szemed láttára történt?

– Nem – felelte Csiao Tai –, de attól még nagyon is gyilkosság. Amiről egyelőre csak egy öreg koldus tud, meg én.

– Ki vele! – parancsolt rá Di bíró. – Halljam, mit tudsz! Azonnal jelentenünk kell Tengnek.

– Igen, talán segíthetünk neki egy kicsit – helyeselt Csiao Tai.

Töltött magának egy csésze teát, aztán belevágott:

– Az úgy volt, hogy amikor az a disznó elpárolgott, visszamentem az árushoz, hogy odaadjam a pár garast, amivel az italért tartoztam. Ahogy indulnék tovább, odasompolyog egy szutykos vén koldus azzal, hogy biztos idegen vagyok itt. Amikor közlöm, hogy jól gondolja, de mi köze hozzá, félrehúz, és megkérdez, vennék-e pár különleges ékszeret hihetetlenül olcsón. Azt mondom magamban, lássuk, mi sül ki ebből, és hagyom, hogy elvonszoljon a sarkon túlra egy kuruzsló házához. A kapualjban a lampion fényénél mutat nekem egy pár gyönyörű fülbevalót meg két arany karkötőt, és közli, hogy ott helyben megkapom egy ezüstért. Tudom, persze, hogy csórta a vén trotty, és azon morfondírozom, hogy előbb ide hozzam, vagy egyenest a bíróságra vigyem. Ő meg azt hiszi, azért vacakolok, mert félek megvenni az árut, és azt mondja: „Ne izgulj, nem lehet semmi baj. Egy halott nőtől vettem el, ott fekszik a lápon a nyugati kaputól nem messze. És nem tud róla senki, csak én.” Erre én, hogy regélje el az egészet. Na szóval. Van egy odúja a lép szélén, néha ott alszik. Ma este is kiment, és egy finom brokátba öltözött fiatal nő holttestére bukkant; csak félig-meddig takarta a bozót, a melléből egy tör markolata állt ki; egészen meg volt már halva. Az öreg átkutatta a ruhaujját, de pénzt nem talált, úgyhogy leszakította a fülbevalót, lehúzta a karkötőt, és elrohant. Elég kihalt az a környék esténként, nem járt arra egy lélek se. A kolduscéh tagjaként mindent, amit talál, vagy lop, le kell tennie az itteni alvilág feje, egy bizonyos Káplár nevezetű haramia kezébe, aki aztán ad neki valami

kis részeseledést. Azt mondja az én vénemberem, sajnált volna csak úgy megválni ilyen jóféle zsákmánytól, ezért keresett egy idegent, aki megvenné, de biztos nem árulná be a Káplárnál – akitől egyébként láthatóan retteg, mint a tűztől.

– És hol ez a koldus? – kérdezte Di bíró. – Ne mondd, hogy ő is kicsúszott a markodból?!

– Nem! – felelte Csiao Tai, és zavartan megvakarta a fejét. – Ő nem. De a helyzet az, hogy csupa csont és bőr volt, az éhhalál határán. Tényleg, igazán szánalmas vén roncs. Alaposan kifaggattam, és halálbiztos, hogy semmi köze a gyilkossághoz. Jól megnéztem a fülbevalót, láttam a rászáradt vért, úgyhogy nem hazudott, tényleg egy holttestről szedte le. Tudom, mi történik a nyomorulttal, ha a bíróság elé visszük. A poroszlók agyba-főbe verik, és amikor elengedik – ha elengedik! –, a Káplár csíkokra metéli, amiért nem adta le neki a holmit. Ismerem ennek a fajtának a finom úri modorát! Szóval előhalásztam a ruhaujjamból egy füzér rézgarast, odaadtam neki, és mondtam, hogy tűnjön el. Gondoltam, amikor beszámolunk erről a kollégádnak, mondhatod azt, hogy a koldus, akitől ezeket a mütyüröket kaptuk, elmenekült.

Di bíró figyelmesen megnézte magának keménykötésű segédjét.

– Ez persze teljesen szabálytalan – mondta kis idő után –, de értem, amit mondasz. Egy öreg koldusnak semmi esélye, hogy bejusson egy úriasszony palotájába, ha pedig az elmegy otthonról, gyaloghintóban viszik és jól őrzik. És biztosan igazat mondott az öreg, amikor azt állította, hogy nem volt ott rajta kívül senki, hiszen egyébként nem merte volna kirabolni a holttestet. A nőt egész biztosan másutt ölték meg, és a tetemét kitették a lápra. Nem, azt hiszem, ebben az esetben senkinek nem ártottál azzal, amit tettél. De azért ne hagyd, hogy a jó szíved túl gyakran legyőzze a józan észet. És most induljunk a járásfőnökségre, Teng bírónak haladéktalanul meg kell kezdenie a nyomozást. Mutasd azokat az ékszereket! – tette még hozzá, ahogy föltápászkodott.

Csiao Tai benyúlt a köntöse ujjába, majd letett az asztalra egy pár fülbevalót és két csillogó karkötőt. Di bíró vetett rájuk egy felületes pillantást, és megjegyezte: „szép mestermunka”. Már fordult volna az ajtó felé, amikor hirtelen megtorpant. Lehajolt, közelebb húzta a gyertyát, hogy alaposabban szemügyre vegye az

ékszereket. A két fülbevaló két kis lótvuszvirágot formázott, ezüstből kiöntve, finoman megmunkált arannyal szegélyezve, hat apró, de kiválóan csiszolt rubinkővel kirakva. A karkötők tömör aranyból készült kígyók voltak, zöld smaragdszemük gonoszul villogott a gyertya fényében. A bíró fölegyenesedett. Mereven állt, bajuszát lassan tépkedve meredt az ékszerekre.

Kis idő után Csiao Tai nyugtalanul megkérdezte:

– Nem gondolod, hogy indulnunk kéne?

A bíró fölemelte az asztalról, és a ruhaujjába süllyesztette az ékszereket. Hadnagyára nézett, és komoran így szólt:

– Azt, hiszem, Csiao Tai, nem kéne bejelentenünk Teng járásfőnöknek. Egyelőre mindenesetre.

Csiao Tai láthatóan meglepődött, de épp, amikor már nyitotta a száját, hogy megkérdezze, mire vélje ezt, kinyílt az ajtó, és berobbant a csontsovány félszemű. Izgatottan hadarta:

– Értetek jöttek! Hamarabb megtaláltak, mint hittem! Órűltség volt odamennetek a bíróságra! A főporoszlóval jöttek, már kérdezgette, melyik a ti szobátok. De ne féljete, segíték megszökni! Gyertek utánam!

Csiao Tai dühösen válaszolt volna, de a bíró fölemelte a kezét. Aztán kis habozás után így szólt a csúf betolakodóhoz:

– Mutasd az utat!

Ahogy a szobát elhagyták, a férfi berántotta őket egy szűk folyosóra. Úgy tűnt, tökéletesen ismeri a fogadó elrendezését. Félhomályos, bűzös átjáróban haladtak, aztán a félszemű kinyitott egy rozoga ajtót, és egy sötét sikátorban találták magukat. Hulladékalmokat kerülgetve lépdeltek. Az égett zsírszag elárulta, hogy valahol a fogadó konyhája mögött járhatnak. Valamivel odább a tolvaj belépett egy másik ajtón. Kiderült, hogy ez a szomszédos ivó hátsó bejárata. Vezetőjük átverekedte magát a vendégek zajos tömegén a főbejáratig, aztán szélesebb utcák és sikátorok útvesztőjén át vitte tovább őket, hol emelkedőn, hol lejtőn, hol jobbra, hol balra. A bíró hamarosan minden irányérzékét elveszítette.

Aztán a tolvaj egyszer csak olyan hirtelen fékezett le, hogy Di bíró nekiütközött. Komor kis mellékutca torkolatánál álltak. Az

ismeretlen rábökött az utca másik végén látható egyetlen kivilágított ablakra:

– Az ott a Főnix fogadó. Ott tökéletes biztonságban lesztek. Mondjátok a Káplárnak, hogy Kun-san küldött. Később találkozunk.

Megfordult, ügyesen elsiklott Csiao Tai mellett, aki megpróbálta volna elkapni, azzal el is tűnt a sötétben.

NEGYEDIK FEJEZET

Csiao Tai cifra káromkodást eresztett meg. Fanyarul elhúzta a száját:

– Remélem, járásfőnök úr, pontosan tudod, mit csinálsz! Mert figyelmeztetek, hogy az a kocsmá ott, bármilyen hangzatos a neve, valószínűleg az itteni alvilág fejének a főhadiszállása.

– Egész biztos, hogy az – felelte Di bíró higgadtan. – Ha az derül ki, hogy a Káplár a félszemű barátunkkal együtt szerepet játszik valami piszkos cselszövésben, legalább kideríthetjük, miért érdeklődnek annyira irántunk, és ha kell, majd kivágjuk magunkat. Viszont ha nincs szó ilyesmiről, akkor pont a Káplárra és az ő embereire lesz szükségem, hogy megoldják egy nagyon különös rejtélyt, ami komolyan aggaszt. Mindenesetre kezdésnek játsszuk el azt a szerepet, amelyet Kun-san úr olyan kedvesen ránk osztott, vagyis legyünk országúti tolvajok. Mehetünk?

Csiao Tai szélesen elvigyorodott. Meghúzta az övét, és így szólt:

– Ha szerencsénk van, lesz egy kis bunyó is!

Kényelmesen odasétáltak a deszkából épült, düledező, kétszintes házhoz. A világos ablakon túlról durva beszédhangok szűrődtek ki. Amikor Csiao Tai bezörgetett, bent hirtelen megszűnt a zsvaj. Kinyílt a rácsos kémlelőnyílás, és valaki gorombán kivakkantott:

– Ki az?

– Ketten jöttünk, a Káplárt keressük! – mordult oda Csiao Tai.

Hallatszott, hogy bent elmozdítják a keresztpántot. Egy piszkos ruházatú férfi beengedte őket a nagy, de alacsony mennyezetű, pállott izzadságtól és olcsó szesztől nehéz levegőjű helyiségbe, amelyet összesen egy füstölgő olajlámpás világított meg úgy-ahogy. A férfi nyilvánvalóan a fogadós lehetett, mert azonnal visszament a szoba végében álló magas söntéspulthoz. Behúzódott mögé, onnan mérte végig rosszkedvűen az újonnan érkezetteket.

– A főnök még nem jött meg – morogta.

– Megvárjuk – felelte a bíró, és az ablak alatt álló kis asztalhoz ment.

Lehuppant a helyiség belseje felé néző székre. Csiao Tai vele szemben helyezkedett el, válla fölött szigorúan ránézett a csaposra, és foghegyről odavetette:

– Két bort! A legjobból!

A távolabbi sarokban, a sötét közelében álló nagyobb asztalnál kockázó négy férfi egy ideje már gyanakodva figyelte az új vendégeket, de most folytatta a játékot. A pult mögött unottan ácsorgó ápolatlan külsejű fiatal lány leplezetlen nyíltsággal méregette őket. Hosszú fekete szoknyát viselt, a dereka körül vörös selyemövet, felül pedig sötétzöld, bő zekét, amely szabadon hagyta formás, csupasz keblét. Hajában fonnyadt vörös rózsza díszlett. Miután elég alaposan megnézte magának a jövevényeket, valamit sugdosott a mellette álló fiatalember fülébe. A szabályos, de züllött arcú fiú vállat vont, durván eltaszította a lányt, megfordult, és hátát a pultnak vetve tovább figyelte a játékot.

Egy bozontos bajuszú, sovány figura egy darabig a kókuszshéjban rázogatta, aztán határozott mozdulattal kidobta az asztalra a kockákat.

– Két fényes négyes, ejha, négy kényes kancsal szajha! – dudorászott diadalmasan.

Az utána következő széles vállú, teljesen kopasz játékos fölszedte a kockákat, dobott, aztán hangosan szitkozódott:

– Hármás és hatos! Átkozott balszerencsém van egész este!

– Talán többet kéne gyakorolnod – jegyezte meg gúnyosan a pultnál álló fiatalember.

– Fogd be a szád, Diák! – mordult rá a kopasz.

A negyedik játékos következett. Dobott, aztán nagyot csapott az asztalra, úgy kiáltott:

– Két nyolcas erős pár, nem ócska homokvár, mindegy, mit teszel már, az egész nekem jár!

A csapos két boroscsészét helyezett Di bíró asztalára.

– Hat rézgaras lesz – közölte nyersen.

A bíró gondosan kiszámolt az asztalra négy rézpénzt.

– Kettőnél többet sose adok egy adagért – jelentette ki.

– Felezd el a különbséget, vagy tisztuljatok! – morgott a másik.

Di bíró adott neki még egy garast. Ahogy a fogadós eltávolodott, Di bíró hangosan odaszólt Csiao Tainak:

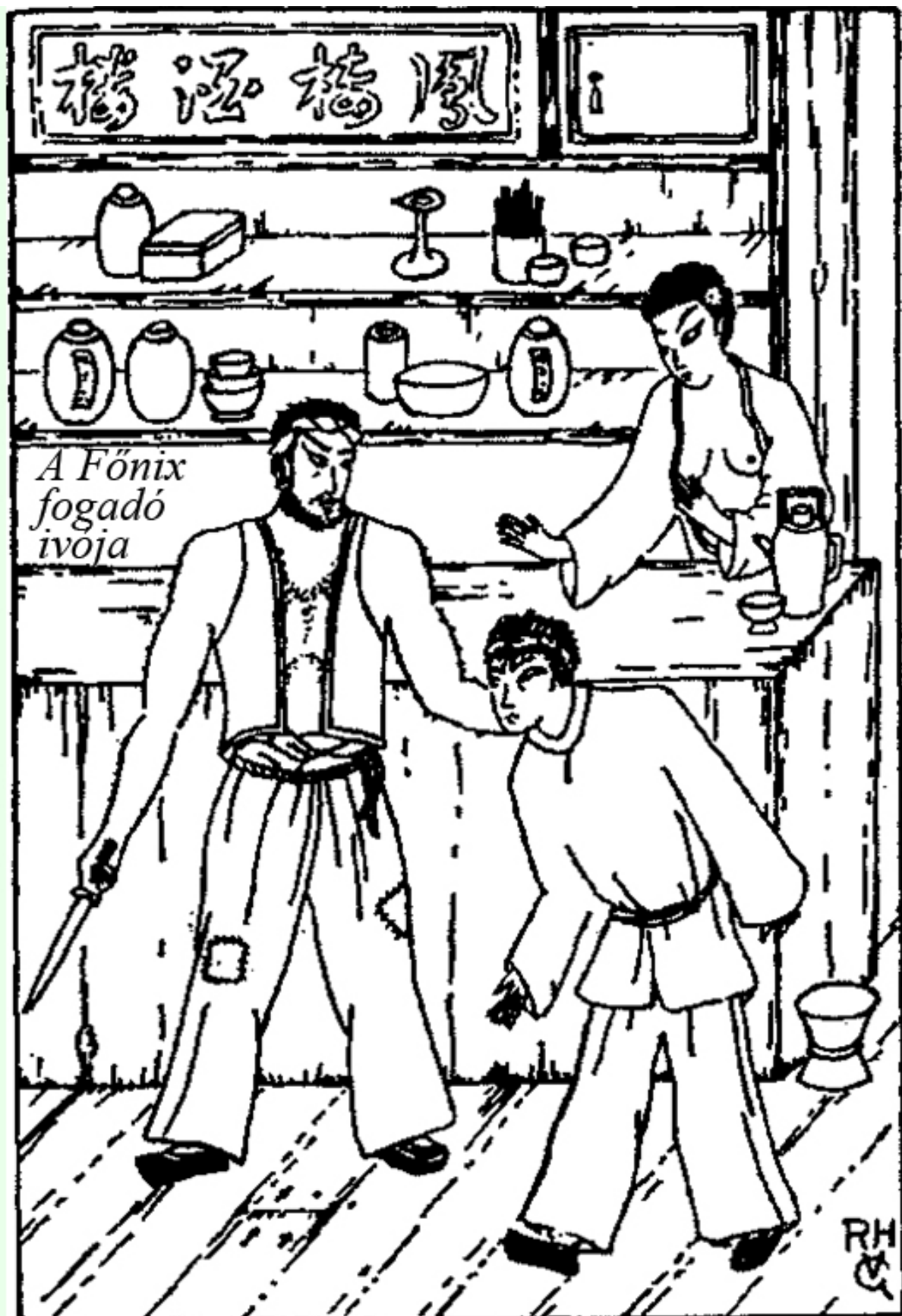
– Pizskos csaló!

A csapos dühösen visszafordult.

– Van valami probléma, rohadék? – nézett rá Csiao Tai kihívóan.

A másik úgy döntött, jobb, ha annyiban hagyja. A terem másik végéből hangos szitkozódás hallatszott.

– Nem szólsz bele a játékunkba, megértetted? – rivallt rá a kopasz a fiatal fiúra. – Olyan éretlen vagy, hogy még egy szerzetes alamizsnás táljából se tudnál lopni, nincs egy félmarék garasod, hogy leülj játszani, úgyhogy tartsd a szád, nagypofájú Diák úr!



– Annyi pénze van csak a kis vakarcsnak, amit ettől a riherongytól kap! – tette hozzá a második játékos, aztán a Diákhhoz fordult: – Vigyázz, mert ha a Káplár ezt kiszagolja, megnézheted magad, ócska kis élősd!

A fiatalember ökölbe szorított kézzel lendült előre, de nem érte el az imént megszólalót, mert a kopasz útközben behúzott egy hatalmasat a gyomrába, amitől hétrét görnyedve, levegő után kapkodva tántorodott hátra a pulthoz, a négy játékos harsány röhögésétől kísérve. A lány felsikoltott, odaszaladt a fiatalemberhez, és átölelve tartotta a vállát, amíg az behányt a köpöcsészébe. Amikor a fiú falfehér arccal fölegyenesedett, a lány a ruhaujjába csimpaszkodva súgott neki valamit, de az lerázta magáról, és megpofozta.

– Hagyj békén, ostoba szajha! – lihegte.

A lány beszaladt a pult mögé, és arcát elrejtve zokogott.

– Kellemes társaság – jegyezte meg Di bíró Csiao Tainak.

Az búsan nézegette a kezében tartott boroscsészét.

– Ez még rosszabb, mint az a borzasztó löre, amelyet az utcai árusnál kaptam – morogta, aztán hátrafordult, és szakértő szemmel méregette a lányt, aki mostanra megtörölte az arcát, és a pultra támaszkodva mereven bámult maga elé. – Ha levakarnád róla azt a rengeteg púdert meg rúzszt – morfondírozott –, nem is nézne ki rosszul. Az alakja mindenesetre jó.

A fiú mostanra összeszedte magát. Váratlanul egy kést húzott elő az övéből. De a csapos átnyúlt a pult felett, hátulról megragadta a kezét, és nagyot csavarintott rajta. A kés nagyot csattant a padlón.

– Tudod, hogy a főnök nem tűri, ha késsel kakaskodnak errefelé, kisvakarcs! – mondta a csapos szelíden.

A kopasz közben fölkelt, fölemelte a kést, és ebben a pillanatban visszakézből hatalmasat lekevert a fiúnak. A Diák arcát azonnal elöntötte a vér.

– Á, szóval ma már nem először hadonászol azzal a késsel! – csóválta a fejét a kopasz elégedetten. – Valaki szép nagy vágást helyezett el a homlokodon. Kisgyerek kezébe nem való ilyen veszélyes játékszer!

Két nagy koppantás rezgette meg az ajtót.

– Ez a főnök lesz – mondta a kopasz, és odasietett, hogy kinyissa.

Keménykötésű, behemót alak lépett a helyiségbe. Széles, közönséges arcát bozontos körszakáll és rövid, tömött bajusz tette még vadabbá. Őszülő haját ronggyal kötötte át; bő kék nadrágot viselt, hozzá mellényszerűséget, amely fedetlenül hagyta hatalmas szőrös mellkasát és izmos karját. A kopasz tiszteletteljes köszöntésére oda se hederített, egyenest a söntéshez ment, nem nézett se jobbra, se balra.

– Egy nagy kupával az enyémből! – vetette oda a fogadósna. – Volt egy kis kellemetlenségem az előbb, meleg helyzet volt, komolyan! Hogy éljen meg az ember ebben a gyönyörű városban, ha egyszer lépten-nyomon azokba az undok bírósági patkányokba ütközik?

Kiitta a borát, csettintett az ajkával, és rákiáltott a lányra:

– Te meg mit bögsz ott, kiscsibe?!

Aztán utasította a csapost:

– Tölts még egyet, hadd igyon ő is, cimbora! Neki se mindig könnyű az élet.

Tekintete a fiatalemberre tévedt, aki épp a vért törölgette az arcáról.

– A Diáknak meg mi baja? – kérdezte a Káplár.

– Késsel jött nekem – mondta a tar fejű.

– Tényleg? Mi a fene? Gyere ide, vakarcs!

Ahogy vontatott léptekkel közeledett felé a rémült fiatalember, a Káplár megvetően végigmérte, és csúfondárosan megkérdezte:

– Szóval szeretsz késsel a kezeden ugrabugrálni, mi? Na jó, akkor lássuk, mit tudsz!

Hatalmas kezében egyszeriben hosszú, fényes pengéjű kés jelent meg. Baljával galléron ragadta a Diákot. A csapos lebukott a pult mögé, de a lány gyorsan odahajolt, és kezét a Káplár vállára tette.

– Engedd el, kérlek, engedd el! – rimánkodott.

A Káplár egy ingerült rántással kiszabadította a vállát. Időközben fölfedezte a két jövevényt az ablaknál. Durván félretaszította az útból a reszkető fiút, előrelépett, és kieresztette a hangját:

– Egek ura! Ki az a nagyszakáll?

– Idegenek, főnök! – felelt a Diák alázatosan. – Az előbb jöttek.

A csapos feje is újra előbukkant a pult mögül.

– Az a szakállas csalónak nevezett, főnök – panaszkolta.

– Mondta valaki, hogy nem vagy az? De nem bízom piszkos jöttmentekben!

A Káplár odalépett Di bíró asztalához, és rájuk förmedt:

– Honnan jöttetek?

– Adódott egy kis problémánk – kezdte Di bíró úgyhogy Kun-san ideküldött minket.

A Káplár gyanakodva méregette őket. Odahúzott az asztalukhoz egy széket, és így szólt:

– Nem ismerem túl jól ezt a Kun-sant. Miféle problémáról van szó?

– A cimborámmal egyszerű üzletemberek vagyunk – felelte a bíró –, megpróbálunk tisztességesen megélni az utak mentén. Ma reggel kint, a hegyekben talákoztunk egy kereskedővel. Megtetszettünk neki, ezért emlékebe adott nekünk tíz ezüstdarabot, hogy arról majd biztos eszünkbe jut. Aztán leheveredett kicsit az útszélien szunyókálni, mi meg elindultunk a városba, hogy befektessük a pénzünket. De ez a kereskedő nagyon utálatos hangulatban ébredt, berohant a gyalázatos a járásfönökségre, és azt állította, hogy kiraboltuk. Ránk küldték a poroszlókat, de Kun-san idevezetett minket. Pedig az egész csak egy apró félreértés volt, amely abból adódott, hogy az a kereskedő túl hamar ébredt föl.

– Ez jó! – vigyorgott a Káplár; aztán újra gyanakvóbban kérdezte:

– Ezt a nagy szakállt minek cipeled magaddal? És miért beszélsz úgy, mint egy professzor?

– A szakállt azért növesztette – szólalt meg most Csiao Tai –, mert a főnökének akart kedvében járni. Főporoszló volt a régi szép időkben, de nem várhatta meg a nyugdíjat, vissza kellett vonulnia egy bizonyos pénzügyi félreértés miatt. Mellesleg te is főporoszló voltál? Úgy látszik, nagyon szeretsz kérdezősködni!

– Nem árt tisztázni a dolgokat – felelte szárazon a Káplár. – És ne sértegezz! Semmi főporoszló, érted?! Én a hadseregből jöttem. Liu káplár, nyugati hadsereg, harmadik hadtest. Vésd ezt be az ostoba agyadba!

Aztán visszafordult Di bírójához:

– Kun-san régi barátod?

– Nem – felelte a bíró –, ma találkoztunk először. Csak épp a közelben volt, amikor értünk jöttök.

– Helyes! – morogta a Káplár. – Igyatok egyet az én kontómra!

Odakiáltott a csaposnak, aki már szaladt is egy kancsó borral. Miután megkóstolták, a Káplár megkérdezte:

– Hol volt a legutóbbi állomáshelyetek?

– Peng-laiban – felelte a bíró. – De nem éreztük jól magunkat.

– Nem is csodálom! – fintorodott el a Káplár. – Hallottam arról az új fő-fő tolvajfogóról: valami Di nevű savanyú alak, a legnagyobb mocsok az egész tartományban. Egy hete lecsapatta egy barátom fejét.

– Mi is ezért jöttünk el. A Hentes fogadjában laktunk, nem messze az északi kaputól.

A Káplár öklével hatalmasat csapott az asztalra:

– Hát mért nem ezzel kezded, testvér?! Ez a sunyi Kun-san a lába nyomába nem ér a Hentesnek. Egyenes, megbízható cimbora volt. Kicsit talán hirtelen haragú, meg nagyon gyorsan előkerült nála a kés. Mondtam is neki ezerszer, hogy az nagyon nagy hiba.

Di bíró örült, hogy a Káplár véleménye így egybevág az övével. A Hentes csúfnevű bűnöző alattomosan halálra szúrt egy embert; a bíró épp az elindulása előtt ítélte halálra.

– Kun-san a te csapatodba tartozik? – kérdezte.

– Nem, ő független, mondjuk úgy. Első osztályú betörő, állítólag mestere a szakmának. De alattomos, kötekedő rohadék, örülök, hogy nem jár ide túl sokat. Viszont ti rendes fickók vagytok. Csak úgy lehet, ha egyszer a Hentesnél laktatok. Dobjatok be egy füzér rezet a kasszába, és itt maradhattok nálunk.

Di bíró előhalászott a ruhaujjából egy füzér rézgarast. A Káplár odahajította az ivó másik végébe a kopasznak, aki ügyesen elkapta.

– Pár napig szívesen maradnánk – mondta a bíró –, amíg kicsit elcsitul a lárma, hogy úgy mondjam.

– Meg van beszélve – bólintott a Káplár; aztán odakiáltott a lánynak: – Gyere ide, Bíbor Szegfű! Ismerd meg a két új lakónkat!

A lány odalépett az asztalhoz, a Káplár pedig átkarolta a derekát, és a bíró felé fordult:

– Ő a házi mindenesünk. Hivatásos volt, de még most is friss, mint a harmat, igaz, Szegfűm? Ma már csak akkor megy az utcára dolgozni, ha mondjuk új ruhára van szüksége, vagy ilyesmi – mint az amatőrök. Megosztom rajta Golyófejjel, mert ő az alvezérem, és mert vele a pénzen is megosztozunk.

A bíró arcát fürkészte egy darabig, aztán megkérdezte:

– Tudsz írni-olvasni?

Miután a bíró bólintott, a Káplár arca felderült.

– Nem akarnál tovább maradni, testvér? – kérdezte lelkesen. – Kaphatsz fönt egy szobát, itt lent annyit iszol, amennyi beléd fér, és ha nagyon mocorog benned a természet, én nem bánom, néhanap kipróbálhatod a lányt is. Ne nézz ilyen morcosan, Bíbor Szegfű, majd hozzászoksz ahhoz a randa szakállhoz!

Megcsipkedte kicsit a duzzogó lányt, aztán folytatta:

– El se tudod képzelni, micsoda agymunkát kell itt elvégezni, testvér! Több mint hetven koldus és csavargó dolgozik alattam, és ezek minden második este idejönnek elszámolni. Húsz százalék az enyém, tíz Golyófejé, tíz a fogadóé. Na és nekem, aki nem értek a betűkhöz, ezt mind ki kell valahogy számolnom pontokkal és kereszttekkel! A Diák tudna segíteni, de az emberek hallani sem akarnak erről, még nem bíznak benne. Kaphatnál kezdetnek öt százalékot, plusz amit magad keresel, abból nem kell leadnod semmit. Rajtad a sor: megegyeztünk?

– Nagylelkű az ajánlat – felelte a bíró –, de azt hiszem, lépnék tovább, amilyen gyorsan csak lehet. Én elítélem a gyilkosságot.

A Káplár ellökte magától a lányt. Hatalmas kezét a térdére támasztva előredőlt, és feszülten kérdezte:

– Gyilkosságot mondtál? Hol?

– Hallottam, mikor a piacon valaki azt mondta, hogy a lápon fekszik egy meggyilkolt nő. A mi mesterségünk a rablás. Azt tapasztaltuk, hogy hosszú távon kifizetődőbb. A gyilkosságból előbb-utóbb mindig baj lesz. Nagy baj.

– Golyófej! – üvöltött a Káplár; aztán ahogy a tar fejű odafutott az asztalhoz: – Miért nem jelentetted, hogy valahol egy halott nő hever? Ki csinálta?

– Én semmit nem tudok semmilyen meggyilkolt asszonyról, főnök, esküszöm! – nyüszített a kopasz. – Nekem nem szólt senki

semmit.

– Odamenjek, megnézzem, hogy igaz-e? – kérdezte a bíró.

– Ugye, nem te metszted el a torkát? – kérdezte fenyegetően a Káplár.

– Gondolod, hogy visszamennék, ha én csináltam volna? – húzta el a száját gúnyosan Di bíró.

– Nem, azt hiszem, nem – mormogta a Káplár.

Gondterhelten dörgölte alacsony, ráncos homlokát, és bosszúsan nézegette a boroscsészéjét.

A bíró fölállt, és így szólt:

– Adj mellém valakit, aki odavezet mellékutcákon át, hadd nézzem meg. Ne felejtsd el, hogy főporoszló voltam, tudok ezt-azt a holttestekről. Talán még azt is kiderítem neked, hogy ki a tettes.

A Káplár habozott kicsit. Kis idő múltán fölnézett.

– Hát jó, vidd a Diákot! – mondta. – A többieket nem engedhetem el. Nemsokára jönnek az emberek az elszámolással. Hallod, Diák, elmész a nagyszakállal!

– Cimbora, te jobb, ha itt maradsz – fordult Di bíró Csiao Tai felé.

– Ha ketten együtt megyünk, szemet szúrhatunk a tolvajfogóknak.

Csiao Tai mindedig növekvő megdöbbenéssel, némán hallgatta a párbeszédet. Most dörmögött valamit a bajsza alatt, aztán fölemelte a boroskancsót, és sietve újratöltötte a csészéjét.

ÖTÖDIK FEJEZET

A Diák kevésbé forgalmas utcákon és sikátorokon át a város északi felébe vezette a bírót. Közben elmagyarázta, hogy a Főnix fogadó a meredekebb központi negyedben található. A város egy hegy lejtőjére épült, a legalacsonyabban fekvő rész az északi negyed. A bíró mindvégig nem sokat szólt, mélyen a gondolataiba merült. Az egyértelműnek tűnik, gondolta, hogy a Káplár semmit nem tud a gyilkosságról, vagy Kun-san terveiről; egy sor tény mutat arra, hogy teóriája helytálló, és mégis...

– Sokan járnak a láp felé napközben? – kérdezte hirtelen a fiatalembert.

– Igen, reggel nagy a forgalom – felelte a Diák. – A parasztok arra jönnek be az északi kapun túli lapályról, hozzák a piacra a zöldséget meg a többit. De éjszaka nagyon kihalt az egész. Azt mondják, szellemek járnak arra.

– A hatóságok miért nem töltették föl?

– Négy éve nagy földrengés pusztított, én akkor már tizennégy éves voltam, jól emlékszem mindenre. Az északi negyedben volt a legnagyobb a rombolás: úgy omlottak össze a házak, mint a kártyavár. Tűz ütött ki. Jaj, azt látnod kellett volna! Lángoló ruhában rohantak az emberek a folyóhoz, visítotak torkukszakadtából – annyit életemben nem röhögtem! Csak az a kár, hogy a bíróságot nem érte el a tűz. Szóval aztán, amikor kezdték a romokat eltakarítani, fölfedezték, hogy a talaj a folyó vízszintje alá süllyedt, túl nedves, nem lehet rá építeni. Ezért úgy hagyták, ahogy volt, és mostanra benőtte a gyom meg a bozót.

Di bíró bólintott. Eszébe jutott, hogy a gyógyvízben gazdag régiókban gyakran fordul elő földrengés.

Szűk, csöndes utcán haladtak. A teliholdas esti égbolt kék hátterére éles körvonalat rajzoltak a sötét falak fölött kunkorodó háztetők.

– Ott szeretném hagyni a Káplár bandáját, hallod? – szólalt meg újra a Diák.

A bíró újra jól megnézte magának a fiatalembert. Mindedig elég kellemetlen, ártalmas emberpéldánynak vélte, de úgy látszik, rosszul ítélte meg.

– Igen? – kérdezte diplomatikusan semleges hangon.

– Még szép! – vont vállat lekicsinylően a Diák. – Ne mondd, hogy nem látszik messziről, mennyivel különb vagyok ennél a söpredéknél! Apám tanár volt, én is rendes oktatást kaptam, kijártam a városi iskolát. Azért léptem meg, mert én nagy dolgokra vagyok hivatott. De itt, ebben a porfészekben a Káplár bandája volt az egyetlen, ahová beléphettem. Kisstíű tolvajlás, kéregetés, eddig terjed a fantáziájuk. Ráadásul ezek az ostoba barmok folyton gúnyolnak, de csak azért, mert tudják, hogy jobb vagyok náluk.

– Értem – mondta Di bíró.

– Na de ti ketten! Titeket más fából faragtak! – folytatta a Diák reménykedve. – Te már elmetszettél egynéhány torkot a cimboráddal, az holtbiztos. A Káplárnak is csak azért adtad be, hogy utáld a gyilkolást, mert hallottad a csapostól, hogy nem tűr ilyet a városban. De miattam nem kell aggódni, én tudom, amit tudok.

– Messze van még? – kérdezte a bíró.

– A következő saroknál befordulunk, az egy zsákutca, a járásfőnökség mögött lesz a vége. Na és mondd, sokszor kellett nőket kínozni, amikor még főporoszló voltál?

– Siessünk! – felelte kurtán a bíró.

– De mikor az izzó vassal hozzájuk értél, visítottak, mint a malac, lefogadom! Értem odavan az összes nő, hallod, de ezekkel az ostoba szajhákkal nem tudok mit kezdeni! Ugye, amikor kínpadra viszik őket, a karjukat ilyen erős fogókkal is szorongatják, jól tudom? Nagyon szoktak sikoltozni?

A bíró speciális birkózófogással átkulcsolta a fiú könyökét. Acélmarkával megszorította a karját, ujjait belemélyesztette a húsba és az idegekbe. A Diák kétségbeesetten üvöltött, amíg csak Di bíró el nem engedte.

– Rohadt vadállat! – zokogott a fiú, miközben fájós karját óvatosan masszírozta a másikkal.

– Föltettél egy kérdést, ha jól emlékszem – mondta a bíró nyájasan. – Most meg is adtad magadnak a helyes választ!

Szótlanul baktattak a félig romos, elhagyatott házak között, míg végül kijutottak egy nagy szabad térségre. Szürkés, forró párafelhő lebegett alacsonyan a kis fák és a sűrű bozót fölött. Távolabb homályosan látszott az északi városkapu lőrészekkel csipkézett őrtornya.

– Itt van neked a láb, tessék – mondta a Diák morcosan.

Mindenütt néma csend honolt. A belváros forgalmas főutcáinak lármája nem ért el ideig. Csak a vízimadarak kísérteties rikoltása hallatszott olykor.

Di bíró lassan lépdelt a csúszós gyalogösvényen, amely mintha egészen körbekerítette volna a lápot. Feszült figyelemmel vizsgálta az alacsony bozótot. Egyszer csak megtorpant. A bokrok alatt valami vöröset látott derengeni. Odasietett, csizmája cuppogott a sárban. Széthúzta az ágakat. A földön egy holttest feküdt, állától a lábujja hegyéig arany virágmintás drága vörös brokát kabátba burkolva.

A bíró lehajolt, és egy pillanatig a halott merev arcát tanulmányozta: csendben elnézte a szabályos, szép vonásokat és a furcsamód végtelen derűt árasztó arckifejezést. A nő kivételesen hosszú, selymesen csillogó, finom haját ügyetlenül kötötték föl egy durva vászonpánttal. Életkorát a bíró nagyjából huszonöt évre becsülte. Mindkét fülcimpa beszakadt, de csak pár vércsepp látszott. A bíró szétnyitotta, majd gyorsan össze is csukta a kabátot.

– Menj vissza az ösvényre örködni! – parancsolta nyersen a Diáknak. – Füttyents, ha valaki jön!

Miután a fiatalember elsomfordált, a bíró visszahajította a kabátot. A halott nő anyaszült meztelen volt. Bal melle alatt markolatig hatolt testébe a gyilkos tör. A seb körül odaszáradt vérfolt csúfította a bársonyos bőrt. A bíró tüzetesen szemügyre vette a gyönyörűen faragott, de az évek során megfeketedett ezüstmarkolatot, és nyugtázta, hogy a fegyver értékes régiség. A koldusnak ez nem tűnt föl, ezért nem vitte magával, amikor a fülbevalót és a karkötőket ellopta. A bíró megtapogatta a halott keblét. Nyirkos volt. Aztán fölemelte a karját, és úgy találta, hogy még laza. Tehát a halál alig néhány órája állt be. A derűs arc, az ügyetlenül összekötözött hajzuhatag, valamint hogy ruhátlanul, meztláb van, arra utalt, hogy álmában ölhették meg. A gyilkos aztán sietve felkötötte a haját, a

holttestet bebugyolálta a kabátba, és kihozta ide. Mindez tökéletesen illett abba, amit a bíró az esetről gondolt.

Széthajtotta fölüle az ágakat, hogy a holdfény megvilágíthassa a karcsú nőalakot. A földre kuporodott, feltúrta a ruhája ujját, és gondosan megvizsgálta a tetem alsó testtájait. Széles körű orvostudományi ismeretei kiterjedtek a halottkém különleges feladataira is. Mire megtörölte a kezét a nedves fűben, arcán zavar és megdöbbenés tükröződött. A nőt megerősszakolták, állapította meg. Ez hirtelen megingatja az egész teóriáját! Fölállt, újra bebugyolálta a holttestet a vörös kabátba, és beljebb húzta a belógó ágak alá, hogy az útról ne lehessen észrevenni. Aztán visszament.

A diák egy nagy kövön ült összegörnyedve, és a könyökét ápolgatta.

– Alig tudom mozgatni! – morogta durcásan.

– Fárasztasz! – vetette oda Di bíró hidegen. – Várj meg itt, körülnézek ezekben a házakban.

– Ne, kérlek, ne hagyj itt egyedül! – nyüszített a fiú. – Azt mondják, a tűzvészben elpusztult emberek szelleme még mindig itt kísért!

– Az bizony nem jó hír! – csóválta a fejét a bíró. – Az előbb mesélted tele szájjal, milyen jót szórakoztál, amikor itt kiáltoztak kétségbeesetten! A szellemek ezt biztos meghallották. De várj, segíték!

Kimért léptekkel háromszor körbejárta a követ, miközben különös, érthetetlen varázsigéket mormolt a bajsza alatt.

– Most már biztonságban vagy – jelentette be. – Egy öreg taoista vándorszerzetestől tanultam ezt a varázskört. Ide egyetlen szellem sem léphet be.

Azzal otthagya a fiút, és bizton tudta, hogy esze ágában sem lesz a holttestet háborgatni, amíg ő vissza nem jön.

Miután kijutott a romok közül, lakott házak sorához ért. A következő sarkon aztán megpillantotta annak a teaháznak a színes lampionjait, ahol délután Csiao Taival ücsörögtek. Onnan már csak egy keveset kellett mennie, hogy elérjen a járásfőnökség hátsó bejáratához. Bekopogott.

HATODIK FEJEZET

Hamarabb kinyílt a kapu, mint gondolta volna. Az idős háznagy látható megkönnyebbüléssel üdvözölte:

– Eszerint, Sen úr, megkaptad végül az üzenetet, amelyet a főporoszló hagyott a fogadóban! A gazdám nem feküdt le, nagyon bízott benne, hogy eljössz.

Az öreg egyenest Teng könyvtárszobájába vezette a bírót. Belépvén azt találták, hogy a járásfőnök elbóbiskolt az íróasztalánál; két nagy ezüst gyertyatartó vetette fényét a beesett arcra. Amikor háznagya fölébresztette, Teng fölpattant karosszékéből, és az íróasztalt megkerülve a bíró elé sietett. Megvárta, amíg a háznagy kimegy, aztán feldúltan kiáltott fel:

– Hála a jó égnek, hogy eljöttél! Rettenetes helyzetbe kerültem, Di! Nagyon nagy szükségem van a tanácsodra! Ül le!

Miután helyet foglaltak a teázóasztalnál, Di bíró megszólalt:

– A feleséged meggyilkolásáról van szó, feltételezem.

– Honnan tudod? – kérdezte Teng járásfőnök döbbenten.

– Először elmondom, amit tudok. Utána megmagyarázod, mi történt.

Teng reszkető kézzel emelte föl a csészéjét, egy kevés tea ki is lötytyent a fényezett asztallapra.

– Amikor ma délután meglátogatlak – kezdte Di bíró –, lehetetlen volt nem észrevenni, milyen sápadt és zaklatott vagy. Pusztán aggodalomból megkérdeztem a titkárodat, mi lehet veled, de Pan Jü-te azt válaszolta, hogy délelőtt még nem volt semmi bajod. Ebből rájöttem, hogy közvetlenül a megérkezésem előtt érhetett valami nagy megrázkódtatás. Utólag arra is visszaemlékeztem, hogy amikor a háznagy érdeklődött asszonyod felől, azt felelted, hogy a délutáni szieszta alatt váratlan üzenetet kapott, és sietve elment meglátogatni a nővérét. A háznagy ugyanakkor azt állította, hogy zárva találta a hálósobát. Ez különösnek tűnt. Miért zárta volna be a szobáját, mielőtt elment? Hiszen a szolgálóknak úgymint be kell majd menniük bevetni az ágyat, és a többi. A háznagy ugyanakkor arról is

beszámolt, hogy a feleséged előszobájában álló értékes váza eltört. Ezt a hírt egészen nyugodtan fogadtad, noha – mint később Pantól megtudtam – nagy becsben tartott, értékes örökségről van szó. Nyilvánvaló volt, hogy erről a balesetről már tudtál, és egy törött vázánál sokkal súlyosabb gondok nyomták a lelkedet. Mindebből azt a következtetést vontam le, hogy a szieszta idején történt valami a feleséged hálósobájában, ami alaposan feldúlt. De miután otthoni ügyeid nem tartoznak rám, nem töprengtem tovább ezeken a kérdéseken.

A bíró belekortyolt a teájába. Miután Teng járásfőnök néma maradt, folytatta:

– Aztán véletlen körülmények folytán a kezembe kerültek bizonyos ékszerek, amelyeket egy koldus lopott egy állítólag a lápon fekvő női holttestről. Az ékszerek között feltűnt egy pár fülbevaló: ezüst lótuszvirág különlegesen műves és drága arany-, illetve rubinberakással. Miután a díszítés húsz-harmincszor olyan értékesnek látszik, mint az ezüst lótuszvirág, nyilvánvalóan magának a lótuszmotívumnak lehet kiemelkedő jelentősége. Természetesen nem zárhattam ki, hogy él még a városban olyan hölgy, aki az Ezüst Lótusz névre hallgat, de délutáni feldúlt állapotodra és feleséged hirtelen távozására való tekintettel azt gyanítottam, hogy lehet valami összefüggés. Épp amikor gondolatmenetemmel idáig jutottam, megjelent a főporoszlód a fogadóban, és engem keresett. Feltételeztem, hogy tanácskozni szeretnél velem, de úgy éreztem, többet meg kell tudnom a meggyilkolt nőről, mielőtt eljövök hozzád. Ezért a hátsó kijáraton sietve elhagytam a fogadót, aztán kerestem valakit, aki elvisz a lápra. Megvizsgáltam a holttestet. Ahhoz kétség nem fért, hogy előkelő hölgy, és miután ruhátlanul feküdt ott, nyilvánvalóan álmában gyilkolták meg. A tetem állapota igazolta, hogy a halál a szieszta idején állhatott be. A lép közel esik a járásfőnökség tömbjéhez, így végül azt a következtetést vontam le, hogy a holttest valóban a feleségedé, a délutáni pihenő idején gyilkolták meg a hálósobájában, majd sötétedés után kitétték a lápra. Éjszaka az a környék egészen elhagyatott, ráadásul a lakosztályodból titkos kijárat nyílik a többnyire kihalt mellékutcára, így aztán a tetemet viszonylag kis kockázattal ki lehet arra csempészni. Jól gondolom?

– Minden következtetésed helytálló, Di – kezdte vontatottan a járásfőnök. – Csakhogy...

Di bíró fölemelte a kezét.

– Mielőtt bármit mondanál, szeretnék leszögezni valamit. Bármilyen történet is, mindent meg fogok tenni, amivel a segítségemre lehetek. Azt azonban ne várd, hogy megszegjem a törvényt vagy akadályozzam az igazságszolgáltatás szükséges menetét. Figyelmeztetek tehát: ha úgy döntesz, hogy bármiféle magyarázatot adsz, azt bizonyítékként kell kezelnem, és adott esetben megismétlem a bíróság előtt, ha tanúként beidéznék. Ennek tudatában dönts, hogy folytassuk-e ezt a beszélgetést.

– Megértem – válaszolt Teng járásfőnök színtelen hangon. – Ezt a szörnyű tragédiát természetesen a megyefőnök elé kell tárnunk. De sokat segítesz, ha megengeded, hogy mindent részletesen elmondjak, és tanácsot adsz, hogyan fogalmazzam meg a védekezésemet. Mert a feleségem gyilkosa nem más, mint én magam.

– Miért tetted? – kérdezte Di bíró halkán.

A járásfőnök hátradőlt a széken. Elcsigázottan felelt:

– A válaszhoz nagyon messzire kell visszamenni. Több mint hetven évvel ezelőttre.

– Életkorod ránézésre nem lehet több negyven évnél, a feleségedé meg talán huszonöt – nézett rá csodálkozva Di bíró.

Teng járásfőnök bólintott.

– Tanulmányoztad-e valaha a haditörténelmet, Di? Ha igen, talán ismerősen cseng Teng Kuo-jao neve.

Di összevonta dús szemöldökét, homloka ráncokba gyűrődött.

– Teng Kuo-jao... – ismételte elgondolkodva. – Lássuk csak. Élt ezen a néven egy tábornok, a nagy közép-ázsiai hadjáratban tűnt ki bátorságával, az alapozta meg a hírnevét. Fényes jövőt jósltak neki az udvarnál, de váratlanul nyugdíjba vonult, mert...

A bíró itt hirtelen megállt, és riadtan pillantott házigazdájára.

– Te jó ég, a tábornok a nagyapád volt?

Teng lassan bólintott.

– Úgy van. És hadd fogalmazzam meg egészen egyszerű szavakkal azt, amit az előbb haboztál kimondani. Azért kellett idő előtt nyugállományba vonulnia, mert pillanatnyi elmezavarában

leszúrta a legjobb barátját. Felmentő ítélet született, de természetesen vissza kellett vonulnia.

Mélységes csönd telepedett a szobára. A járásfőnök kis idő múltán folytatta:

– Apám tökéletesen egészséges és normális volt. Miért gondoltam volna, hogy ez a betegség örökletes? Nyolc éve kötöttem házasságot Ezüst Lótusszal. Nem hiszem, hogy gyakran találni férjet és feleséget, akik ilyen végtelenül, ennyire feltétel nélkül és odaadóan szeretnék egymást. Ha elterjedt rólam, hogy emberkerülő lettem, az csakis annak tudható be, hogy imádott feleségemenél jobb társaságot nem tudtam elképzelni magamnak. Aztán egy napon – ennek most már hét éve – a hálószobám padlóján talált rám; eszméletlenül feküdtem. Betegen tértem magamhoz. Lázás agyamban különös emlékek cikáztak. Hosszan tépelődtem, végül aztán elmondtam az igazat a feleségemnek. Amíg önkívületben voltam, azt álmodtam, hogy különös kegyetlenséggel meggyilkoltam valakit, és még gyönyörűséget is leltem ebben a gyalázatos rémtettben. Elmagyaráztam asszonyomnak, hogy nagyapámtól öröklött átok sújt, ő pedig nem élhet tovább egy örülttel, és mindent meg fogok tenni, hogy gyorsan elintéződjön a válás.

A járásfőnök a tenyerébe temette az arcát. Di bíró mély együttérzéssel nézte a porig sújtott férfit. Amikor sikerült úrrá lennie az érzelmein, Teng folytatta a történetet:

– Ezüst Lótusz felháborodottan tiltakozott, hallani sem akart a dologról. Azt mondta, soha nem hagyna el, majd ő gondomat viseli, és ügyel, nehogy valami szerencsétlenség történjen, amikor a következő roham rám tör. Ha előfordul egyáltalán még egyszer – ezt is hozzátette –, hiszen nem tudhatjuk, ezt az elsőt nem valami más okozta-e. Tiltakoztam, de miután hajthatatlan volt, sőt esküdözött, hogy megöli magát, ha elválok tőle, végül – én szánalmas bolond – engedtem... Gyermeünk addig nem született, és akkor elhatároztuk, hogy ennek így is kell maradnia. Azt reméltük, közös irodalmi tevékenységünk elfeledteti majd velünk, hogy örökre le kell mondanunk mindarról az örömről, amit végtelen szerelmünk gyümölcseiben lelhetnénk. Ha a külvilág szemében visszahúzódó, talán hűvös természetű figura voltam, remélem, Di, most megérted az okát.

Di bíró némán bólintott. Nem nagyon van mit mondani, amikor ilyen mély fájdalommal szembesül az ember. Teng folytatta:

– Négy évvel ezelőtt megisméltődött az eset, aztán két évvel később megint. Legutóbbi alkalommal olyan heves dührohamot kaptam, hogy a feleségem kénytelen volt altatószert belém erőltetni, nehogy valami borzasztó baleset történjen. Egyetlen vigaszom az ő megbízható, feltétlen támogatása volt. De négy héttel ezelőtt bekövetkezett, ami ettől a vigasztól is megfosztott. Mert onnan kezdve nem oszthattam meg vele a fájdalommat és a szorongásomat. Hatalmába kerített a faragott paraván.

A járásfőnök itt megállt, Di bíró háta mögé mutatott. A bíró megfordult, és szemügyre vette a magas, vörös lakkfa paravánt, amelynek finoman faragott felszínén furcsán villódzott az asztali gyertyák reszkető fénye. Teng járásfőnök lehunyta a szemét.

– Menj oda, nézd meg alaposabban – mondta higgadtan. – Leírom neked részletesen. Ismerem minden négyzetcentiméterét!

A bíró fölkelt, és közelebb lépett. A paraván négy lapja – a mesterien vésett vörös lakkfa gyöngyház-, zöldjåde-, ezüst- és aranyberakással kiegészítve – egy-egy mívesen kidolgozott kép volt. Azonnal látszott, hogy értékes régiség, Di bíró legalább kétszáz évesnek vélte. Ott maradt a paraván előtt, és hallgatta a mostanra szinte személytelenné vált hangot a háta mögül.

– A paraván négy lapja – ahogy ez elég gyakran előfordul – a négy évszakot szimbolizálja. Az első, bal oldali táblán ábrázolt jelenet a tavasz: egy diák tavaszi álma. Olvasás közben elaludt a háza teraszán, egy fenyő árnyékában. Miközben szolgája a teát készíti, ő négy lányról álmodik. Szebbnél szebb mind, de csak egyikük ragadja meg a fantáziáját. A második lap a nyarat ábrázolja, azt az évszakot, amikor a vágyak és a kitűzött célok a megvalósulás felé haladnak. A diák – aki mostanra felnőtt férfivá érett – a fővárosba utazik, hogy letegye a záróvizsgát, és megkapja a hivatalnoki minősítést. Szolgája a nyomában lovagol. Aztán az ősz következik – ez a harmadik lap a beteljesülés. A jól sikerült vizsgák után magas rangú hivatalnokká nevezték ki. Bírósági öltözékben, díszes szekéren halad el egy ház előtt; nyomában a segédje nagy legyezővel, ami magas hivatalára utal. A teraszon meglátja a négy

lányt, akit már álmából ismer, köztük azt is, akit feleségül szeretett volna venni.

A járásfőnök elhallgatott. Di bíró odalépett a paraván negyedik táblája elé, és kíváncsian vizsgálta.

– A negyedik lap – folytatta Teng – a tél: a befelé tekintés évszaka; eljött az idő felismerni, értékelni, és békében élvezni, amit elértünk. Ez a kép a hitvesi szeretet gyönyörűségét ábrázolja.

Di bíró tüzetesen megnézte a szerelmespárt. Magas rangú hivatalnoknak járó fényűző lakosztályban ültek egy asztal mögött szorosan egymás mellett. A férfi egyik karjával átölelte a felesége vállát, a másikkal a nő szájához emelt egy csészét. A bíró megfordult, hogy visszaüljön a helyére, de Teng megállította:

– Várj! Ezt a paravánt a fővárosban találtam egy régiségboltban, nem sokkal az után, hogy Ezüst Lótusszal összeházasodtunk. Rögtön lecsaptam rá, pedig több holmimat el kellett zálogosítanom, hogy kifizethessem. Mert tudnod kell, hogy ez a négy lap véletlenségből az életem négy meghatározó állomását ábrázolja. Amikor még otthon diákoskodtam, egyszer valóban négy lányról álmodtam. Később tényleg elutaztam a fővárosba, és ott tényleg megpillantottam ezt a négy lányt, épp, ahogy díszes szekéren elhaladtam egy kétszintes ház előtt. Az épületről kiderült, hogy a nyugállományú Vu megyefőnök rezidenciája. És valóban feleségül vettem a második lányát, Ezüst Lótuszt – azt, akit már álmomban kiválasztottam! Ez a paraván lett a legbecsesebb tulajdonunk, mindig magunkkal vittük, bárhová mentünk. Hányszor, de hányszor ücsörögtünk előtte, silabizálgattuk a képek legapróbb részleteit, miközben felidéztek az udvarlás és a házasság éveit! Egy hónappal ezelőtt, egy különlegesen tikkasztó délutánon a háznagyomnak meghagytam, hogy állítson egy bambuszheverőt ide, a könyvtárszobába, közvetlenül a paraván elé, ahol volt egy kis hűvös légmozgás. A párna pont szemközt volt a negyedik lappal, a szerelmespár épp az orrom előtt. Egyszer csak rémisztő dolog tört föl: megváltozott a kép! Azt láttam, hogy a férfi egy tört döf a felesége mellébe.

Di bíró meglepetten kiáltott fel, aztán lehajolt, hogy még tüzetesebben megnézzék azt a bizonyos részletet. Most már látta, hogy a férfi valóban tört szorongat a bal kezében, amellyel felesége

vállát átkarolja, és a tűr hegyét egyenest az asszony szívének szegezi. Vékony kis ezüstszilánk volt, a lakkba ágyazva. A bíró ámulva rázta meg a fejét, aztán visszament az asztalhoz, és leült.

– Nem tudom, mikor történt a változás – folytatta a járásfőnök. Amikor észrevettem, lázasan vizsgálgattam azt a pontot, azt gondoltam, talán a régi mester beleejtett egy kis ezüsforgácsot a még lágy lakkba, és az akkor került napvilágra az ominózus helyen, amikor lehámlott a fedőréteg. De hamarosan megállapítottam, hogy azt a darabkát utólag illesztette oda valaki, méghozzá elég ügyetlenül, mert kis sérülések vannak a közvetlen közelében.

Di bíró lassan bólintott. Ezt ő is észrevette.

– Így csak egyetlen magyarázat lehetséges: én magam változtattam a képen, méghozzá egy olyan roham hatása alatt, amire még csak nem is emlékszem. És magától adódott a második következtetés, nevezetesen, hogy az elmém betegebbik felében megfogant a gondolat, és öntudatlanul a feleségem megölésére készülök.

Teng járásfőnök egy pillanatra elfedte az arcát, aztán a paravánra nézett, de gyorsan elkapta a tekintetét. Fojtott hangon szólalt meg:

– Megszállottja lettem ennek a paravánnak. Az elmúlt hetekben többször is azt álmodtam, hogy meggyilkolom a feleségemet – rémséges, fojtogató álmok voltak ezek, mindahányszor verítékben fürödve riadtam föl –, és ez a rémisztő gondolat üldözött, gyötört minden éber pillanatomban. A paraván kísérteni kezdett... De nem tudtam rávenni magam, hogy Ezüst Lótuszt beavassam. Mindent elviselt, de azt nem viselte volna el, hogy én, a férje képes volnék rátörni – még ha zavart elmeállapotban is. Tudtam, ez összetörné a szívét.

A járásfőnök üres tekintettel meredt maga elé. Aztán hirtelen összeszedte magát, és tárgyyszerű hangnemben folytatta:

– Ma odakint, a kert egy árnyékos sarkában fogyasztottuk el az ebédet. De fullasztott a levegő, nyugtalan voltam, és közeledő fejfájást éreztem. Azt mondtam a feleségemnek, hogy a délutáni pihenő idejére behúzódok a könyvtárszobába, átnézek pár ügyiratot. De a könyvtárban is nagyon meleg volt, és nem tudtam összpontosítani. Ezért úgy döntöttem, hogy a feleségem hálószobájában töltöm a sziesztát.

Teng fölkel.

– Gyere velem. Megmutatom – mondta.

Fölvette az egyik gyertyát az asztról, és elindultak. A járásfőnök kanyargós folyosón vezette a bírót egy kis átjáróig. Kinyitotta az ajtót, és a küszöbről megmutatta a felesége öltözőszobáját. Jobboldalt nagy faragott rózsafa toalettasztal állt, kerek, fényezett ezüstitükörrel. Balra, egy szűk kis ajtó előtt alacsony bambuszheverő. Középen, a vörös márványlapokkal borított fényes padlón, díszesen faragott kerek ébenfa asztalka.

– Ezen az asztalon állt az az értékes váza, amelyet eltörtem – magyarázta Teng. – A bal oldali ajtó mögött apró kert van, benne kis tó aranyhalakkal. A szolgáló mindig ezen a bambuszheverőn alszik az ajtó előtt. A szemközti nagy, vörösre lakkozott ajtó vezet a feleségem hálószobájába. Várj itt egy pillanatig.

Belépett, kebléből különleges kulcsot vett elő. Kinyitotta, majd szélesre tárta az ajtót, és visszament a bíróhoz.

– Amikor délután beléptem az öltözőszobába, a szolgáló szokás szerint itt aludt a heverőn. Az utolsó, amire emlékszem, hogy az ajtón át – amely ugyanúgy szélesre volt tárva, mint most – láttam az ágyat, rajta a feleségem meztelen testét. Félig a hátára fordulva aludt békésen, fejét behajlított jobb karján nyugtatta. Szépséges profilját jól láttam, de mert a jobb lábát átvette a balon, testének alsó régiója elfordult tőlem. Dús, hosszú haját, amelyre oly büszke volt, leengedte; fekete selyemszőnyegként terült szét a válla alatt, és omlott le az ágy szélén mint sűrű zuhatag. Aztán, amikor oda akartam lépni hozzá, hogy fölébresszem, minden elsötétült előttem. A váza cserepei között tértem magamhoz a földön, itt, az öltözőszobában. Csak homályosan láttam, hasogató fejfájás kínozta, az agyam zúgott, azt sem tudtam, hol vagyok. Ránéztem a szolgálóra: továbbra is mélyen aludt. Föltápászkodtam, és betántorogtam a hálószobába. Emlékszem, micsoda megkönnyebbüléssel töltött el, hogy a feleségem még mindig alszik, ugyanabban a pózban, ahogy az előbb. A rohamom észrevétlenül és baj nélkül múlt el, hála az égnek! De amikor beljebb léptem, hirtelen megláttam, mit tettem. Ezüst Lótusz halott volt: antik töröm a keblébe döfve.

Az ajtófélfának dőlt, arcát a tenyerébe temetve halkán sírni kezdett.

Di bíró besietett a hálósobába. Megvizsgálta a finom szövésű, lágy nádtakaróval fedett széles ágyat. A párna közelében fölfedezett néhány kisebb vérfoltot. Aztán fölnézett, és az ablak mellett meglátta a tör selyemzsinagra akasztott, üres tokját. Egyik oldalán míves régi kard függött rézveretes hüvelyben, a másikon egy héthúrú lant. Az egyetlen – bambuszácsra feszülő vastag fehér papírosból készült – ablakot faragott fa keresztpánt zárta le. Egyéb bútor alig volt a szobában: egy mesterien faragott antik szantálfa teázóasztal a két hozzá való ülőkével, a sarokban pedig négy – arany virágmotívumokkal gazdagon díszített – vörös bőr ruhásláda egymásra tornyozva: minden évszakhoz egy.

Amikor a bíró visszatért a járásfőnökhöz, halkán megkérdezte:

– Mit tettél azután?

– Ez a második, rettenetes megrázkódtatás minden erőmtől megfosztott. Kirohantam, bezártam magam mögött az ajtót, aztán nem is tudom, hogyan, visszajutottam a könyvtársobába. Még próbáltam fölfogni a szörnyű valóságot, kóválygott a fejem, és teljesen össze voltam zavarodva, amikor belépett a háznagy, hogy bejelentse a látogatásodat.

– Elmondhatatlanul sajnálom, hogy ebben a szörnyűséges pillanatban állítottam be hozzád – mondta Di bocsánatkérően. – De persze fogalmam sem volt róla, hogy...

– Én tartozom alázatos bocsánatkéréssel, amiért ilyen udvariatlanul fogadtalak – válaszolt Teng szertartásosan. – Menjünk vissza a könyvtársobába.



*Teng járásfőnök
meglátja a feleségét*

Miután visszaültek a teázóasztalhoz, a járásfőnök folytatta:

– Miután elmentél, sikerült valamelyest magamhoz térnem, és a délutáni meghallgatás begyakorlott menete is megnyugtatólag hatott rám. Elég különös öngyilkossági eset került terítékre, ez segített elterelni a gondolataimat a szörnyű tragédiáról. Ugyanakkor a következményekkel is számolni kezdtem. A törvénynek be kell teljesülnie. Haladéktalanul a megyefőnökhöz kell utaznom, és föladni magam mint feleségem gyilkosát. De vajon mit tegyek a holttestével, mit mondjak a háznagynak, a szolgáknak? Akkor merült föl bennem, milyen szerencsés véletlen, hogy itt vagy: egy bölcs és együttérző kolléga. Érted küldtem a főporoszlót a fogadóba, hogy kérjen meg, látogass el hozzám. De amikor azzal tért vissza, hogy ismeretlen helyre távoztál, hirtelen pánik tört rám. Nagyon számítottam a tanácsodra, és most tessék: lehet, hogy csak holnap jössz vissza, vagy netalán történt veled valami... és mindennel egymagamban kell szembenéznem. A szolgák nemsokára majd ki akarják takarítani és szellőztetni a hálósobát, a háznagy jön a kulcsért... Hatalmába kerített a gondolat, hogy a holttestnek el kell tűnnie. Mialatt a szolgák vacsoráztak, bementem a feleségem hálósobájába, a haját gyorsan összekötöttem, a testét bebugyoláltam egy véletlenszerűen kiválasztott kabátba, aztán a vészkijáraton át kivittem a hátsó mellékutcára. Minden kihalt volt. Sikerült észrevétlenül eljutnom a romokig, és a lápon letettem fájdalmasan könnyű terhemet. De miután visszajöttem, azonnal felismertem, milyen ostobán cselekedtem. Amilyen feldúlt voltam, nem jutott eszembe a legkézenfekvőbb megoldás, amellyel elodázhattam volna, hogy tettem napfényre kerüljön; nevezetesen ha úgy teszek, mintha nem találnám a hálósoba kulcsát. Amikor a háznagy vacsora után valóban kérte volna tőlem, végül ezzel az ürüggyel szereltem le. Ez a kis epizód meggyőzött arról, hogy zavart lelki állapotomban teljesen alkalmatlan vagyok józanul intézni az ügyeimet. Visszaküldtem a poroszlót a fogadóba, és ezúttal sürgős üzenetet hagytam, hogy amint visszatértél, azonnal gyere. Itt vártalak, reménytelen helyzetben mégis reménnyel teli, hogy eljössz, még

ilyen késői órán is. És az égnek hála, el is jöttél! Mondd meg nekem, Di, mit tegyek most?

A bíró jó darabig nem felelt. Csendben ült, a paravánt nézte, és lassan simogatta hosszú szakállát. Végül tekintetét a járásfőnökre emelve így szólt:

– A válaszom: semmit. Legalábbis egyelőre.

– Ezt hogy értsem? – kiáltott Teng, fölegyenesedve a székében.

– Holnap reggel a lehető legkorábban indulnunk kell Pien-fu felé. Most azonnal írjunk egy levelet a megyefőnöknek, és még az éjjel különleges futárral küldjük el, hogy...

Di bíró fölemelte a kezét.

– Nyugodj meg egy kicsit! – mondta. – Megvizsgáltam a holttestet, láttam a tragédia helyszínét, és nem vagyok róla meggyőződve, hogy minden perdöntő tényt ismerünk. Bizonyítékot szeretnék, hogy valóban megölted a feleségedet.

Teng járásfőnök talpra szökkent. Feldúltan járt le-föl a szobában, aztán kiabálni kezdett:

– Ostobaságot beszélsz, Di! Bizonyítékot?! Milyen bizonyítékot szeretnél? A rohamaim, az álmaim, az a paraván...

– Mégis van itt néhány furcsa körülmény – szakította félbe Di bíró –, olyan jelek, amelyek külső beavatkozásra utalnak.

A járásbíró nagyot toppantott.

– Ne próbálj hiú reményt ébreszteni bennem, Di, ez kegyetlenség! Azzal a képtelen feltételezéssel akarsz hitegetni, hogy amíg én önkívületi állapotban voltam, valaki behatolt, és meggyilkolta a feleségemet? Nem létezik a véletleneknek ilyen képtelen egybeesése.

Di bíró megvonta a vállát.

– Én sem nagyon hiszek a véletlenek egybeesésében, Teng. Mégis előfordul ilyesmi. És ez sem képtelenebb, mint az, hogy rohamot kaptál, önkívületben megváltoztattad a paraván egyik képét, anélkül hogy bármire emlékeznél az egészről. Azonkívül amikor az öltözőszobába belépve megpillantottad a feleségedet, neked háttal feküdt. Ki tudja, talán már akkor halott volt. Van-e ellenséged a városban, Teng?

– Természetesen nincs! – válaszolt a járásfőnök dühösen. – Ráadásul kettőnkön kívül senki nem lehetett tisztában azzal, milyen

különlegesen fontos számunkra ez a paraván. Amit egyébként ki sem vittek a házból, amióta ide megérkeztünk. Senki nem nyúlhatott hozzá!

Majd némiképp türtőztette magát, és higgadtabban kérdezte:

– Mit javasolsz, Di?

– Azt javaslom, légy holnap türelemmel: adj nekem egyetlen napot, hadd gyűjtsek további bizonyítékokat. Ha nem járok sikerrel, holnapután elkísérlek Pien-fuba, és mindent elmagyarázok a megyefőnöknek.

– Gyilkosság bejelentésével késlekedni, ez súlyos vétség, Di! – kiáltott föl Teng járásfőnök. – És az imént épp te mondtad, hogy nem fogod akadályozni a...

– Vállalom a teljes felelősséget! – vágott közbe Di bíró.

Teng elgondolkodott kicsit, idegesen járt le-föl, aztán megállt, és beletörődve mondta:

– Rendben, Di. Mindenben rád hagyatkozom. Mondd meg, mi a dolgom.

– Nagyon kevés. Először is vegyél elő egy borítékot, és írd rá a feleséged nevét-címét.

Teng kis kulccsal kinyitotta az íróasztal legfelső fiókját, majd elővett egy borítékot. Ráírta, amit kell, aztán átnyújtotta a bírónak, aki elsüllyesztette a ruhaujjába.

– Most pedig hozz ki a hálósobájából egy öltözet ruhát – rendelkezett tovább a bíró –, és csinálj belőle egy kis batyut. A cipőről se feledkezz meg!

A járásfőnök csodálkozva nézett rá, de aztán egyetlen szó nélkül kiment a szobából.

Di bíró fölpattant, és a nyitva felejtett fiókból kivett néhány borítékot és levélpapírt a bíróság nagy piros pecsétjével ellátva. Ezeket is gondosan a ruhaujjába rejtette.

Amikor Teng a kék vászonba bugyolált ruhacsomaggal visszatért, alaposan megnézte a bírót, aztán szabadkozni kezdett:

– Jaj, bocsáss meg, Di! Annyira lefoglalt a magam baja, hogy még váltóruhát sem jutott eszembe följánlani! A köntösöd csupa piszok, a csizmád tiszta sár. Hadd kölcsönözzek neked egy...

– Ne törődj ezzel! – szakította félbe Di bíró. – Több helyen van még dolgom, ahol a tiszta ruha nemkívánatos feltűnést keltene. Most

először is visszamegyek a lápra, fölöltöztetem a holttestet, és az ösvény mellé húzom, hogy reggel korán rábukkanjanak. A borítékot beteszem a ruhájába, így rögtön azonosítani fogják. Akkor el kell majd rendelned a hivatalos tetemvizsgálatot – gondolom, van megfelelő halottkémed.

– Igen, övé a nagy patika a piacon.

– Helyes. Majd azt mondod, hogy a feleségedet útban az északi kapu felé gyilkolták meg, és a vizsgálat folyamatban van. Azután legalább ideiglenes koporsóba helyeztetheted.

Fölvette a batyut, Teng vállára tette a kezét, és meleg, baráti mosollyal így szólt:

– Próbálj aludni egy keveset, Teng! Holnap hallasz felőlem. Nem kell kikísérned, ismerem a járást.

A bíró szálnalmas állapotban találta a Diákot. Ott kuporgott a kövön összegörnyedve, a hőség ellenére egész testében remegett. Bágyadt mosollyal nézett föl a bíróra; mondani akart valamit, de amint szóra nyitotta a száját, a fogai vadul összekoccantak.

– Ne aggódj, bűnözők fejedelme! – nyugtatta Di bíró. – Visszajöttem. Csak vetek még egy pillantást a holttestre, aztán már itt sem vagyunk, mehetsz az ágyba!

A fiatalember annyira magánkívül volt, hogy föl se tűnt neki a kék batyu.

A bíró kihúzta a holttest melléből a tört, zsírpapírba csomagolta, és a ruhájába rejtette. Aztán fölöltöztette a tetemet. Miután a cipőt is ráadta, átvonszolta a gyalogösvény másik oldalára. Hívta a Diákot, aztán átvágtak a mostanra teljesen kihalt városon.

A Diák láthatóan még mindig rémes állapotban volt a magányos várakozástól. A bíró arra gondolt, hogy a fiú fennen hangoztatott gonoszsága talán nagyrészt hősködés. Alig tizenhét éves lehet, a bűnhöz való beteges vonzódását remélhetőleg egy-két éven belül kinövi. Rosszabbat is tehetett volna, mint hogy a Káplár bandájához csatlakozik. A bíró durva és hirtelen kezű csirkefogónak látta a Káplárt, de valahogy nem vélte igazán elvetemültnek. Ha a Diák túlesik néhány hasonló élményen, talán megbánja a választását, és visszatér a normális életbe.

Körülbelül félúton járhattak, amikor a Diák megszólalt:

– Tudom, hogy nem sokra tartotok, se te, se a Káplár, de elárulom, hogy egy-két nap, és nagyon eltátjátok a szátokat! Több pénzt fogok besöpörni, mint ti ketten egész életetekben!

Di bíró nem válaszolt. Nagyon untatta már a fiú hencegése.

A sikátor bejáratánál, amelynek végében a Főnix fogadó állt, a Diák lefékezett, és barátságtalanul így szólt:

– Én itt elköszönök. Van még némi elintézni valóm.

Di egyedül ment a fogadóhoz.

HETEDIK FEJEZET

Miután Di bíró és a Diák elindult a Főnix fogadóból a lép felé, Csiao Tai ivott még pár csésze bort a Káplárral. A szó valahogy a császári hadseregre és az utóbbi években vívott csatákra terelődött – ez láthatóan a Káplár kedvenc témái közé tartozott.

– Ha szeretted a hadsereget – kérdezte Csiao Tai –, akkor miért hagytad ott?

– Elkövettem egy ostoba hibát, úgyhogy villámgyorsan le kellett lépnem – válaszolt a Káplár nyersen.

Búzló rongyokba öltözött koldusok kezdtek beözönlenni kisebb csoportokban. A Káplár fölkel, és kopasz segédjével nekiáll az elszámolásnak. Csiao Tai egyre elviselhetetlenebbnek érezte a levegőt a söntésben. Ráadásul tartott tőle, hogy felbukkanhat az a koldus is, akitől az ékszereket vette. Úgy döntött, tesz egy kis sétát.

Kint az utcán még mindig meleg és fülledt volt a levegő. Arra gondolt, hogy lejjebb, a folyónál talán valamivel elviselhetőbb lesz, kiválasztott hát véletlenszerűen egy lejtős utcát, és elindult. Némi vargabetűk után megérkezett egy meredek ívű, széles hídhoz. Fölment a legmagasabb pontjára, és rákönyökölt a faragott márvány mellvédre. Odalent a folyó sötét vize szüntelen morajlással rohant és fehér tajtékkal habzott fel az útjában elő-előbukkanó sziklák csipkézett élein. Csiao Tai tekintetével követte az itt-ott sebes örvénybe forduló dühöngő áradatot, miközben megkönnyebbülten szívta be a hűvös levegőt.

Nem sokan jártak az utcán. Láthatóan a város egyik csendes lakónegyedébe tévedt; a folyó jobb partján többudvaros pazar paloták nagy tömbjei sorakoztak, a bal parton pedig a helyőrség lőrészekkel lyuggatott masszív, hosszú fala és tekintélyt parancsoló őrháza magasodott. A színes zászlók petyhüdten lógtak, szellő se rebkent.

Két útonálló indult felé nesztelenül, nemeztalpú cipőben, de amikor közelebb értek, egymásra néztek, és lemondóan csóválták meg a fejüket. Ezzel a marcona óriással nem érdemes ujjat húzniuk.

Csiao Tai egészen tanácstalan volt. Megpróbált rájönni, miben mesterkedik a gazdája, de aztán egy fintorral föladta. Úgy érezte, ez meghaladja a szellemi képességeit. A bíró pedig úgyis beavatja majd – a maga idejében. Beleköpött a vízbe; a fogadóban elfogyasztott vacak bor fanyar íze még mindig betöltötte a száját. Irigykedve gondolt két cimborájára, Hung törvénybiztosra és Ma Dzsungra, akik e pillanatban otthon, Peng-laiban valószínűleg első osztályú bort kóstolgatnak közös kedvenc helyükön, a Kilenc Virág Kertjében, a járásfőnökséggel szemközti sarkon. Hacsak Ma Dzsung nem valami csinos lánnyal játszadozik épp! Ami azt illeti, neki is elkelne most a jó hölgytársaság. De elég finnyás lévén semmi kedvet nem érzett ahhoz, hogy benézzen egy bordélyba. Nagyot sóhajtott: úgy döntött, visszamegy a fogadóba. A koldusok talán mostanra már elmentek.

Kényelmesen lesétált a hídról, aztán egy darabig a part mentén haladt. Egy pillanatig újra rátört a nyomasztó érzés, hogy követik, de ez nyilván lehetetlen, hisz Kun-san immáron szövetséges. Befordult egy dél felé tartó mellékutcába. Ott egy bambuszkertítés fedezékében, az utcától kicsit távolabb épült nagy ház nyitott ablaka vonta magára a figyelmét. Lábujjhegyre állva próbált belesni, vajon ki lehet, aki ezen a késői órán még ébren van. Gazdagon berendezett szoba sarkára látott rá. A toaletasztalra helyezett két ezüst gyertyatartó bőséges fényt árasztott; a tükör előtt egy szál vékonyka fehér selyemruhába öltözött nő állt, és elmélyülten fésülgette a haját.

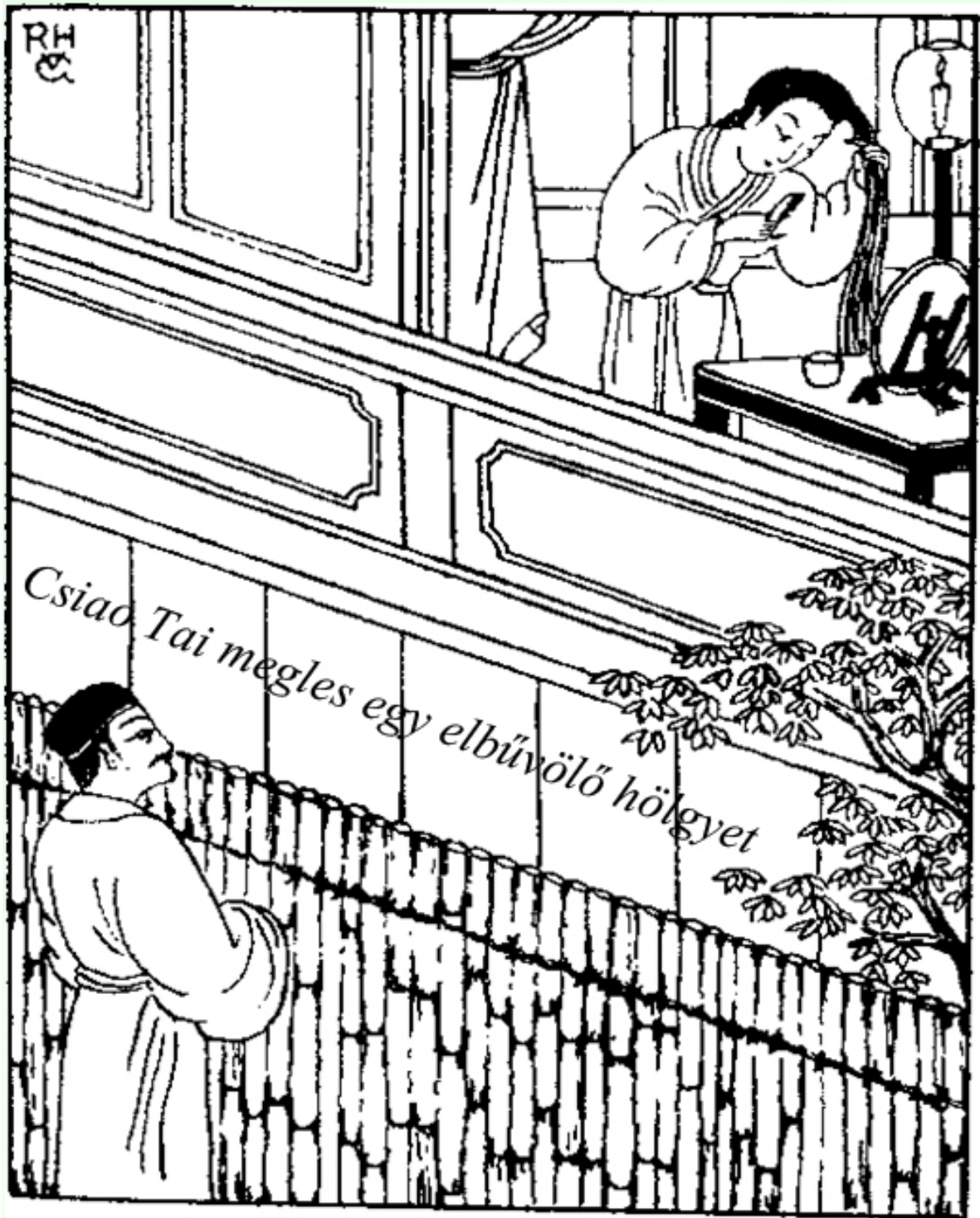
Miután tisztességes asszony nyilvánvalóan nem tárulkozna így ki, Csiao Tai arra jutott, hogy kurtizán, aki saját környezetében fogadja a vendégeket. Elégedetten legeltette szemét a jól fejlett, harminc körüli nőn. Finom vonású, hosszúkás arc: olyan érett, intelligens asszony benyomását keltette, aki neki mindig is tetszett. Elgondolkozva tépkedte rövid bajuszát, és megint eszébe jutott, hogy bizony jólesne egy igazán kedves, csinos hölgy társasága, most épp a megfelelő hangulatban van hozzá. Csakhogy ez itt láthatóan felső kategóriás kurtizán, és ha netalántán hajlandó volna is kitüntetni őt a kegyeivel, még mindig ott az anyagiak komoly problémája. Mindössze két füzér rézgaras van a ruhaujjában, márpedig becslése szerint ötöt biztosan itt kellene hagynia, ha nem

egy egész ezüstdarabot. Másrészt legalább összeismerkednének, és talán megbeszélhetne vele egy időpontot, mondjuk másnapra. Mindenesetre érdemes megpróbálni, gondolta.

Benyitott a bambuszkapun, átvágott a kicsiny, de pazar virágoskerten, és kopogott a sima, feketére lakkozott ajtón. Maga az asszony nyitott ajtót. Meglepetten kiáltott fel, aztán ruhaujjával gyorsan eltakarta a száját; láthatóan zavarba jött.

Csiao Tai meghajolt, és udvariasan így szólt:

– Ne haragudj, kishúgom, hogy ilyen késői órán zavarlak! Ahogy elhaladtam erre, véletlenül megpillantottalak, amint az ablakban fészülködsz, és lényed különleges bája mélyen megérintett. Eszembe jutott, vajon megpihenhet-e kicsit nálad egy magányos utazó, hogy elbeszélgessen veled egy kicsit?



Az asszony habozott. Enyhén összevonta a szemöldökét – homlokát finom ránc barázdálta –, úgy mérte végig alaposan a férfit

tetőtől talpig. Végül hirtelen elmosolyodott, és kellemes, kulturált hangon így szólt:

– Valaki mást vártam... De miután a megbeszélt időpont már régen elmúlt, éppenséggel bejöhetsz,

– A világért sem szeretnék semmit felforgatni, inkább visszajövök holnap! – vágta rá Csiao Tai. – A vendéged még betoppanhat. A legnagyobb bolond volna, ha nem tenné!

A nő elnevette magát. Csiao Tai most igazán nagyon vonzónak találta.

– Gyere be! – invitálta az asszony. – Tetszel nekem.

Hátrahúzódott, nyomában a férfi is belépett a házba.

– Ül le – szólt a házigazda szemérmesen –, csak megigazítom a hajam.

Csiao Tai letelepedett porcelánból készült díszes ülőkére, és búsan arra gondolt, mekkora szerencse volna, ha sikerülne rábeszélnie a hölgyet, hogy fogadja egy másik estén, mert az most már teljesen egyértelmű, hogy a legdrágább kategóriába tartozó kurtizán. A padlót süppedős kék szőnyeg borította, a falakon súlyos brokátok függtek, a széles heverő ébenfából készült, míves gyöngyház berakással. A toalettasztalon aranyozott tartóból drága füstölő fűszeres illatfelhője gomolygott fölfelé. Csiao Tai a bajuszát pödörgette; kedvtelve nézegette a nő szép ívű hátát és gömbölyű csípőjét, elgyönyörködött fehér keze kecses mozdulataiban, ahogyan a hosszú, fényes hajzuhatagot fésülte. Aztán így szólt:

– Biztos vagyok benne, hogy egy ilyen szépséges hölgynek a neve is elbűvölő.

– A nevem? – mosolygott rá a nő a kerek tükörből. – Ó, legyen mondjuk Őszi Rózsa.

– Jól hangzik – bólintott Csiao Tai –, de persze nem lehet név, amely méltó volna a te különleges szépségedhez!

Az asszony boldog mosollyal fordult meg, és átült a heverő szélére. Az asztalkáról legyezőt vett fel, és lassan legyezőgette magát, miközben a férfit fürkészte.

– Erős vagy, és egyáltalán nem csúnya – szólalt meg kis idő múltán –, bár egy kicsit igénytelen. A köntösöd egyszerű, ugyanakkor jó anyagból készült, csak nem tudod előnyösen viselni. Kitaláljam, miféle vagy? Szerintem katonatiszt szabadságon!

– Majdnem! – felelte Csiao Tai. – És az is igaz, amint az előbb mondtam, hogy idegen vagyok itt.

A nő nagy, sugárzó szemével áthatóan nézte.

– Sokáig akarsz Vei-pingben maradni? – kérdezte aztán.

– Csak pár napom van itt. De most, hogy megismertelek, azt kívánom, bár maradhatnék életem végéig!

A nő játékosan megpaskolta Csiao Tai térdét a legyezővel:

– Manapság a hadseregben ilyen szépre tanítják a tiszteket?

Lapos pillantást vetett a férfira, és mintegy véletlenül hagyta, hogy elől szétnyíljon a ruhája, és fölfedje tökéletes keblét.

– Jaj, micsoda hőség van még éjszaka is, nem? – sóhajtott.

Csiao Tai fészkelődni kezdett az ülőkén. Miért nem jelenik már meg az öreg társalkodónő a szokásos teával? Miután a kurtizán világosan értésére adta, hogy elfogadja a közeledését, a „susogó füzek világának” illemkódexe szerint most megtárgyalhatná az árat a hölgy társalkodónőjével. A nő várakozón pillantott rá. Csiao Tai megköszöri a torkát.

– Hol találom a... társalkodónődet? – kérdezte félszegen.

– Mire kell neked a társalkodónőm? – vont a fel a szemöldökét a nő.

– Hát, szeretnék... elbeszélgetni vele egy kicsit...

– Elbeszélgetni? Vele? Miről? Én nem vagyok elég szórakoztató beszélgetőpartner?

– Ne incselkedj! – mosolyodott el Csiao Tai. – Miről? Hát a... a gyakorlati dolgokról, miről?!

– Ezen mi a csudát értesz? – fintorodott el a nő.

– Szentséges ég! – kiáltott fel türelmetlenül Csiao Tai. – Nem vagyunk már gyerekek! Van egy sor kérdés: hogy mennyit tartozom fizetni, hogy meddig maradhatok, és így tovább.

A nő harsányan felkacagott, de szája elé kapta a legyezőt. Csiao Tai meglehetősen zavarban csatlakozott hozzá. Vendéglátója végül türtőztette magát, és affektáltan így szólt:

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy a társalkodónőm beteg. Úgyhogy a „gyakorlati dolgokat” – ahogy olyan tapintatosan megfogalmaztad – kénytelen leszel közvetlenül velem megtárgyalni. Nos, uram, halljam, mennyire taksálsz a kegyeimet?

– Tízezer arany! – vágta ki Csiao Tai lovagiasan.

– Drága vagy! – mondta a nő megelegedéssel. – Ráadásul igazi erős hím. Biztos vagyok benne, hogy melletted fárasztó életük van a feleségeidnek. Hát jó, különleges nap a mai. Velem maradhatsz egy darabig, és felejtjük el a te ronda gyakorlati kérdéseidet. Úgy esett, hogy hamarosan elutazom a városból, és egy második látogatás nem volna alkalmas. Úgyhogy ígérd meg: ezután soha többet nem jössz vissza ide.

– Darabokra töröd a szívem, de megígérem – válaszolta Csiao Tai.

Ebben a pillanatban nagyon irigyelte azt a bizonyos jó módú pártfogót, aki elviheti magával ezt az elragadó nőt. Fölkelt, átült az asszony mellé, és átkarolta a vállát. Hosszan megcsókolta, és közben lassan megoldotta könnyű selyemköntöse övét.

NYOLCADIK FEJEZET

Csiao Tai vidáman dudorászva battyogott a Főnix fogadó felé. Amikor megérkezett, az ivóban nagy üresség fogadta. Csak a durcás képű Bíbor Szegfű söprögette a padlót bambuszseprűjével

– Hol a Diák? – kérdezte.

– Valahol a környéken – vont a vállát a férfi, és óvatosan lehuppant egy öreg nádfotelba, ami a legkényelmesebbnek látszott.

– Főzz egy nagy kanna teát, légy szíves! Nem nekem kell, a cimborámnak, úgy vedeli a teát, mint rendes ember a bort. Kun-san nem járt erre?

Bíbor Szegfű elfintorodott.

– Dehogynem, itt volt az az undok féreg! Mondtam, hogy elmentetek mind a ketten, ő meg erre, hogy később visszajön. Volt már nekem dolgom ezerféle alakkal, elhiheted, elviselek sok mindent, de ezzel a Kun-sannal tíz aranyért se feküdnék le!

– Az ember végső soron be is csukhatja a szemét, nem? – vetette ellen Csiao Tai.

– Nem a randa pofájáról beszélek. Hanem ő olyan alattomos, gonosz típus, aki szeret fájdalmat okozni. Mi van, ha egyszer csak ott fekszem elmetszett torokkal? Mit kezdek akkor a tíz aranyammal?

– Például megvesztegeted a túlvilági sötét bírót. De hagyjuk most Kun-sant. Velem kezdenél-e, aranyom?

A lány odalépett hozzá, alaposan megnézte magának, beleszippantott a levegőbe, aztán lenézően húzta el a száját.

– Veled? Esetleg valamikor jövő héten, ha magadhoz tértél! Lesír az önelégült képedről, hogy épp most kaptál olyan alapos kezelést, aminél jobbat álmodni se mernél. Méghozzá a drágábbik fajtából, a szag alapján. Szerintem annyi erő sincs most benned, hogy a szoknyámat fölemeld!

Azzal hátrament a konyhába.

Csiao Tai elégedetten hahotázott. Hátradőlt a székben, a lábát az asztalra tette, és már horkolt is. A lány visszajött, letett az asztalra

egy jókora kanna teát, aztán nagyot ásított, beállt a pult mögé, és a fogát kezdte piszkálni.

Ő nyitott aztán ajtót Di bírónak, és azonnal meg is kérdezte:

– A Diák miért nem jött vissza veled?

A bíró metsző tekintettel nézett rá, aztán így felelt:

– Új feladatot adtam neki.

– De nem fogja magát bajba keverni, ugye?

– Olyanba biztos nem, amiből ne tudnám kihúzni. Fáradtnak látszol, galambom. Jobb lesz, ha fölmész aludni. Mi még elvagyunk itt egy darabig.

Amikor a lány eltűnt a szűk lépcsőn, Di bíró fölébresztette Csiao Tait.

A nagydarab segéd állá leesett, amikor meglátta, milyen kimerült és nyúzott a gazdája. Gyorsan töltött neki egy csésze forró teát, és aggódva kérdezte:

– Mi történt?

Di bíró mesélt neki a holttestről és a Tenggel folytatott párbeszédéről, de még nem ért a végére, amikor halk kopogást hallottak az ajtó felől. Csiao Tai kinyitotta, és szemtől szembe találta magát Kun-sannal.

– Szentséges ég! – hörögte. – Már megint itt ez a rusnya képű!

– Megköszönnétek legalább, hogy itt lehettek! – jegyezte meg hűvösen Kun-san. – Jó estét, Sen úr! Remélem, kényelmesnek találod az új lakosztályodat.

– Ül le! – szólt oda neki Di bíró. – Elismerem, nagy szívességet tettél nekünk. Most magyarázd el, miért!

– Őszintén megmondom – kezdte Kun-san engem egy korcs kutya köszvénye is jobban izgat, mint az, hogy elkapnak-e titeket, és lecsapják a fejeteket a főtéren, vagy sem. De úgy adódott, hogy szükségem van rátok, méghozzá sürgősen. Ide hallgass! Én vagyok a legügyesebb és legtapasztaltabb betörő az egész tartományban. Több mint harminc éve űzöm a mesterséget, és soha nem kaptak még el. A testi erőm viszont hiányzik, és soha nem is próbáltam megszerezni, mert szerintem az erőszak közönséges dolog. Csakhogy most olyan terv fogant meg az agyamban, aminek a sikeres végrehajtásához szükség lehet egy csöppnyi erőszakra. Alaposan megfigyeltelek titeket, és azt hiszem, el tudjátok végezni a

feladatot. Bármennyire irtózom a gondolattól, meg kell veletek osztanom a nyereséget. Miután a bonyolult előkészítő munkát már mind elvégeztem, és miután elhanyagolható a kockázat, remélem, megelégszettek egy nagyon szerény kis összeggel.

– Tömören fogalmazva – vágott a szavába Csiao Tai –, mi elvégezzük a veszélyes munkát, te pedig elsétálsz a nyereséggel. Szerény részesedés, azt mondd? Sokba fog az kerülni, gyáva korcs!

Ez láthatóan Kun-san elevenébe hatolt. Az utolsó szavakra falfehér lett.

– Könnyen hősködik, aki ilyen erős! – mondta dühösen. – És azt hiszed, a nőkhöz is nagyon értesz, mi? Az este azt hittem, szétesik az a masszív kerevet a nagy fickándozástól! Ahogy a költő mondja: „A vad zivatar letöri az őszi rózsa szálát.”

Csiao Tai fölpattant, torkon ragadta a vézna embert, és a földre taszította. Rátérdelt a mellkasára, vékony nyakát erős bilincsbe szorította hatalmas kezével.

– Mocskos disznó, leskelődtél utánam?! – tajtékzott. – Ezért kitöröm a nyakad!

Di bíró gyorsan odahajolt, és megragadta Csiao Tai vállát.

– Engedd el! – dörrent rá. – Kíváncsi vagyok az ajánlatára.

Csiao Tai föltápáskodott; ahogy elengedte Kun-san fejét, az nagyot koppant a padlón. A félszemű élettelenül feküdt, meggyötört torkán hörögve járt ki-be a levegő.

Csiao Tai arca lángolt a dühtől. Nagy dérrrel-dúrral belevetette magát a székbe.

– Az éjjel egy kurtizánnál voltam. Ez a patkány kilesett – mondta dühösen.

– Azt reméltem, ennél diszkrétebben intézed a szerelmi ügyeidet – mondta Di bíró hűvösen. – De akárhogy is, nem engedem, hogy ez befolyásolja a nyomozásomat. Öntsd nyakon azt a gazembert!

Csiao Tai a pulthoz lépett. Fölemelte a mosogatólével teli dézsát, és az egészet rázúdította Kun-san fejére.

– Beletelik kis időbe, amíg ez a rühes kutya föléled – mormogta.

– Ül már le! Be akarom fejezni Teng történetét – szólt rá türelmetlenül a bíró.

Mire a faragott paraván meséjét is végighallgatta, Csiao Tai mérge teljesen elpárolgott.

– Elképesztő történet, járásfőnök úr! – kiáltott fel csillogó szemmel.

Di bíró bólintott.

– Nem volt szívem elárulni neki a legerősebb érvet, amely amellettszól, hogy a feleségét valaki más ölte meg. Fölfedeztem ugyanis, hogy az asszonyt megerőszakolták. De nem akartam ezzel még jobban elkeseríteni szerencsétlent.

– Nem azt mondtad, hogy nyugodt volt a halott arca? – kérdezte Csiao Tai. – Nincs ugyan gyakorlatom nők megerőszakolásában, de felteszem, ilyen helyzetben az ember fölébredne, sőt erősen kifejezésre juttatná a nemtetszését.

– Ennek a különös esetnek nem ez az egyetlen zavarba ejtően rejtélyes pontja – csóválta a fejét Di bíró. – Vigyázz! Azt hiszem, Kun-san kezd magához térni!

Csiao Tai fölrángatta a földről a csúf képűt, és beleültette a nád karosszékbe. Kun-san a teáscsésze után nyúlt, lassan ivott, de nagyon nehezeére esett nyelni. Aztán recsegő hangon odavetette Csiao Tainak:

– Ezért még megfizetsz, te rohadék!

– Állok elébe, bármikor hozhatod a számlát! – vontameg a vállát Csiao Tai.

Kun-san rosszindulatú pillantást vetett rá; egyetlen szeméből sütött a gyűlölet.

– Még azt se vetted észre, hogy a víg özvegy a bolondját járattja veled! – vágta oda.

– Özvegy? – kiáltott föl Csiao Tai.

– A lehető legözvegyebb. Méghozzá egészen friss! A néhai Ko Csi-jüan udvarházának oldalsó kapujához keveredtél, fafej! Ő az a selyem-nagykereskedő, aki tegnap lett öngyilkos! Az özvegye kivonult a közös hálósobából a bal szárnyban levő saját lakrészébe, hogy csöndes magányban gyászolhasson. De te, aki annyira értesz a nőkhöz, kurtizánnak nézted!

Csiao Tai arca bíborvörösre vált a szégyentől és a megaláztatástól. Mondani akart valamit, de csak artikulátlan hangok

jöttek ki a torkán. Di bíró megsajnálta, és hogy mentse a helyzetet, gyorsan megszólalt:

– Hát, talán a felesége erkölcsének is volt némi szerepük Ko öngyilkosságában.

Kun-san a torkát tapogatta. Ivott egy korty teát, aztán undok fintorral így szólt:

– A nőknek nincsenek erkölcsük, és ez alól Ko asszony sem kivétel. De hiszitek, vagy sem, a mi közös ügyünk is kapcsolatos Ko kereskedővel. Figyeljetek rám nagyon, rövid leszek. Valahogy a kezembe került egy jegyzetfüzet. Tulajdonosa Leng Csien, a város egyik közismert bankára, Ko Csi-jüan társa és pénzügyi tanácsadója. Pénzügyekben történetesen elég járatos vagyok, elég hamar rájöttem, hogy a füzet Leng Csien titkos feljegyzéseit tartalmazza. Kiderül belőlük, hogyan károsította meg jó öreg Ko barátját hamisított számlákkal az utóbbi két évben. Elég tetemes pénzt szerzett így, szerintem jó ezer aranyat.

– Hogy jutottál hozzá a füzethez? – kérdezte a bíró. – Ez nem az a típusú följegyzés, amelyet egy bankár csak úgy otthagyt volna.

– Semmi közöd hozzá! – szólt élesen Kun-san. – Tehát figyeljetek, én...

– Egy pillanat! – vágott közbe a bíró. – Véletlenségből engem is eléggé izgatnak a pénzügyi dolgok – pont ezért kellett némiképp sietve otthagynom a főporoszlói posztomat. Nem akármilyen varázsló, aki ilyen pontos következtetéseket tud levonni bonyolult – mellesleg titkos! – pénzügyi műveletek feljegyzéseiből! Jobb lesz valami hihetőbb történetet kiagyalnod, kedves barátom!

Kun-san gyanakvó pillantást vetett a bíróra.

– Ravasz gazember vagy te! Ha annyira ragaszkodsz hozzá, hogy beavassalak a részletekbe, elmondom: meglátogattam néhányszor Ko rezidenciáját – természetesen tudtán kívül. Megvizsgáltam az értékszekrény tartalmát is; ott tárolta a kétszáz arany vésztartalékot – ami azóta az én vésztartalékom – és a papírjait, amelyeket meglehetősen érdeklődéssel böngésztem végig. Ezek a feljegyzések szolgáltatták a háttérinformációt Leng Csien jegyzetfüzetéhez, hogy úgy mondjam.

– Értem – bólintott a bíró. – Folytasd!

Kun-san előhúzott a ruhaujjából egy kis papírlapot, és gondosan kisimította az asztalon. Póklábszerű mutatóujjával megkopogtatta, és tovább magyarázott:

– Ezt a lapot abból a jegyzetfüzetből téptem. Ti ketten holnap reggel meglátogatjátok Leng Csien barátunkat, megmutatjátok neki ezt a lapot, és közlitek, hogy tudtok mindent. Megkéritek, hogy állítson ki két kötelezvényt: az egyiket hatszázötven, a másikat ötven aranyról, de a kedvezményezett nevét hagyja üresen. Ez után a kis érvágás után marad neki háromszáz, ami még mindig nem megvetendő összeg. Sokkal szívesebben venném el az egészet az utolsó garasig, de a sikeres zsarolás titka, hogy hagysz kiutat, mert a reményvesztett ember veszélyes. A hatszázötvenről szóló kötelezvényt nekem adjátok, az ötvenről szólót megtartjátok. Ötven csinos darab arany. Megegyeztünk?

Di bíró átható tekintetét a csúf alakra szegezte, és kényelmesen simogatta az oldalszakállát. Aztán lassan, nyugodtan így szólt:

– A cimborám kicsit nyersen fogalmazott, Kun-san, de fején találta a szöveget. Készséggel elhiszem, hogy lopásban és betörésben nincs párod, de hiányzik belőled a kellő bátorság. Te is pontosan tudod: soha az életben nem tudnád összeszedni magadban a kellő kurázsit, hogy szemtől szemben találkozz azzal a bankárral, és megszarold. Így van?

Kun-san idegesen fészkelődött a székében.

– Megegyeztünk, vagy nem? – kérdezte gorombán.

A bíró elvette a papírlapot, és a ruhaujjába süllyesztette.

– Meg – bólintott –, de fele-fele. Gondolj bele, hogy ezzel a papírlappal, amelyet voltál szíves átadni nekem, nincs szükségem se rád, se a jegyzetfüzetre, hogy megszarolhassam Leng Csient. Miért ne tarthatnám meg magamnak az egész pénzt?

– Tényleg, miért is ne? – vigyorgott kárörvendőn Csiao Tai.

– Na és én miért ne árulnám el a poroszlóknak, hol találhatnak meg két útonállót? – kérdezte Kun-san sunyin.

– Mert nem mernéd megtenni, azért! – felelte Di bíró halálos nyugalommal. – Döntsd el, mit szeretnél!

Kun-san gyűlölködő pillantást lövellt felé. Kezét az arcához kapta, igyekezett megfékezni az ideges rángást. Végül így szólt:

– Legyen. Fele-fele.

– Akkor ezt megbeszéltük – zárta le a témát elégedett képpel a bíró. – Reggel azonnal meglátogatom Leng Csien barátunkat. Hol találom?

Kun-san elmagyarázta, merre van Leng ezüstnemű-boltja, ahol a bankügyeit is intézi. A félszemű ezután indulni készült, de a bíró megfogta a karját, és nyájasan így szólt:

– Fiatal még az idő! Igyunk egy csészével arra, hogy társak lettünk! Te pedig – fordult Csiao Taihoz – keresd meg a pult mögött a Káplár külön borát.

Csiao Tai fölkelt, közben azon töprengett, vajon a bíró – aki láthatóan halálosan kimerült – miért akarhat tovább társalogni ezzel a leírhatatlan förmedvényel. A pult alatt a második polcon fölfedezte az alvó csapost, a harmadikon pedig a Káplár korsóját, amelyet aztán ki is vitt az asztalukhoz.

Miután magukba öntöttek egy csészével, Di bíró megtörölte a bajuszát, és így szólt:

– Lehet, Kun-san, hogy művészi tökélyre fejlesztetted a lopást, de az akkor is gyerekjáték a mi munkánkhoz képest. Elmesélek neked néhány kalandot, amelyben az út szélén részünk volt. Emlékszel, cimborá, amikor még Kiangszu tartományban egyszer...

– Nem vagyok kíváncsi a hencegésekre! – szakította félbe Kun-san savanyú képpel. – A ti munkátokhoz nyers erő kell, az enyémhez csavaros agy. Hosszú évekbe telik, mire valaki elsajátítja a mesterség fortélyait.

– Baromság! – csapott az asztalra Di bíró. – Ha nagyon kell, még én is ki tudok nyitni egy zárat kintről. Amikor már bent vagy, egyszerűen legyűröd a tulajdonost, udvariasan kikérdezed, hol tartja az értékeit, összeszedesz mindent, aztán már ott se vagy! Nincs ebben semmi bonyolult!

– Te beszélsz baromságot! – vágta rá Kun-san dühösen. – Így csak a közönséges, ostoba rabló csinálja. Egyszer vagy kétszer még megúszhatja, de aztán jön az elfogatóparancs, a fél világ a nyomában, és szépen elkapják. Nekem megvan a magam egyéni módszere, amely több mint harminc éve csiszolgotok. És soha, egyetlenegyszer sem fogtak meg, pedig általában egy-két évig ugyanabban a városban működöm.

A bíró nagyot kacsintott Csiao Taira.

– Nagy dumája van, mi? – biccentett Kun-san felé. – Érted: annyira különleges és titkos a módszere, hogy a mester csakis a kiválasztott tanítványra hagyományozza a fogyó hold kilencedik éjszakáján!

– Nagyhangú hőzöngők vagytok, semmi több – szólt lenézően Kun-san –, úgyszólván nyugodtan elárulhatom nektek, soha az életben nem tudnátok utánozni, ha megfeszültök se! Na figyeljétek, hogy dolgozom én! Azzal kezdem, hogy hetekig tanulmányozom a házat, a lakóit és a szokásaikat. Elbeszélgetek a szolgálkkal, a környékbeli boltosokkal, és ebbe a kutatásba befektetek némi pénzt is. Aztán behatolok, de nem viszek el semmit. Van időm bőven. Csak körülnézek a házban. Képes vagyok órákig állni egy szekrényben, láthatatlanul meglapulni egy függöny redői között, vagy bepréselni magam egy ágy mögötti szűk részbe. Így figyelem az ott élőket ébren és álmukban. Kihallgatom a legbensőségesebb beszélgetéseiket, kilesem őket, amikor azt hiszik, egyedül vannak. Aztán végül eljön az utolsó látogatás ideje. Nincs fölfeszített zár, nincs lázas keresgélés. Senkit nem háborgatok, semmit nem mozdítok el. Ha a pénzt különleges rejtékhelyen tartják, azt én jobban ismerem, mint a tulajdonos maga, ha értékszekrényben őriznek valamit, pontosan tudom, hol találom a kulcsot. Soha senki nem lát meg, nem hall meg. Sokszor napokba telik, amíg észreveszik, hogy eltűnt a pénzük. És akkor sem jut eszükbe, hogy betörő járt náluk! Nem: a férjek a feleségekre kezdenek gyanakodni, a feleségek az ágyasokra... Tartok tőle, hogy sok csúnya félreértésnek voltam okozója, rengeteg családi viszályt kavartam békés otthonokban!

Elégedetten nevetgélt, miközben száját eltakarta a ruhaujjával. Aztán diadalmas hangon zárta le:

– Hát, nagyokos barátom, ez volna az én módszerem.

– Fantasztikus! – kiáltott fel Di bíró. – Nem szívesen ismerem be, de én biztos nem tudnám utánad csinálni. És nincs kétségem afelől, hogy a titkos megfigyelések során megtanultál ezt-azt a férfiakról és a nőkről – köztük néhány érdekes új trükköt, amelyet az ágyban be lehet vetni, hm?

Kun-san arca torz grimaszba gyűrődött, amitől még visszataszítóbb lett.

– Kíméld meg az ocsmány vicceidtől! – sziszegte. – Gyűlölöm és megvetem a nőket meg az összes mocskos játékot, amit azok a visszataszító férfiak űznek velük. Kínszenvedés minden óra, amit a hálósobáikban elrejtőzve kell töltenem; végighallgatni, ahogy egy erkölcstelen, kéjvágyó teremtes dorombol az ostoba férjének, miközben eladja neki a testét, vagy ahogy tettetett szeméremmel visszautasítja, amíg csak az el nem kezd hízelegni, könyörögni, megalázkodni mindazért, amit a nő nemrég a szemem láttára szórt ingyen és bőségesen a szeretője elé. Ezek a gyomorforgató, gyűlöletes...

Kun-san itt erőt vett magán, és elhallgatott. A homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek. Fél szemével bambán meredt a bíróra, aztán föltápáskodott.

– Holnap délben itt találkozunk – búcsúzott rekedt hangon.

Amint az ajtó becsukódott, Csiao Tai undorral kiáltott föl.

– Micsoda egy ocsmány féreg! Szent ég, mi a csudának akartad hallgatni ezt a vég nélküli undok fecsegést?

– Azért – felelte Di bíró nyugodtan –, mert reméltem, hogy megtudok valamit a betörők módszereiről, amiből talán következtetni lehet arra, hogyan hatolhatott be egy idegen Teng asszony lakosztályába. Másrészt szerettem volna kicsit tisztábban látni Kun-san személyiségét, és nagyon tanulságos leckét kaptam abból, mennyire eltorzíthatja egy ember lelkét a kudarc és a gátlásosság.

– És minket miért imád ennyire? – kérdezte Csiao Tai fanyarul.

– Valószínűleg azért, mert pontosan az ötvöződik bennünk, amire a zsarolási terve végrehajtásához szüksége van. Tudja, hogy én a magam tűrhető megjelenésével bebocsátást nyerhetek a bankár belső irodájába, és képes vagyok lefolytatni vele a tárgyalást, míg te – nyilván erre számít – némi fizikai ráhatással nyomatékosítani tudod a szavaimat, ha ez szükséges. Ráadásul idegenek vagyunk. Nem egykönnyen találna két banditát, aki ilyen kiválóan megfelelne a céljainak, gondolom, ezért tett ekkora erőfeszítéseket, hogy fölvegye velünk a kapcsolatot. De azért lehetnek még itt rejtett csapdák. Nem tetszett, hogy olyan pillanatok alatt elfogadta az ajánlatomat a zsákmány elosztására. Hosszú, fáradságos alkudozásra számítottam. Hát mindenesetre gondunk lesz rá, hogy ez a Kun-san

rács mögé kerüljön, méghozzá élete végéig. Gonosz, veszélyes kártevő.

Egy pillanatra megdörzsölte a szemét, aztán folytatta:

– Most írok egy kis levelet a halottkémnek. Keress nekem valahol egy tintadörzskövet és egy ecsetet. Gondolom, a Káplárnak is szüksége van ilyesmire, még akkor is, ha csak pontokat és kereszteteket firkant papírra.

Csiao Tai fölforgatta a polcokat a pult mögött. Végül előhozott egy piszkos, törött tintakockát és egy meglehetősen elnyűtt ecsetet. A bíró a gyertya lángjánál lepörkölte az ecsetről a fölösleges, elálló szőrszálakat, aztán a maradékot addig nyálazta, míg a vége szép hegyes lett. Akkor a ruhája ujjából elővett egy pecséttel ellátott levélpapírt és borítékot, amelyet Teng járásfőnök fiókjából emelt el, és személytelenül hivatalosnak ható írásjegyekkel a következőt vetette papírra:

*A halottkémnek. Elrendelem, hogy haladéktalanul utazz
a Négy Kecse falujába, ahol személyes
részvételeddel sürgős tetemvizsgálat végzendő.*

Teng, Vei-ping járásfőnöke

Csiao Tai kezébe nyomta a levelet.

– Nem akarom, hogy az orvos szakértő megvizsgálja Teng asszony holttestét. Teljesen fölösleges szerencsétlent még jobban elkészeríteni azzal, hogy a feleségét megerőszték. Van a piacon egy nagy patika, könnyen megtalálod. A tulajdonosának add át ezt a levelet kora reggel. A megyefőnökségről idefelé jövet elhaladtunk a Négy Kecse faluja mellett. Ötórányi lovaglás innen, úgyhogy holnap biztos nem lesz utunkban a halottkém.

Az ecset szárával megvakarta a fejét, aztán folytatta:

– Ha már ilyen szabadon élek Teng felhatalmazásával, hogy eljárhatok a nevében, tulajdonképpen írhatok mindjárt még egy levelet, nem?

Elővett még egy levélpapírt, és ezt írta rá:

A helyőrség főparancsnokának. Sürgős. Kérem átkutatni a dossziékat, és előkeresni minden adatot egy bizonyos Liu nevű szökevényről, aki korábban a nyugati hadsereg harmadik hadtesténél szolgált káplárként. A kérdéses kivonatot kérem átadni e levél kézbesítőjének.

Teng, Vei-ping járásfőnöke

Átnyújtotta Csiao Tainak, de magyarázatot is fűzött hozzá:

– Ezt vidd el a helyőrség parancsnokságára valamikor holnap. Azt gyanítom, pár napig élnünk kell a Káplár vendégszeretetével, és ahogy a mondás tartja: „Ne időzz idegen házban, hacsak nem ismered jól a házigazdát.” Menjünk föl, vizsgáljuk meg a lakosztályunkat!

KILENCEDIK FEJEZET

Di bírónak rémes éjszakája volt. Az alvóhelyül kijelölt patkánylyukban jószerivel még a két keskeny deszkapriccs is alig fért el. Lefeküdt úgy, ahogy volt, de ruhája nem sokáig védte meg a kiéhezett élősdiek hordája ellen, amelyek azonnal támadásba lendültek. Szinte szemhunyásnyit sem aludt. Csiao Tai jobb megoldást talált. Egyszerűen elnyúlt a két priccs között a padlón, fejjel az ajtó felé, és pillanatnyi késedelem nélkül csatlakozott a kuckókat elválasztó vékony deszkafalakon diadalmasan átzengő horkoló kórushoz.

Hajnalban ébredtek, és lementek az alsó szintre. Az ivóban senkit nem találtak. A Főnix fogadó lakói láthatóan nem voltak a koránkelés hívei. Csiao Tai újraélesztette a tüzet a tűzhelyen, vizet melegítettek, és úgy-ahogy megmosdottak. Miután főzött a bírónak egy kanna teát, Csiao Tai útnak indult, hogy kézbesítse a levelet az orvos szakértőnek, Di bíró pedig leült a sarokban, és iszogatni kezdte a teát.

Idővel megjelent Bíbor Szegfű is. Öklével nagyot csapott a pultra, hogy fölébressze a csapost, aztán bevonult a konyhába, hogy elkészítse a reggeli kását. Nem sokkal ezután előkerült a Káplár és négy segédje. A Káplár odahúzott magának egy széket a bíró asztalához, de a felkínált teát felháborodottan utasította vissza. Odakiáltott a lánynak, hogy melegítsen neki egy csésze bort. Miután látható gyönyörűséggel magába döntötte, megkérdezte:

– Na testvér, hogy ment az este?

– Elég gazdag volt a meggyilkolt úriasszony – válaszolt a bíró. – És aki csinálta, az se lehet nagyon szegény, mert ezeket a műtyűröket nála hagyta.

Azzal kivette ruhaujjából és az asztalra helyezte a fülbevalót és a karkötőket.

– Ha túladtam rajtuk, a bevétel felét megkapod.

– Te jó ég! – ámult el a Káplár – Ezért érdemes volt elmenni a lápra, mi? Az biztos, hogy saját fajtájabeli ölte meg; jó tömött

erszény kell ahhoz, hogy ilyen minőségi holmiról lemondjon valaki! Próbáld föl kutatni a fickót, aztán zsarold meg. És melleleg közölheted vele, hogy ha tovább szándékozik nőket gyilkolászni, megköszönném, ha nem az én városomban tenné.

Rongyos csavargó lépett be, és kért egy tál ingyenkását. Miután mohón befalta, a pultnál állva odakiáltott a Káplárnak:

– Hallottad a híreket, főnök? Az előbb vitték be a bíróságra a járásfőnök halott feleségét. A lápon ölték meg.

A Káplár az asztalra csapott, és rondán elkáromkodta magát.

– Nagyon beletrafáltál, amikor úriasszonynak tituláltad! – kiáltotta aztán a bírónak. – Minél hamarabb megtalálod azt a gyilkost, annál jobb, testvér! Vasalj ki belőle, amennyit jólesik, aztán cipeld a bíróság elé. Egek ura – hogy pont a járásfőnök felesége!

– Mire ez a nagy izgatottság? – kérdezte a bíró elképedve.

– Te is tudod, mit jelent egy császári hivatalnok, nem? Ha a te feleséged torkát vágják el vagy az enyémeét, és bejelentjük, a poroszlók minket vernek össze, és közlik, hogy máskor jobban vigyázzunk a javainkra. De a járásfőnök felesége, az, testvérem, egészen más! Ha nem kerül elő villámgyorsan a tettes, az egész városban nyüzsögni fognak a katonai rendészek, a titkosrendőrök, a megyefőnök különmegbízottai, a vizsgálóbiztosok, meg az összes többi pióca, aki azt mondja, hogy ő a törvény. Átfésülik az egész várost, boldog-boldogtalant összefogdosnak. Akkor mind a kettőnknek sürgősen csomagolni kell, és eltűnni innen, testvér! Ezért vagyok izgatott, és ezért mondom neked, testvér, hogy munkára, kapd el a rohadékot!

A Káplár mélabúsan nézte a boroscsésze fenekét. Di bíró megszólalt:

– Azért ez nem lesz könnyű, ha belegondolsz, hiszen a fickó ugyanabba a körbe tartozik, mint a nő.

– A szeretője volt, ez világos! – dörmögte a Káplár. – Ezek az úgynevezett előkelő asszonyok! A nadrágzsinegjük nekik is pont olyan lazán van megkötve, mint a mi szurtos képű fruskáinknak! Az emberünk nyilván megunt, mire a nő botrányt csinált, ő meg szépen beverte a fejét. Mindig ugyanaz a történet! Na jó, összehívom az embereimet, hadd vessenek egy pillantást ezekre a csecsebecsére. Ők majd kiderítik, hová járt az a szajha turbékolni a

járásbíró lyuksógorával. Onnan már könnyebben megtalálod azt a kutyafajzatot.

– Ez jó ötlet – bólintott a bíró, csak hogy kedvében járjon a házigazdának; aztán hirtelen fölpillantott a kásájából, és kíváncsian kérdezte: – És hogy fognak hozzá az embereid? Biztos, hogy ezt az asszonyt még látásból sem ismerhették!

– De a csecsebecséit csak fölismerik, nem? – kérdezett vissza türelmetlenül a Káplár. – Ebből élnek! Amikor melletted vagy mellettem elsuhan egy drágább szoknya, akár gyalog, akár hordszéken, mi megpróbáljuk legalább egy pillanatra megnézni a szép pofázmányát. De egy koldus csak a csecsebecsékre figyel, amiket az illető magán hord. Erre van kiképezve, így keresi a kenyerét. Ha megpillant egy fátyol mögött egy feltűnő fülbevalót vagy egy szép karkötőt a kézen, amikor a gyaloghintó függönyét félrehúzza, rögtön megbecsüli az értékét, és ha jó holmi, tudja, hogy érdemes azt a nőt követnie. Ki tudja: elejthet egy drága zsebkendőt vagy akár pár pénzdarabot is. Na mármost ezek a csecsebecsék első osztályú mestermunkák, és egyedi megrendelésre készültek, úgyhogy elég jó eséllyel fölfigyelt rájuk valamelyik emberem. Érted már?

Di bíró bólintott. Áttolta az ékszereket a Káplár elé, és közben arra gondolt, hogy amit most megtanult, a jövőben is hasznára válik majd. Meglátta a belépő Csiao Tait, gyorsan így szólt hát házigazdájához:

– Megyek, elintézek bizonyos magánjellegű ügyeket. Nemsokára visszajövök.

Ahogy a piactér felé indultak, Csiao Tai megkérdezte:

– Gondolom, most egyenest Teng kollégádhoz megyünk, és elmeséljük neki, amit a csaló bankárról megtudtunk.

– Ne siess annyira! – hűtötte le a bíró. – Először felkeressük Leng Csient, megpróbáljuk megszarolni, és kiderül, mennyi az igazság Kun-san történetéből.

Miután az elképedt Csiao Tai nem felelt, Di bíró folytatta:

– Ha Leng Csien hagyja magát zsarolni, azzal elismeri bűnösségét a csalásban. De azzal a lehetőséggel is számolnunk kell, hogy Kun-sen valami piszkos trükköt eszelt ki. Figyelni fogom a

bankár reakcióit, és ha úgy ítélem meg, hogy haladhatunk a tervek szerint, majd jelt adok.

Csiao Tai bólintott. Remélte, hogy minden rendben lesz.

Leng Csien impozáns ezüstműboltja nagy, kétszintes épületet foglalt el a piactér egyik forgalmas sarkán. Az utcafronton nyitott üzlethelyiségben jó hatméteres pult mögött tucatnyi szorgos alkalmazott szolgálta ki a vendégsereget: ezüstöt mértek, ékszerek értékét becsülték fel, rézgarast váltottak ezüstre, és viszont. Az általános zsvajból kivált a számlákat ellenőrző két pénztáros monoton kántálása.

Di bíró odalépett a boltvezetőhöz, aki a pult végén álló magas asztal mögött ülve bőszen csattogott számológépe golyócskáival. A bíró áttolta névjegykártyáját a farács alatt, és udvariasan így szólt:

– Szeretnék személyesen beszélni Leng úrral, ha lehetséges. Egy bizonyos pénzösszeg átutalásáról szeretnék rendelkezni. Elég nagy összegről van szó.

Az alkalmazott kételkedve nézte a két magas férfit, és megkérdezte, milyen ügyletekből szerzik a pénzt. Di bíró előadott egy hihető mesét bizonyos rizspiaci spekulációkról. A boltvezető, akit a bíró kulturált beszéde meggyőzött, firkantott valamit a névjegyre, aztán odakiáltott a kifutófiúnak, hogy vigye föl az irodába. A fiú hamarosan azzal az üzenettel tért vissza, hogy Leng úr fogadja Sen urat és társát.

A bankár finom fehér gyászöltözetben foglalt helyet egy vörösre lakkozott nagy asztal mögött. Miközben még lendületesen tárgyalt két beosztottjával, udvarias mozdulattal az ablak alatti teázóasztalnál álló magas támlájú székekre mutatott, az egyik alkalmazott pedig teát töltött a látogatóknak. A bíró figyelte Lenget, amíg az kiadta az utolsó utasításokat. Sápadtak és gondterheltenek látta a bankárt. Aztán a szobát vette szemügyre. A tulajdonos mögötti falon függő tekercképen megakadt a tekintete: a lótuszvirágokat ábrázoló nagy festményt lendületes kézzel írott hosszú vers kísérette. Székében ülve Di bíró épphogy ki tudta silabizálni az aláírást: „Tudatlan öcséd, Te”. Nyilvánvalóan ő lehetett Leng Csien testvére, az ifjú festő, aki két hete halt meg – ahogy a bíró előző nap megtudta a bírósági meghallgatás közben.

Miután elküldte a két alkalmazottat, Leng energikusan fordult vendégei felé, és megkérdezte, miben lehet a segítségükre.

– Körülbelül ezer arany részleges átutalásáról van szó – szólalt meg Di bíró közömbös hangon. – Ez itt az ügyletre vonatkozó legfontosabb dokumentum.

Azzal elővette és az asztalra tette a jegyzetfüzetből kiemelt lapot.

Leng arca hamuszürke lett. Döbbsen meredt a papírra. Di bíró megkönnyebbült. Bólintott Csiao Tainak. Megtermett segédje fölállt, súlyos léptekkel az ajtóhoz lépett, és bereteszte. Aztán átment az ablakhoz, és behajtotta a redőnyt. A bankár rémült tekintettel követte minden mozdulatát. Amikor aztán Csiao Tai végül megállt a bankár széke mögött, Di bíró folytatta:

– Természetesen a többi is nálam van. Elég vaskos jegyzetömb.

– Hogy szerezted meg? – kérdezte Leng feszülten.

– Ugyan már, Leng úr! – ingatta a fejét szemrehányóan a bíró. – Ne térjünk el a tárgytól, ha lehet. Velem általában könnyű szót érteni. Mint a névjegykártyámon is látod, befektetési tanácsadó vagyok, hát most szívesen adnék egy tanácsot. A nálam lévő dokumentumok alapján úgy számolom, úgy ezer arany nyereségre tettél szert. Azt tanácsolom, ennek bizonyos részét most nálam fektesd be.

– Mennyit akarsz? – kérdezte elkínzottan a bankár.

– Mindössze hétszázat – felelte Di bíró hűvös nyugalommal. – Így szép tőke marad még a kezekben az újrakezdéshez.

– Föl kellene hogy jelentselek a bíróságon! – morogta Leng.

– Én pedig téged kellene hogy följelentselek! – mosolygott nyájasan a bíró. – Akkor ezt megbeszéltük.

Leng egyszer csak a tenyerébe temette az arcát, és jajveszékélni kezdett:

– Ez az ég büntetése! Ko szelleme gyötör!

Valaki kopogott az ajtón. Leng Csien föl akart pattanni, de Csiao Tai a vállára helyezte súlyos kezét, visszanyomta a székébe, és nyersen ezt súgta a fülébe:

– Ne izgasd fel magad! Árt az egészségednek! Mondd, hogy menjenek el!

– Gyertek vissza később! Most senki ne zavarjon! – szólt ki a bankár engedelmesen.

Di bíró eddig figyelmesen nézte a bankárt, és lassan simogatta hosszú oldalszakállát. Most megkérdezte:

– Miután Ko nem tudta, hogy becsapod, miért aggódsz a szelleme miatt?

A bankár meghökkenve meredt a bíróra.

– Mit mondasz? – zihált. – Egyet árulj el: nyitva volt a boríték, vagy le volt zárva?

A bírónak a leghalványabb fogalma sem volt, miről beszél a zaklatott férfi. Eddig többé-kevésbé magától értődőnek vette, hogy Kun-san akkor vette el a jegyzetfüzetet, amikor Leng Csien házát kirabolta. De úgy látszik, a dolog ennél sokkal bonyolultabb. Elgondolkodva felelt:

– Lássuk csak, erre nem is nagyon figyeltem...

Belegondolt, hogy a jegyzetfüzetet ezek szerint egy borítékban tartották. Méghozzá valamiért lezárt borítékban – ez tűnt valószínűbbnek.

– Igen, most már emlékszem! – helyesbített. – Le volt zárva!

– Hála az égnek! – kiáltott fel Leng. – Akkor nem én küldtem a halálba!

– Ha már ennyi kibukott belőled, jobb, ha mindent elmesélsz! – javasolta a bíró száraz hangon. – Mondtam már, hogy velem könnyű szót érteni; ki tudja, talán tárgyalhatunk egy kedvezőbb ajánlatról.

Leng letörölte homlokáról a verítéket. Láthatóan megkönnyebbülést okozott neki, hogy valakivel beszélhet arról, ami a lelkét nyomja.

– Elkövettem egy ostoba hibát – kezdte. – Amikor Ko elhívott arra a vacsorára, megkért, hogy hozzak magammal egy köteg iratot, amit szeretne átböngészni. Betettem az egész paksamétát egy borítékba, lezártam, és a keblembe tettem. De amikor odaértem Ko házába, elfelejtettem átadni neki. A vacsora felénél járhattunk, amikor Ko – közvetlenül azelőtt, hogy rosszul lett – elkérte. Benyúltam a ruhámba, de tévedésből egy másik lezárt borítékot vettem elő: azt, amelyben mindig magamnál hordtam a jegyzetfüzetemet, és ami pont ugyanakkora és ugyanolyan nehéz volt, mint a másik az üzleti papírokkal. Nyugodtan átnyújtottam, és csak az után fedeztem föl ezt a borzasztó hibát, hogy Ko bement a házba bevenni a gyógyszerét. Amikor láttam, hogy a vízbe veti magát, természetesen

azt hittem, hogy a szobában felnyitotta a borítékot, fölfedezte, hogy én, a legjobb barátja, aljasul megtévesztetem, és elkeseredésében az öngyilkosságot választotta. Ez a szörnyű gondolat nem hagyott nyugodni az elmúlt két napban. Éjjel egy szemhunyásnyit sem aludtam, én teljesen...

Vigasztalanul rázta meg a fejét.

– Mindenesetre igazán nem mondhatod, hogy a pénzedért semmit sem kaptál tőlünk! – mondta Di bíró. – Gyanítom, hogy a napokban készültél elillanni a városból.

– Igen – ismerte be Leng C sien. – Ha Ko nem hal meg, ezen a héten elszöktem volna, és hagyok hátra egy levelet, amelyben mindent elmagyarázok neki, és kérem a megbocsátását. Kilencszáz aranyra volt szükségem, hogy az adósságaimat kifizessem, a többit arra szántam, hogy tiszta lappal új életet kezdjek valami távoli helyen. Miután Ko eltávozott, abban reménykedtem, hogy a járásfőnökségen hamar bejegyeztethetem a halálát. Akkor hozzáférhettem volna az értékszekrényéhez is, ahol kétszáz arany vésztartalékot őrzött. De most a lehető leghamarabb el kell tűnnöm. A hitelezőim sajnos nem fogják látni a pénzüket.

– Nem akarlak tovább föltartani – mondta a bíró. – A mi ügyletünk elég egyszerű. Hol helyezted el az aranyat?

– A Mennyei Zápor aranyneműboltban.

– Helyes! – bólintott Di bíró. – Állíts ki két kötelezvényt háromszázötven-háromszázötven aranyról, ami abban a boltban váltható be. Írd alá, pecsételd le, de a kedvezményezett nevének hagyd ki a helyet.

Leng az íróasztal fiókjából két nagy papírost vett elő, mindkettőn ott virított az ezüstneműbolt pecsétje. Íróecsetet fogott, és megírta, amit kell. A bíró átvette, ellenőrizte, hogy minden rendben van-e, aztán a ruhájába süllyesztette.

– Kölcsönvehetném egy pillanatra azt a szép ecsetet, és kaphatnék egy tiszta papírt? – kérdezte udvariasan.

Elfordult a székével, hogy a bankár ne lássa, mit ír. Csiao Tai továbbra is Leng széke mögött állt.

A bíró kiterítette a lapot a teázóasztalra és saját, jól felismerhető kézírásával rövid üzenetet vetett papírra:

*Kan fivérem kezébe. Kérlek, küldd az embereidet
azonnal Leng Csien ezüstműboltjába, és tartóztasd
le a bankárt sikkasztás vádjával. Az eset összefügg Ko
Csi-jüan halálával. Később mindent elmagyarázok.*

*Öcséd, Di Dzsen-csie
két meghajlással köszönt*

A papírt beletette a bolt jelével ellátott borítékba, és saját kis pecsétjével zárta le, amit mindig magánál hordott. Aztán fölállt.

– Most elbúcsúzom, Leng úr! – mondta. – Egy órán át ne hagyd el ezt a boltot. A segédem az utca másik oldaláról fog figyelni. Kifejezetten káros lenne az egészségedre, ha megpróbálnál előbb távozni. Valószínűleg látjuk még egymást!

Csiao Tai elhúzta a reteszt, és a két látogató lement az utcára.

Odalent Di bíró Csiao Tai kezébe nyomta a Teng járásfőnöknek szóló levelet. Mellé tette „Sen úr” névjegykártyáját, és utasította a segédjét.

– Szaladj a bíróságra, amilyen gyorsan csak tudsz, és azonnal juttasd ezt a járásfőnök kezébe! Én visszamegyek a Főnix fogadóba.

TIZEDIK FEJEZET

Amikor a bíró belépett az ivóba, a Káplár a pultnál állt, és egy ütött-kopott ruhába öltözött öregemberrel beszélgetett. A csapos éppen bort töltött nekik. Bíbor Szegfű valamivel odább egy zsámolyra húzódott föl törökülésben, és elmélyülten vágta a körmöt a lábán.

– Gyere ide, testvér! – köszöntötte a belépőt a Káplár. – Jó hírem van. Hallgasd csak, mit mond ez a fickó!

Az öreg baljósan tekintett a bíróra. Kivörösödött szeme váladékozott, viharvert arca olyan ráncos volt, mint a tavalyi alma. Bozontos, zsíros szakállát tépkedve nyafogó hangon kezdte:

– A törzshelyem a második sarok a nyugati kaputól balra. Ott a negyedik épület egy olyan feslett ház, de a legelegánsabb fajtából. Tőlük mindig megbízható, jó bevételre számíthatok.

– Tényleg jó hely – jegyezte meg Bíbor Szekfű. – Engem is vittek oda egyszer-kétszer, amikor kapós voltam.

A koldus megfordult, és gyulladt szemét a lányra vetette:

– Láttalak! – vetette oda szárazon. – Legközelebb mondd meg a vendégednek, hogy ne csak két rézgarast adjon. Legalább négyet várok, jó, ha tudja. Néha még többet is kapok, ha az úriember elégedett képpel jön ki.

– Térj a tárgyra! – csattant föl a Káplár.

– Szóval, az a kisrigó, akin ez a fülbevaló lógott, kétszer járt ott. Az arcát nem láttam, mert fátyol takarta, de az a fülbevaló, amelyet az előbb mutattál, kikandikált alóla. Jön ki a házból azzal a tejfölösszájúval, azt mondja neki: „Adjál szegénynek tíz garast.” Az meg erre adott is.

– Ne nézz ilyen döbbenten! – vigyorgott a Káplár Di bíróra. – Ezek a koldusok nagyon jól keresnek. Egyszer majd próbáld ki te is!

A bírónak sikerült valami válaszfélét mormognia. Mellbe vágta ez a teljesen váratlan fejlemény. E szerint – leszámítva azt az egészen valószínűtlen eshetőséget, hogy más is hord Vei-ping városában ugyanilyen fülbevalót – Teng asszonynak volt egy titkos szerelme? Ez nemcsak alig hihető, de egyenesen elképzelhetetlen!

– Egész biztos vagy benne, hogy éppen ezt a pár fülbevalót láttad? – nézett szigorúan a koldus szemébe.

– Na ide figyelj, te nem tudom ki! – felelt ingerülten amaz. – Lehet, hogy néhanap nedvedzik kicsit a szemem – egyébként is csak akkor, ha nagyon szeles az idő –, de amúgy jobb, mint a tiéd, azt lefogadom!

– Csöpögőszem érti a mesterségét, ne félj – szólt türelmetlenül a Káplár. – Úgyhogy, testvérem, indulj, cserkészd be azt a fiatalembert. Ő lesz a gyilkos, akit keresel! Hogy nézett ki a srác, Csöpögőszem?

– Semmi különös, egy jól öltözött gyerkőc. Kicsit ivós fajta, azt mondanám, mert az arcán szép piros rózsák nyíltak. Soha nem láttam azelőtt.

Di bíró lassan simogatta a szakállát.

– Hát akkor megyek, és kikérdezem az embereket abban a házban – mondta a Káplárnak.

Az hangosan fölnevetett. Oldalba bökte a bírót, és kacsintott.

– Még mindig poroszlónak képzeled magad? Fogod, letartóztatod az embereket, kicsit megkínzod őket, és majd bevallanak mindent? Szerinted mit szólna az intézmény nagyasszonya, ha odamennél kérdezősködni? Kedvesen fölajánlana egy menetet a ház számlájára?

A bíró az ajkába harapott. Túl gyorsan követik egymást az események, nagyokat hibázik.

– Egyetlenegy módon tudsz ott bármit kideríteni – fordította komolyra a szót a Káplár –, ha Bíbor Szegfűvel mész oda, és kibérelsz egy szobát rendeltetészerűen! Őt ismerik ott, senki nem foghat gyanút. És ha nem jutsz a gyilkos nyomára, legalább tanulsz valamit a kiscsibétől. Ért a szakmájához, igaz-e, Szegfűvirág? Ráadásul ingyen!

– Ki kell adnod egy kis pénzt – mondta a lány közömbös hangon.

– Nem olcsó hely. Ami meg engem illet, az ingyen menetről majd még beszélünk. Itthon jár a szobához, de a külsős munka más kategória.

– Emiatt ne aggódj – nyugtatta meg a bíró. – Mikor mehetünk?

– Ebéd után – felelte a lány. – Ezek a helyek korábban nem nyitnak ki.

Di bíró megkínálta egy csésze borral a Káplárt és a koldust. Utóbbi végtelen mesébe kezdett azokról a furcsaságokról, amelyeknek hosszú pályafutása során tanúja volt. Időközben Csiao Tai is megérkezett, és csatlakozott hozzájuk. Ittak még néhányat együtt, aztán Bíbor Szegfű hátrament a konyhába, hogy elkészítse a déli rizst. A bíró pedig így szólt Csiao Taihoz:

– Délután magammal viszem a lányt egy kedves kis házba a nyugati kapu közelében.

– Azt hittem, van fontosabb dolgod, mint a kurvázás! – szólalt meg mögöttük egy kellemetlen hang.

Kun-san jött be nemeztalpú cipőjében, nesztelenül.

– Elintéztem azt az ügyet, amiről tárgyaltunk – fordult hozzá Di bíró. – Gyere, meghívlak egy jó vendéglőbe. Úgy érzem, tartozunk neked egy ebéddel!

Kun-san bólintott, azzal a három férfi kiment az ivóból. A következő sarkon találtak is egy hívogató kis étkezdét. Di bíró kiválasztott egy asztalt, amely kicsit elkülönült a többiekétől. Nagy tál sertéshúsos pirított rizst rendelt, és párolt zöldséget, valamint három kancsó bort. Amint a felszolgáló elment, Kun-san türelmetlenül kérdezte:

– Megvan Leng Csientől a pénz? Sietnünk kell, mert hallom, hogy most tartóztatták le.

Di bíró egyetlen szó nélkül húzta elő ruhaujjából és mutatta föl a két kötelezvényt. Kun-san elfojtott örömrivalgással, mohón nyújtotta ki a kezét. De a bíró sebesen visszadugta a papírokat a ruhájába.

– Ne olyan hevesen, barátom! – szólt rá hűvösen.

– Megint el akarsz kezdeni alkudozni? – hörögte fenyegető hangon Kun-san.

– Becsaptál minket! – dörrent rá Di bíró. – Úgy állítottad be, mintha csak egy tisztességtelen bankárt kellene megfejni. Arról elfelejtettél értesíteni, hogy egy gyilkosság is van a háttérben!

– Baromság! – mordult föl Kun-san. – Milyen gyilkosság?

– Ko Csi-jüan állítólagos öngyilkossága!

– Arról én semmit nem tudok! – vágta rá dühösen Kun-san.

– Jobban teszed, rohadék, ha elmondod az igazságot! – csattant most föl Csiao Tai. – Minket senki ne használjon bűnbaknak!

Kun-san szóra nyitotta a száját, de aztán visszafogta magát, amikor látta, hogy közeledik az étel és a bor.

– Ez csak egy újabb mocskos trükk – vicsorgott, miután a felszolgáló eltávozott. – Ide azt a papírt, amíg szépen beszélek!

Di bíró közben kézbe vette az evőpálcikáit. Kirakott magának egy adagot a tányérjára, lenyelt néhány falatot, csak azután szólalt meg nyugodt hangon:

– Ideadod azt a jegyzetfüzetet, és elmondod, pontosan mikor és hogyan szerezted meg. Akkor megkapod, addig nem.

Kun-san olyan lendülettel ugrott talpra, hogy a széket is fölborította.

– Még hallasz felőlem, te mocskos gazember! – tajtékzott.

Csiao Tai karon ragadta, és visszahúzta.

– Vigyük vissza a fogadóba – mondta a bírónak –, és beszéljünk el vele egy kicsit odafönt!

Kun-san kiszabadította a kezét, durván elkáromkodta magát, aztán odahajolt a bíróhoz és azt sziszegte:

– Ezt még nagyon megbánod!

Csiao Tai föl akart kelni, de a bíró gyorsan lehűtötte:

– Hadd menjen! Nem állhatunk le itt verekedni!

Kun-Sannak pedig ezt mondta:

– Tudod, hol találsz minket, és azt is, hogy juthatsz hozzá a pénzedhez.

– Azt elhiheted! – sistergett Kun-san, azzal megfordult, és eltűnt.

– Bölcs dolog futni hagyni ezt a banditát? – kérdezte Csiao Tai kétkedően.

– Ha majd lehiggadt – mondta erre a bíró –, eszébe fog jutni a pénze, és fölbukkan, hidd el. De mit csináljunk ezzel a hatalmas adaggal? – biccentett a magasra púpozott rizskupac és a három boroskancsó felé.

– Emiatt kell a legkevésbé aggódnod, járásfőnököm! – vigyorodott el Csiao Tai.

Azzal fölkapta az evőpálcikát, és jóízűen nekilátott. A sertéshússal bőségesen megrakott pirított rizs imponáló sebességgel tűnt el.

Di bíró egyáltalán nem érezte éhesnek magát. Szórakozottan forgatta kezében a boroscsészét, és eltöprengett: Teng asszony

titkos találkájának híre olyan váratlanul érte, hogy most nagyon vigyáznia kell, nehogy meggondolatlanul cselekedjen. A fogadóban már elkövetett egy nagy baklövést, és most elbizonytalanodott, vajon Kun-sannal megfelelő módon bánt-e. Nagyon veszélyes figura, ő pedig szinte semmit nem tud róla, még azt sem, merre lehet a búvóhelye. Az a kényelmetlen érzés tört rá, hogy talán túl sokat vállalt magára. Összesen egy csészényi bort ivott, de Csiao Tai nem hagyta kárba veszni a többi.



– Első osztályú minőség! – mondta nagyot cuppantva. – Na és mi volna a dolgom délután?

A bíró megtörölte a száját és a bajuszát a forró törlőkendővel, és azt mondta:

– Menj el a helyőrség parancsnokságára, és próbáld megszerezni a Káplár adatait, ahogy kértem. Nem hiszem, hogy köze volna ezekhez a bonyolult ügyekhez, de mostanra megtanultam, hogy itt semmit nem vehet biztosra az ember. Aztán fölkereshetnéd Pien Hungot, a jóst, aki figyelmeztette Ko Csi-jüant, hogy tizenötödikén halálos veszély leselkedik rá. Derítsd ki, hogy valódi jövendőmondó vagy sarlatán, és azt is, hogy ismeri-e Kunsant. Közben megpróbálhatnád rávenni, hogy fecsegjen egy kicsit a néhai Ko úrról. Ennek a kereskedőnek a rejtélyes halála nem hagy nyugodni.

Kifizette az ebédet, és visszaindultak a Főnix fogadó felé.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Bíbor Szegfű már várta a bírót. Átöltözött: sötétkék köntöst és fekete selyemkabátkát öltött, haját egyszerű kontyba rakta; közönséges arcfestése ellenére egészen csinos lett.

Más nem volt az ivóban; a lány szerint a többiek fölmentek egy kis ebéd utáni alvásra.

– Követem én is a példájukat – bólintott Csiao Tai. – Az a bor elég nehéz volt. De én inkább itt lent töltöm a sziesztát.

Azzal lomhán lehuppant az öreg nád karosszékbe. Di bíró és Bíbor Szegfű kilépett az utcára a délutáni hőségbe.

A lány néhány lépéssel a bíró előtt haladt, ahogy ez szokás volt, amikor egy prostituált vezette valahová a vendégét. Ha viszont egy férfi a feleségével ment az utcán, épp ellenkezőleg: az asszony pár lépésnyivel lemaradt a férje mögött.

Bíbor Szegfű ismerte a rövidebb utat, sokfelé levágta a vargabetűket; hamarosan elértek egy csendes kis utcába, ahol tisztos jómódról árulkodó épületek sorakoztak. Mintha nyugdíjba vonult boltosok lakónegyedében járnának. A lány egy feketére lakkozott magas kapu előtt állt meg. Semmi nem árulkodott arról, hogy ez egy taláلكahely.

Di bíró bekopogott, de amikor egy fekete damasztba öltözött elegáns külsejű hölgy ajtót nyitott, Bíbor Szegfű szólalt meg először, és érdeklődött, kaphatnak-e egy szobát. Ez azt jelezte, hogy ő javasolta vendégének a címet, ezért jutalékra jogosult.

A hölgy mosolyogva tessékelte be őket a kis fogadóhelyiségbe. Közölte, hogy megkaphatják a legjobb szobát egész délutánra három füzér rézgarasért. A bíró hevesen tiltakozott, végül hosszas huzavona után megegyeztek két füzérben. A bíró odaadta a pénzt, az asszony pedig fölvezette őket egy gazdagon berendezett, tágas hálószobába.

– Ez tényleg a legjobb szobájuk. Biztos lehetsz benne, hogy az a bizonyos hölgy is itt volt együtt a szerelmesével.

– Kutassuk át jó alaposan – mondta a bíró.

– Kicsit várnod kell. A főnök asszony mindjárt behozza a teát. Ne felejts el adni neki egy kis pénzt. Ez a szokás. Nem tudom, mik a terveid – vetette aztán oda félvállról, amikor észrevette, hogy Di bíró készül leülni a teázóasztalhoz –, de mindenképp hálóruhába kellene bújnunk. Nagyon éles az itteniek szeme. Gyanút fognak, ha nem úgy viselkedünk, mint a többi vendég.

A toalettasztalhoz lépett, levette a selyemkabátot és a köntöst, és kilépett bő nadrágjából. Di bíró is levetkőzött, és magára öltötte az ágy melletti lakkozott polcra készített tiszta, fehér géz hálóköntöst. Bíbor Szegfű meztelenül állt a toalettasztal előtt, és olyan közömbös természetességgel mosdott, ahogyan csak az ő mesteriségét űző nők szoktak. A bírónak feltűnt, milyen formás a teste. Amikor a lány lehajolt, hátán és csípőjén keresztbe-kasul futó vékony, fehér sebhelyeket fedezett fel.

– Ki bánt el veled ilyen csúnyán? – kérdezte dühösen. – A Káplár?

– Á, dehogy – rántotta meg a vállát Bíbor Szegfű. – Ez már több mint egy éve volt. Engem, tudod, nem gyerekkoromban adtak el bordélyba. Már tizenhat éves voltam, és nem szerettem a munkát, ezért néha kaptam egy kis korbácsolást. De szerencsém volt, mert egyik nap bejött hozzánk a Káplár, és megtetszettem neki. Közölte a tulajdonosommal, hogy meg akar venni. Erre az előszedett egy papírt az apám aláírásával, hogy negyven ezüstöt kapott értem.

Megfordult, fölvette a hálóköntöst, megkötötte a selyemövet, és mosolyogva folytatta:

– Aztán kezdte felsorolni a többi költségét, amit vissza kéne téríteni, de akkor a Káplár kikapta a kezéből a papírt, és azt mondta: „Jól van, ezt az üzletet nyélbe ütöttük!” Amikor a tulajdonosom kérte a pénzt, ő nagy szemekkel bámult rá: „De hát most fizettelek ki, nem? Vagy azt állítod, hogy hazudok?” Látnod kellett volna annak az alaknak a savanyú pofáját. De aztán magára erőltetett valami ványadt mosolyt, és hajlongva dadogott, hogy „Igen, uram, de, uram, nagyon köszönöm, uram!” a Káplár meg szépen fogott, és magával vitt. A tulajdonos tudta, hogy ha panaszt tenne a céhnél vagy a bíróságon, a Káplár visszamenne az embereivel, és ripityára törné a bútorokat. Az biztos, hogy nagy szerencsém volt. A Káplár hirtelen

haragú, az igaz, de a szíve mélyén jó ember. A sebhelyek meg nem izgatnak, a mesterségem címere, hogy úgy mondjam.

A bíró – mialatt a történetet hallgatta – kihúzgálta a toaletasztal fiókjait.

– Itt nincs semmi – dörmögte –, abszolút semmi.

– Mire számítottál? – kérdezte a lány gúnyosan, ahogy leült az ágy szélére. – Aki idejön, nagyon vigyáz, nehogy árulkodó jelet hagyjon maga után. Az ilyen házakban egy kis zsarolgatás sosem kizárt, ezt mindenki tudja. Legfeljebb azokkal az írásokkal és képekkel mész valamire, ha szerencséd van – mutatott a fekhely hátulja felé. – Állítólag mindig mindenki álnevet használ, de te tudsz olvasni, hátha véletlenül találsz valami érdekeset.

Nagy tálcával belépett a főnök asszony. Teáskannát, egy tálon friss gyümölcsöt, egymásikon édességet hozott. Di bíró a kezébe nyomott egy maréknyi aprót, a nő pedig negédes mosollyal távozott.

Bíbor Szegfű félrehúzta a függönyt, és odalépett a fekhelyhez, ami önmagában egy kis helyiség volt. Kétoldalt és hátul ébenfából faragott fal zárta le, a kazettás borítás fölért egészen az ágymennyezetig. Di bíró levette a sapkáját, a teázóasztalra helyezte, aztán követte a lányt, és törökülésben elhelyezkedett a makulátlanul tiszta gyékénytakarón. Bíbor Szegfű a hátsó fal előtt térdepelt, és gondosan igyekezett egy hajtút befedni egy apró résbe.

– Mit csinálsz ott? – kérdezte a bíró érdeklődve.

– Kipeckeltem a kukucskálólyuk ajtaját – felelte a lány. – Korán van még, nem hiszem, hogy betéved olyan vendég, akinek pont ilyenek az igényei, de hát sosem tudhatjuk. És nem szeretnénk, ha valaki rájönne, miért vagyunk itt, nem igaz?

Leült szemközt a bíróval, és kényelmesen hátradőlt a nagy párnán. Di bíró pedig arra gondolt, hogy valóban sok hasznos tudás ragad ma rá. Mielőtt első asszonyával összeházasodott, néhanap kapcsolatba került ugyan a főváros elegánsabb kurtizánjaival, de ismeretlen volt előtte a köznapi bordélyok világa, szokásrendje – és mindazok a romlott vágyak, amelyeknek kiszolgálására ezek az intézmények berendezkedtek. Fölnézett, és oldalszakállát simogatva egyenként vizsgálgatni kezdte a számtalan képet és írást, amely kerek vagy szögletes keretbe illesztve függött a falborítás kazettáiban. Házastársak fekhelye fölött általában épületes

dekoráció díszleg: az írások és képek a házasság magasztos intézményére, régi korokban élt erényes férfiakra és nőkre utalnak. Itt azonban természetesen frivolabb természetű művek kerültek a falra. Azok az írástudók, akik efféle szerelmi fészkeket és bordélyokat látogatnak, gyakran elszórakoztatják magukat azzal, hogy verseket rögtönöznek, vagy kis vázlatokat készítenek. A jobbakkal aztán a tulajdonosok kidekorálják a fekhely belső falait. Ami idővel megfakul, azt leveszik, és újabb kerül a helyére. A bíró hangosan fölolvastott egy tanult kéz írásával papírra vetett kétsorost:

*„A kapu – ugyanaz, melyen átjöttél a világra –,
Vigyázz, nehogy idő előtt vezessen a halálba.”*

– Kicsit nyers, de sajnos elég igaz – bólintott.

Aztán hirtelen fölegyenesedett ültében. Négysoros versen akadt meg a tekintete. Az első két sort ugyanazzal a szokatlan, művészi kézírással jegyezték le, amely feltűnt neki Leng Csien irodájában, amikor a lótuszvirágot ábrázoló festmény kísérőszövegét nézegette a bankár széke mögötti falon. A második két sor apró, gondosan megformált kalligráfiája jó családból való, tanult hölgy kezére vallott. Aláírás nem szerepelt a lapon. A bíró lassan fölolvasta az első két sort:

*„Ó, mily gyorsan múlik napra nap és éjre éj –
sebes, megállíthatatlan folyó
Kevéske lehullt virágot sodor – és oly hervatagot
– türelmetlen árja.”*

Aztán a másik kettőt:

*„Hadd ússzanak, ne fogd őket vissza, szirmuk
elfonnyad kezekben,
Ha még oly gyengéd is. Őrizd: el ne enyésszen így
más szerelmesek álma.”*

A hagyományokhoz híven a férfi komponált egy kétsorosot, amit aztán a nő megfejtelt egy másikkal. Ez, úgy tűnt, beleillik a képbe. A hulló virágok és rövid életű földi örömek megidézése törvénytelen szerelmi kapcsolatra utalhat. A koldus jól öltözött fiatalembernek írta le Teng asszony kedvesét, de arcán az emlegetett pír nem feltétlenül a túlzott borfogyasztás, talán épp a végzetes tüdőbaj árulkodó tünete volt, amely aztán Leng Te halálát okozta. További bizonyítéknak tűnt, hogy az ifjú festő előszeretettel választotta képei témájaként a lótuszvirágot.

– Ezt a verset talán Teng asszony és szerelmese írta együtt – fordult Bíbor Szegfű felé.

– Nem nagyon értem, amit mond, de elég szomorúan hangzik – mondta a lány. – Fölsímersz a férfi kézírását?

– Azt hiszem. De még ha helyesen gondolom, akkor sem jutottunk közelebb Teng asszony gyilkosához. Az a fiú, aki az első két sort írta, nem él már.

Kicsit eltöprengett, aztán más hangon szólalt meg:

– Menj le, és próbálj meg abból az asszonyból alapos személyleírást kiszedni erről a párról.

– Nagyon szeretnél már megszabadulni tőlem, igaz? – nézett rá szúrósan a lány. – De egy darabig sajnos még el kell viselned a társaságomat. Fönn kell tartanunk a látszatot.

– Ne haragudj! – mondta bocsánatkérő mosollyal a bíró; nem gondolta volna, hogy a lány ilyen érzékeny; ráadásul igaza is van, természetesen. – Máshol járt az eszem – tette hozzá –, de nagyon is kedvemre van a társaságod. Idehoznád azt a teatálcát? Ehetünk-ihatunk egy keveset, elbeszélgethetünk.

Bíbor Szegfű egyetlen szó nélkül leszállt a kerevetről, és hozta a tálcát. Letette kettejük közé a gyékénytakaróra, és kitöltött két csésze teát. Bekapott egy darab édességet, aztán váratlanul így szólt.

– Jó lehet végre rendes ágyban, mint otthon, igaz?

– Tessék? – riadt föl gondolataiból a bíró. – Mi az, hogy „otthon”? Nagyon jól tudod, hogy az én mesterségemben az embernek nincs otthona!

– Jaj, hagyd ezt a mellébeszélést! – kiáltott föl bosszúsan Bíbor Szegfű. – Egész jól játszod a szerepedet, nem kell félned, hogy a

Káplár vagy valamelyik embere leleplez. De azt ne hidd, hogy egy ilyen tapasztalt nőt be tudsz csapni, ha együtt vagy vele az ágyban!

– Nem értelek – mondta a bíró ingerülten.

A lány odahajolt hozzá, és lehúzta kissé a férfi köntösét. Könnyedén megérintette a vállát, aztán lenézően mondta:

– Micsoda bársonyos bőr! Fürdő naponta, drága kencék! Azt is elhithetnéd velem, ugye, hogy a hajad a széltől meg a sok esőtől ilyen fényes? Erős vagy, de hófehér a bőröd, és egy karcolás sincs rajtad. Jó, az izmaidat vívással, birkózással edzeted – de nem az utak mentén, hanem a tornacsarnokban, a többi úri fiatallal. És amilyen lenézően bánsz velem! Lehet, hogy szerinted nem vagyok valami nagy szépség, de nehogy azt hidd, hogy egy igazi útonálló, egy rendes vándor szélhámos nyugodtan ücsörögne velem az ágyon, és békésen szürcsölgetné a teáját! Azok örülhetnek, ha nagy néha jut nekik ilyen nő, és mindegy, milyen fontos ügyben járnak, előbb jól elkaphatnak, amint a nadrágomat kioldottam, csak aztán jutna eszükbe az a hű de fontos ügy! Azok nem engedhetik meg maguknak, hogy ilyen közömbösen elnézzenek mellettem, őket nem várja otthon négy-öt imádni való feleség meg ágyas, aki éjjel-nappal csak kényezteti, és akinek a bőrén a drága szépítőszerek nyoma látszik, nem a korbácsé! Nem tudom, ki vagy, mi vagy, és nem is érdekel, de azt kikérem magamnak, hogy így megalázz és vérig sérts a gőgös viselkedéseddel!

Di bíró egészen elképedt ettől a váratlan kitöréstől. Hirtelenjében nem is tudta, mit mondjon. A lány keserűen folytatta:

– De ha egyszer nincs hozzánk semmi közöd, miért jössz közénk, miért szimatolod ki a titkainkat, miért lesed meg a Káplárt, aki rendes ember, és tökéletesen megbízik benned? Azért, hogy kigúnyolj és kinevess minket, mikor visszamész a tiedhez, igaz?

A düh könnyeket csalt a szemébe.

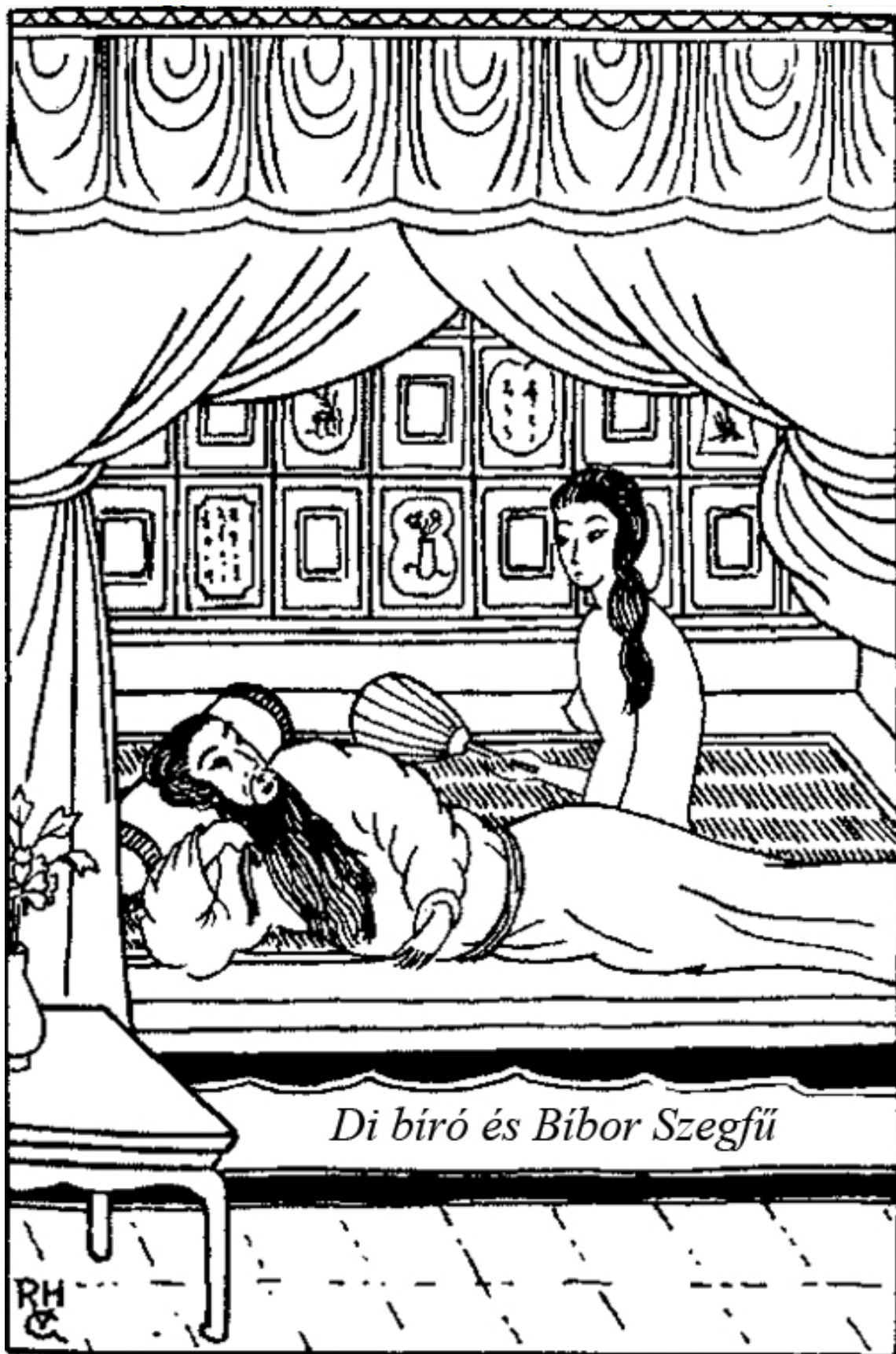
– Igazad van – kezdte a bíró –, tényleg szerepet játszom. De nem szórakozásból. Hivatalnok vagyok, egy bűnügyben kell nyomoznom; tőled és a Káplártól pedig – anélkül, hogy tudtátok volna – pontosan azt a segítséget sikerült megkapnom, amit reméltem, amikor ezt a szerepet magamra vettem. Abban pedig, hogy nincs hozzátok közöm, súlyosan tévedsz. Arra esküdtem föl, hogy az államot és az embereket szolgálom, ebbe pedig a

megyefőnök első felesége éppúgy beletartozik, mint te, a miniszterelnök ugyanúgy, ahogy a mi Káplárunk. Mi, a nagy Kína lakói mind összetartozunk, Bíbor Szegfű. Ebben rejlik népünk üdve, ez az, ami bennünket, e hatalmas belső birodalom kulturált fiait és lányait megkülönböztet a környező világ vad barbáraitól, akik gyűlölik és rendre felfalják egymást, mint az őserdők bestiái. Világosan beszéltem?

A lány némiképp megenyhülve bólintott, és köntöse ujjával megtörölte az arcát.

– És még valami – folytatta a bíró. – Biztosíthatlak, hogy nagyon vonzó nő vagy: csinos az arcod és gyönyörű az alakod. Ha nem lenne így tele az agyam mindenféle mással, igazán nagyon boldoggá tenné, ha a kegyeidben részesítenél.

– Ez biztos nem igaz – mondta Bíbor Szegfű szomorú kis mosollyal –, de kedves, hogy ezt mondod. Fáradtnak látszol. Feküdj le, legyezzek!



Di bíró és Bíbor Szegfű

Di bíró elnyúlt a puha gyékénytakarón. A lány leengedte válláról a köntöst, leakasztotta a fekhely falára akasztott pálmalegyezőt, és legyezni kezdte. A férfi szinte észre sem vette, és már édesdeden aludt.

Amikor fölébredt, Bíbor Szegfű felöltözve állt az ágy előtt.

– Szépen, nyugodtan aludtál – mondta –, én pedig beszélgettem egy jót odalent. Ráadásul rendes jutalékot kaptam az asszonytól. Veszek belőle magamnak valamit, ez lesz tőled az ajándékom.

– Mennyit aludtam? – kérdezte a bíró aggodalommal.

– Jó két órát. A főnök asszony meg is jegyezte, hogy tüzes szerető lehetsz. Azt is megtudtam, hogy az a pár tényleg kétszer járt itt, ahogy az öreg Csöpögőszem mondta. A nő kicsi és törékeny, de nagyon előkelő, igazi hölgy. A férfi is jó családból való, de nem tűnt nagyon erősnek: csúnyán köhögött. Viszont bőkezűen fizetett. Azt is mondta a főnök asszony, hogy a párost mind a kétszer követték.

– Hogyan követték?

– Be a házba, egyenest a szobába! Mind a kétszer bejött egy fickó rögtön, miután a pár följött ide. Kifizetett egy szép summát, hogy használhassa a kukucskáló nyílást.

– Ki volt az a férfi?

– Gondolod, hogy itt hagyta a névjegykártyáját? A főnök asszony azt mondja, vékony volt, és magas. A sálkendőjét egész a szeméig föl húzta, az arcából nem sok látszott, és ettől a hangja is fojtott lett. De azt mondja, biztos, hogy tanult ember volt, és valahogy tekintélyt sugárzott. És sántítva járt.

Di bíró megkövülten állt, köntösével a kezében. Ez bizony nem lehet más, mint Teng titkára, Pan Jü-te! Némán öltözködött, Bíbor Szegfű fölsegítette rá a ruhát. Miután megkötötte selyemövét és sapkáját is föltette a fejére, benyúlt a köntöse ujjába, és némiképp zavartan így szólt:

– Szívből hálás vagyok a felbecsülhetetlen segítségédért. Hadd ajánljak föl egy kis...

– Az információ ingyenes, azért nem kell fizetned! – szakította félbe a lány határozottan. – De nem bánnam, ha egyszer visszahoznál ide. Biztos vagyok benne, hogy alaposan meg tudod

dolgoztatni az ember lányát, legalábbis, mikor épp nincs tele a fejed mindenfélével. Akkor majd fizethetsz nekem hatvan rézgarast – vagy százat, ha egész éjszakára szeretnéd. Külső munkán ez a szabott áram.

Azzal elindult az ajtó felé. Odalent már várta őket az asszony, és alázatos mosollyal kísérte őket a bejáratig.

Az utcán a bíró így szólt a lányhoz:

– El kell most mennem az északi negyedbe. Vacsoraidőben találkozunk a fogadóban.

A lány útbaigazította, aztán elindultak ketten kétfelé.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A bíró ezúttal a főbejáraton át lépett be a járásfőnökségre. Piros névjegykártyáját, amelyen ez állt: „Sen Mo befektetési tanácsadó”, egy kis apró kíséretében az egyik őr kezébe nyomta, és megkérte, hogy küldje be Pan titkárhoz. Nem sokkal később megjelent egy irodaszolga, és a törvényhivatalon át egyenest bekísérte Pan Jü-te dolgozószobájába.

Pan félretolta az előtte tornyosuló aktahalmokat, és udvarias kézmozdulattal helyet kínálta a bírót az íróasztal előtt. Nagy teáskannájából töltött a vendégének, és elgyötört arccal rákezdet:

– Feltételezem, hogy hallottad a szörnyű híreket! A járásfőnök úr szinte eszét veszítette a fájdalomtól. Nagyon komolyan aggódom érte. Képzeld, ma reggel váratlanul elfogatta Leng Csien bankárt, pedig Leng a város egyik legkiválóbb polgára. Most mindenki erről beszél! Nagyon remélem, hogy a járásfőnök nem fogott mellé... De ma minden balul sült el! Nem tudtuk megtartani a tetemszemlét, mert a halottkém elutazott a városból anélkül, hogy minket értesített volna! Pedig máskor kínosan ügyel a formaságokra.

Ám ezen a ponton eszébe jutott, mit kíván az illendőség egy házigazdától, és gyorsan hangnemet váltott:

– Remélem, kellemes napod volt, uram. Ellátogattál a Város Istenének templomába? Sajnos elég nagy volt a hőség délután, de remélem...

– Nem, egy nagyon különös helyet látogattam meg – vágott közbe a bíró – a nyugati kaputól balra, a második utcában.

Figyelmesen nézte a titkárt, de annak arcizma sem rezdült.

– A második utcában? – ismételte Pan eltöprengve. – Á, tudom már! Kicsit összekevered. Nyilván a harmadik utcára gondolsz! Igen, az a kis buddhista templom egészen szokatlan és különleges. Száz évvel ezelőtt alapította egy indiai szerzetes, aki...

Di bíró nem szakította félbe, hagyta, hogy végigmondja az egészet. Közben arra gondolt, ha valóban Pan leste ki a

szerelemspárt, akkor elsőrangú színész. Miután a titkár doktori értekezése végére ért, a bíró így szólt:

– Nem volna szabad sokáig visszaélnem a türelmeddel. Teng asszony gyilkosságának ügye épp eléggé lefoglal, gondolom. Kiderült már valami a tettesről?

– Én még nem hallottam semmit – felelte Pan. – De lehet, hogy a járásfőnök már többet tud. Teljes egészében ő tartja kézben a nyomozást, ami elég érthető, hisz a saját feleségéről van szó. Tragédia, szörnyűséges tragédia!

– Nagyon rosszul fogja érinteni a barátait is – jegyezte meg Di bíró. – Miután Teng asszony költő volt, gondolom, befolyásos és népszerű lehetett a városi művelt hölgyek köreiben.

– Látom, nem nagyon ismered a Teng családot! – mosolyodott el a titkár. – Alig-alig jártak társaságba. A járásfőnök természetesen minden hivatalos eseményen megjelenik, ahol kell, de azon túl eléggé visszahúzódó; nincs egyetlen barátja sem a rangos polgárok közt. Azt vallja, hogy egy járásbíró maradjon tökéletesen pártatlan, és ne alakítson ki helyi kötődéseket. Teng asszony pedig szinte a házból sem mozdult ki. Csak özvegy nővérénél töltött el pár napot rendszeresen. A férj gazdag földbirtokos volt, de fiatalon, harmincöt évesen meghalt, a felesége alig volt harminc; rá maradt egy gyönyörű vidéki ház kint, az északi kapun túl. Az ottani levegő mindig nagyon jót tett Teng asszonynak. Ahányszor onnan visszajött, a szolgálók mondták is, milyen vidám és majd kicsattan az egészségtől. Alaposan ráfért volna most is: az utóbbi két hétben elég rossz bőrben volt, egészen búskomornak látszott... És tessék: halott!

Némi tiszteletteljes szünet után Di bíró úgy döntött, újabb nyílt támadást indít. Mintegy mellékesen megjegyezte:

– Ma egy boltban véletlenül láttam egy itteni festő, bizonyos Leng Te festményét. Azt hallom, ő jól ismerte Teng asszonyt.

Az öreg Pan érezhetően nagyon elcsodálkozott, de aztán azt mondta:

– Nem volt róla tudomásom, de végül is elég valószínű, ha jól belegondolok. A festő az elhunyt földtulajdonos távoli rokona volt, ő is gyakran ellátogatott Teng asszony nővérének házába. Hát persze, ott szinte biztosan összetalálkoztak. Nagy kár, hogy ilyen fiatalon

meghalt, tehetséges művész volt. Madarakat és virágokat ábrázoló képei különösen szépek voltak. Előszeretettel festett lótuszvirágot, méghozzá egészen egyéni stílusban.

A bíró arra gondolt, hogy így nem jut semmire. Megtudta, hol találkoztak nagy valószínűséggel a szerelmesek, de ettől még egy lépéssel sem került közelebb a fő kérdés megoldásához, annak a bizonyos harmadik személynek a kilétéhez. A főnök asszony személyleírásának Pan tökéletesen megfelelt: magas, de sovány, tekintély sugárzik belőle, sántít... Úgy döntött, tesz még egy utolsó kísérletet. Előrehajolt, és halk, bizalmas hangon így szólt.

– Tegnap sokat meséltél nekem, uram, a város történelmi nevezetességeiről és műemlékeiről. Na mármost napközben ez mind rendkívül érdekes. De sötétedés után a magányos utazó gondolatai magától értődően fordulnak bizonyos... előbb látnivalók, hogy úgy mondjam, a kézzelfoghatóbb szépség irányába. Bizonyára van néhány hely, ahol elbűvölő lányok...

– Se hajlamom, se fölösleges szabadidőm nincs a léha szórakozásra – szakította félbe határozottan Pan –, ennél fogva ebben a témában nem tudok segítséget nyújtani.

Aztán eszébe jutott, hogy ez a közönséges ízlésű fickó mégiscsak a megyefőnök ajánlásával érkezett, ezért erőltetett mosollyal hozzátette:

– Elég fiatalon házasodtam, két feleségem, nyolc fiam és négy lányom van.

Di bíró szomorúan nyugtázta, hogy ez a valóban imponáló tény gyakorlatilag kizárja, hogy Pan volna a perverz leskelődő. A titokzatos látogató ezek szerint valaki más, egyelőre ismeretlen személy. Vajon nem lehetne valami árulkodó jelre bukkanni Teng asszony írásaiban? Kiitta a teáját, és témát váltott:

– Bár egyszerű üzletember lévén nem állíthatom, hogy sokat értenék az irodalomhoz, a járásfőnök költeményeit mindig csodálattal olvastam. De sosem került még a kezembe feleségének versgyűjteménye. Megmondanád, hol juthatok hozzá valamelyikhez?

Pan töprengve csücsörítette az ajkát.

– Ez nem egyszerű! – felelte aztán. – Teng asszony nagyon érzékeny teremtés volt, és rendkívül szerény. A járásfőnök mesélte, hogy sokszor próbálta meggyőzni, jelentesse meg a munkáit, de

mindig határozott elutasítás volt a válasz, úgyhogy végül kénytelen volt felhagyni a próbálkozással.

– Milyen kár! – csóválta meg a fejét a bíró. – Szerettem volna elolvasni a verseit, hogy szólhassak róluk pár szép szót, amikor kifejezem részvéteimet a járásfőnök úrnak.

– Nos – mondta Pan –, talán tudok segíteni. Múlt héten Teng asszony átküldött nekem egy vázlatfüzetet a kézzel írott verseivel, és egy levélben megkért, hogy ellenőrizzem, nem ejtett-e valami hibát, ahol Vei-ping történelmi nevezetességeire hivatkozik. Hamarosan át kell adnom a füzetet a járásfőnöknek, de ha akarsz, most bepillanthatsz.

– Remek! – kiáltott fel Di bíró. – Leülök veled oda az ablak alá, te pedig nyugodtan végezheted tovább a dolgodat.

Pan kihúzott egy fiókot, és egyszerű kék papírba csomagolt vaskos kötetet vett elő. A bíró átment az ablaknál álló karosszékhez.

Először gyorsan átlapozta az egészet. Ugyanaz a kulturált, pontos kéz vetette papírra az írásjegyeket, mint azt a bizonyos második kétsorost, amelyet a bíró délután olvasott a szerelmi fészekben. Néhány apró eltérés látszott csak, de ezt persze magyarázhatja az a tény, hogy ebbe a vázlatkönyvbe gondosan, egy könyvtárszoba nyugalomban írt a szerző, míg azt a kétsorost egy titkos találkán rögtönözte.

Miután ezt megállapította, a bíró visszalapozott az elejére, és elkezdte figyelmesen végigolvasni a verseket. Nemsokára azon vette észre magát, hogy egészen magával ragadta az asszony valóban csodálatos költészete. Di általában azt a kissé szűklátókörű konfuciánus elvet vallotta, hogy valamirevaló vers vagy erkölcsi, vagy didaktikai célokat szolgál. Ifjúkorában maga is költött egy hosszú poémát, amely a mezőgazdaság fontosságát ecsetelte. Nem sokra tartotta a pusztai lírai ömlengést, vagy a tünékeny lelkiállapotok ábrázolására tett kísérleteket. De el kellett ismernie, hogy Teng asszony mesteri nyelvhasználata és eredeti képalkotása lenyűgöző szépséget kölcsönöz a költészetének. Láthatóan különleges érzéke volt a jelzők megválasztásához: egy jelenet vagy hangulat érzékeltetésére mindössze egyetlen jelzőt használt, de az tökéletesen felölelte a leírandó jelenség összes lényeges vonását. A bírónak feltűnt, hogy a meglepőbb hasonlatok egyikével-másikával

már találkozott a járásfőnök publikált versesköteteiben is: a páros láthatóan szorosán együttműködött.

Ölébe ejtette a könyvet, és a semmibe bámult, közben elgondolkozva simogatta az oldalszakállát. Pan meglepve pillantott rá, de a bíró ezt észre sem vette. Azt kérdezte magától, vajon egy nagyszerű költő, egy művelt, érzékeny asszony, aki boldog házasságban él azzal a férfival, akivel a legbensőbb érdeklődésük is azonos, hogyan adhatja a fejét házasságtörésre. Vajon az a nő, akinek nemes és finom érzéseit oly meggyőzően érzékeltetik a versei, hogyan alacsonyodhat le idáig: egy rossz hírű házban lebonyolított titkos találkák, a mézes-mázos tulajdonosnő, a lopva átadott borraivalók – mindez olyan közönséges. Egyszerűen elképzelhetetlennek tűnt az egész. Hirtelen szenvedélyes fellángolás egy éretlen, műveletlen, vad suhancsal, viharos és rövid viszony – ilyesmi talán még nem volna teljesen kizárt, hiszen a nők furcsa szerzetek. De az ifjú festő épp olyan típusú, ugyanolyan érdeklődésű férfi volt, mint az asszony férje. A bíró dühösen tépkedte a bajuszát. Sehogy sem akart összeállni a kép.

Hirtelen eszébe ötlöttek az apró eltérések, amelyeket a két kézírás között felfedezett. Lehet, hogy a festővel nem is Teng asszony, hanem a nővére találkozgatott? Igaz, hogy az asszony fülbevalóját és karkötőjét hordta, de testvérek gyakran kölcsönadják egymásnak az efféle holmit. A festő távoli rokon volt, vagyis az ifjú özvegy még könnyebben találkozhatott vele, mint Teng asszony. Ráadásul a nővéreknek van még két lánytestvérük.

– Mondd csak, Teng asszony másik két nővére is abban a vidéki házban lakik? – kérdezte a titkárt.

– Én csak egy nővérről tudok – felelte Pan –, az pedig a földtulajdonos özvegye.

A bíró visszaadta a könyvet.

– Kiváló költemények! – jegyezte meg.

Most már biztosra vette, hogy a fiatal özvegy volt a festő kedvese. Az természetes, hogy kézírása nagyon hasonlít Teng asszonyéra. Kislánykorukban nyilván ugyanaz a házitánító oktatta őket. A nővér valószínűleg azt tervezte, hogy hozzámegy a festőhöz, amint a szertartásrendben előírt gyászidő letelt. Az persze nagyon helytelen, hogy közben titokban találkoztak, de ez órá nem tartozik.

És nem kell hogy érdekelje a szerelmeseket kileső rejtélyes alak romlottsága sem. Tévúton járt eddig. Nagy sóhajjal fölállt, és megkérte Pan titkárt, hogy jelentse be a járásfőnöknél.

Miután Teng járásfőnök könyvtárszobájában helyet foglalt az asztalnál, így szólt:

– Holnap elmegyünk a megyefőnök székhelyére, Teng. Megtettem minden tőlem telhetőt, de a legapróbb bizonyítékot sem sikerült fölfedeznem, amely alátámasztaná azt a feltevésemet, hogy a feleséged halálában idegen behatoló keze lehet. Igazad volt, túl sok volna a véletlen egybeesés. Igazán sajnálom, Teng. Ma éjjel megpróbálok valami hihető magyarázatot kitalálni arra, miért a lápon fedezték föl Teng asszony holttestét, és vállalom a teljes felelősséget a tragédia késedelmes bejelentéséért.

Teng komolyan bólintott.

– Rendkívül nagyra becsülöm, amit értem tétted, Di! Nekem kell elnézést kérnem mindazért, amin miattam keresztülmentél, ráadásul a megérdemelt pihenésed rovására! A jelenléted önmagában is nagy megnyugvás és vigasz a számomra. Együttérzésedet, megértésedet és segítőkészségedet nem egykönnyen tudnám elfelejteni.

A bírót megrendítették kollégája szavai. Teljesen érthető lett volna, ha Teng szemrehányások özönét zúdítja rá, amiért meghamisította a bizonyítékokat, és késleltette a nyomozást egy gyilkossági ügyben. Ráadásul csalfa reményt is keltett benne. Átsuhant az agyán, milyen jó, hogy hamis üzenettel elküldte a halottkémet. Ebben a hőségben a bomlás már olyan előrehaladott lehet, hogy alapos tetemvizsgálatra nemigen lesz mód. Teng így szerencsére sosem fogja megtudni, mit tett a feleségével, mielőtt meggyilkolta. Di továbbra is nagyon különösnek vélte az esetet, de hát oly keveset tudunk a beteg elme kiszámíthatatlan bakugrásairól.

– Remélem, adsz rá lehetőséget, hogy másban a hasznodra legyek – mondta. – Nevezetesen Ko Csi-jüan halálesetére gondolok. Valószínűleg azt fogod mondani, hogy elegend van az elméleteimből, de ebben az ügyben véletlenségből elég érdekes tényekre bukkantam. Leng Csien bankárnak mindenképpen köze van az esethez. Bevallotta nekem, hogy nagy összegekkel károsította meg Ko barátját. Ezért üzentem, hogy tartóztasd le. Az imént hallottam, hogy azonnal végre is hajtottad, amit kértem. Igazán zavarba hoz,

hogy így megbízol szerény képességeimben. De remélem, hogy legalább ebben az ügyben nem fogok csalódást okozni.

A járásfőnök fáradt mozdulattal emelte szeme elé a kezét.

– Tényleg! – mondta. – Arról az egészeztől teljesen megfélekeztem!

– Ma már biztosan nem lesz kedved komolyabban elmélyülni benne. Leköteleznél, ha megengednéd, hogy a titkárod részvételével nyomozást folytassak.

– Magától értődik! – válaszolt Teng. – Teljesen igazad van: nem volnék képes ennek a bonyolult ügynek annyi figyelmet szentelni, amennyi szükséges. Másra nem tudok gondolni, csak holnapi találkozásomra a megyefőnökkel. Igazán nagyon figyelmes vagy, Di.

A bíró zavarba jött. Kívülről talán fagyos, barátságtalan embernek tűnik ez a Teng, de a visszafogott viselkedés páncélja, lám, érző szívet takar. Micsoda bolond volt, amikor azt képzelte, hogy ezt az embert megcsalta a felesége.

– Köszönöm, Teng – mondta. – Azt javaslom, áruld el Pan titkárnak, ki vagyok valójában, hogy áttekinthessem vele az ügy hivatalos iratait.

A járásfőnök tapsolt. Amikor bejött az idős háznagy, elszalajtott a titkáráért.

Pan Jü-te elképedt, amikor megtudta, kit tisztelhet Di bíróban. Azonnal hosszasan szabadkozni kezdett, amiért nem a megfelelő tisztelettel bánt vele, de a bíró félbeszakította, aztán elkészönt Tengtől.

Ahogy a még mindig zavarban lévő titkárral az iroda felé haladtak, a bíró fölfedezte, hogy odakint besötétedett.

– Azt hiszem, mindkettőnkre ráfér egy kis friss levegő – szólalt meg. – Örülnék, ha csatlakoznál hozzám vacsorára. Beülhetnénk egy vendéglőbe, és rendelhetnél nekem néhány helyi különlegességet.

Pan tiltakozott, mondván ezt a megtiszteltetést nem fogadhatja el, de a bíró nem tárgított. Mielőtt kiléptek a járásfőnökség kapuján, azért még emlékeztette a titkárt, hogy a külvilág számára ő továbbra is Sen befektetési tanácsadó.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Pan egy kisvendéglőt választott a város számos dombjának egyikén. A teraszról eléjük tárult a holdfényben fürdő esti város csodás képe.

Gyömbérszószban párolt friss folyami hal, parázson sült szalonka, füstölt sonka, fürjtojásleves és sok más helyi különlegesség került az asztalra – ízletesebbnél ízletesebb fogások; Di bíró szégyellte is kissé magát, amikor arra gondolt, hogy Csiao Tai ezalatt ízetlen, híg kását kanalazgatja a Főnix fogadóban.

Vacsora közben Pan tömören összefoglalta a Ko Csi-jüan ügyével kapcsolatos tudnivalókat. Ezután a bíró számolt be mindarról, amit kiderített: hogy Leng Csien sikkasztott, hogy Kun-san ellopta azt a bizonyos jegyzetfüzetet, hogy Ko tartott az értékszekrényében kétszáz aranyat. Homályosan úgy állította be, mintha Kun-san zsarolta volna meg a bankárt, de ő arra kényszerítette volna a félszeműt, hogy adja át neki a két kötelezvényt.

– Van bármilyen feljegyzés a bíróságon Kun-sanról? – kérdezte aztán.

– Nincs, bíró úr. Eddig még csak nem is hallottam a nevét. Ez elképesztő! Két nap alatt többet tudtál meg erről a városról, mint én évtizedek alatt!

– Csak szerencsém volt. Jut eszembe, hallom, hogy Ko asszony sokkal fiatalabb volt a férjénél. Elmondanád, mikor házasodtak össze, és hogy volt-e a kereskedőnek más asszonya, ágyasa?

– Eredetileg három felesége volt – bólintott Pan –, de az első és a harmadik feleség néhány évvel a házasságkötés után meghalt, a második asszony pedig egy éve hunyt el. Miután Ko akkor már hatvan fölött járt, fiai felnőttek, lányai megházasodtak, mindenki arra számított, hogy magához vesz egy ágyast, aki gondját viseli, és ezzel meg is elégszik. Egy nap azonban ellátogatott egy kis selyemüzletbe, amelyik régóta tőle szerezte be az áruját. A tulajdonos – bizonyos Hszie – nem sokkal azelőtt halt meg. Az özvegye tovább szeretne volna vinni a vállalkozást, de komolyan

eladósodott. Az öreg Ko szenvedélyesen beleszeretett, és ragaszkodott hozzá, hogy legyen a felesége. Az emberek eleinte gúnyolódtak rajtuk, de Ko asszony kiváló feleségnek bizonyult. Szépen rendben tartotta a házat, és onnan kezdve, hogy Ko gyomorpanaszai megkezdődtek, nem mozdult az ágya mellől. Úgyhogy végül mindenki egyetértett abban, hogy Ko bölcsen cselekedett.

– Pletykáltak-e valaha arról, hogy esetleg hűtlen volt a férjéhez?
– kérdezte Di.

– Soha! – tiltakozott Pan gondolkodás nélkül. – A legjobb közmegítélésnek örvend. Ezért sem mertem volna javasolni, hogy tanúként hallgassuk meg a bíróságon. Magam kérdeztem ki a házuk fogadótermében, rögtön a tragédia után. A szokásos szabályok szerint, természetesen: egy szolgáló jelenlétében úgy, hogy ő maga egy paraván mögött ült.

Di bíró úgy vélte, érdemes volna találkoznia Ko asszonnyal. Pan magasztaló szavai egyáltalán nem vágtak egybe Csiao Tai kalandjával.

– Szeretném megnézni a tragédia helyszínét – mondta. – Előttünk még az egész este, látogassunk el a Ko udvarházba. Mondd azt nekik, hogy időlegesen a bírósághoz kirendelt szakértő vagyok.

– Én is szívesen körülnéznék újra – bólintott Pan –, főleg a hálósobában. Ezt megtehetjük anélkül, hogy Ko asszonyt háborgatnánk, mert úgy hallom, lezáratta a közös hálósobájukat, és kiköltözött a bal oldali szárny kis melléképületébe.

Di bíró fizetett, aztán javasolta, hogy béreljenek egy hordszéket, de Pan közölte, hogy járáshibája ellenére meg tudja tenni az utat a lejtőn lefelé. Könnyű kis séta után el is érték a nagy udvarházat.

A főbejárat masszív, magas építmény volt. Vaskos gránitoszlopok fogták közre a domborított rézdíszekkel gazdagon ékesített, vörösre lakkozott ajtót. A háznagy az ébenfából faragott súlyos antik székekkel és asztalokkal ízlésesen berendezett főcsarnokban fogadta őket. Teával és gyümölcscsel kínálta a vendégeket, majd elment, hogy átadja úrnőjének a kérésüket. Nagy kulcsomóval tért vissza: Ko asszonynak nem volt ellenvetése.

A háznagy égő lampionnal a kezében vezette végig őket sötét folyosók és udvarok útvesztőjén, amíg végül kiértek egy falakkal körülzárt kis bambuszkertbe, amelynek végében alacsony épület állt. A háznagy elmagyarázta, hogy Ko úr azért választotta ezt saját lakosztályául, mert széles teraszáról rálátni a nagy kertre és a folyóra.

Kinyitotta a nehéz ajtót, aztán belépett elsőként a helyiségbe, hogy meggyújtsa a középső asztalon álló gyertyát.

– Ha több fényre lenne szükség – mondta –, meggyújtom a nagy olajlámpást.

Di bíró gyorsan körbepillantott a kopár, gyéren bútorozott szobán. Fojtottnak érezte a levegőt – vélhetően nem nyitottak ajtót-ablakot az elmúlt két napban. Átment a szemközti falba vágott szűk ajtóhoz. A háznagy kinyitotta neki, ő pedig három lépcsőn lelépve rövid kis átjáróban találta magát. Amikor a másik végén található ajtót kinyitotta, széles márványterasz tárult elé, mögötte pedig a kert, amely lejtősen egészen a folyópartig terjedt. A kerti pavilon, ahol Ko utoljára vacsorához ült, kissé balra állt, zöld mázas tetőcserepei ragyogtak a holdfényben.

Egy darabig a teraszon állva gyönyörködött a csodás kilátásban, aztán visszament a házba. Közben nyugtázta, hogy a terasz ajtaja valóban alacsony, de csak még nála is sokkal magasabb ember üthetné bele a fejét. Amikor belépett a szobába, a bal oldali falnál fehérbe öltözött sudár asszonyt pillantott meg. Csinos, harminc körüli nő volt, arca szabályos, hosszúkás. Bő gyászruhája sem tudta egészen elrejteni arányos alakját. Ahogy ott állt nemes tartással, lesütött szemmel, Di bíró kénytelen volt magában elismerni, hogy ennek a gazember Csiao Tainak jó az ízlése. Sokkal jobb, mint barátjáé, Ma Dzsungé, aki szerencsétlen módon a nagyhangú, közönséges nőkhöz vonzódik. A bíró mélyen meghajolt, Ko asszony pedig válaszul meghajtotta a fejét.

Pan titkár tisztelettel bemutatta Di bírót – mint Sen urat, aki különleges megbízatással időlegesen a bíróság mellett végzi a munkáját. Ko asszony fölemelte nagy, ragyogó szemét, és kutató pillantást vetett a bíróra. Majd a háznagyhoz fordult, és közölte, hogy távozhat. Ezután udvarias kézmozdulattal helyet kínálta a látogatókat. Pan és a bíró leült a bejárati ajtó melletti széles, de

alacsony ablaknál álló két székre. Az asszony állva maradt, merev, egyenes tartással. Di bíró csak most fedezte föl az özvegy mellett, az árnyékban illedelmesen meghúzódó fiatal szolgálót. Ko asszony szórakozottan játszott fehér selyemlegyezőjével.

– Miután vettétek a fáradságot, hogy itt, a helyszínen folytassátok a nyomozást – mondta Pan felé fordulva hűvösen szertartásos hangon –, úgy éreztem, kötelességem személyesen ellenőrizni, hogy minden lehetséges segítséget megkapjatok a munkához.

Pan hosszas szabadkozásba kezdett, de a bíró félbeszakította:

– Elmondhatatlan hálát érzünk, asszonyom – mondta udvariasan.
– Tökéletesen tisztában vagyok azzal, milyen fájdalmat okozhat látogatásunk a tragédia helyszínén. Nem is jutott volna eszembe ilyen gyötrelmet okozni neked, ha nem az volna a leghőbb vágyam, hogy a lehető leghamarabb egyszer s mindenkorra túlessünk a férjed halálával kapcsolatos formaságokon. Ezért szívemből remélem, megbocsátod, hogy így berontottunk.

Ko asszony nem válaszolt, csak komolyan biccentett. A bíró pedig arra gondolt, hogy ez a nő, aki nem is rég még egy boltos felesége volt, milyen imponálóan hamar elsajátította a jó házból való hölgyekre jellemző modort.

– Hadd tájékozódjam egy kicsit! – mondta aztán élénken.

Futó pillantást vetett az özvegyel szemközti falhoz tolt, egyszerű, kék függönnyel takart fekhelyre. A szokás szerint vörösre lakkozott bőrből készült ruhásládák az asszony mögött tornyosultak, egymás tetején. A fehérre meszelt fal és a kőpadló teljesen csupasz volt.

– Meglehetősen kevés bútor van ebben a szobában – jegyezte meg a bíró közömbös társalgási hangnemben. – Gondolom, valamivel több lehetett, amíg a férjed még élt. Talán egy öltözőasztal, néhány tekerckép a falon...

– A férjem nagyon szerény igényű ember volt – szakította félbe hidegen a nő. – Nagy vagyona ellenére ellenezett minden luxust, és nagyon mértékletesen élt.

– Ez, asszonyom, nemes természetének ékes bizonyítéka – bólintott a bíró. – Na most lássuk, mely pontokat is kellene tisztáznunk... Érdekes! – kiáltott fel, ahogy tekintete újra a

ruhásládákra esett. – Csak három ládát látok: ősz, tél, tavasz. Hol lehet a negyedik, amelyben a nyári ruhákat tartják?

– Elvitettem megjavítani – felelte az asszony elkínzott hangon.

– Értem – bólintott a bíró. – Csak feltűnt, hogy egy hiányzik; hiába, az ember szeme négyhez van szokva. Akkor most hadd kérjelek meg, asszonyom, hogy meséld el, amilyen részletesen csak tudod, hogyan emlékszel a végzetes este eseményeire. Természetesen láttam a bírósági aktákat, de...

Ko asszony váratlanul odacsapott valamire a legyezőjével.

– Hányszor mondtam már, hogy nem tűröm ezeket a dögöket a házban! – rivallt rá a szolgálóra. – Csapd le gyorsan! Ott van!

Di bírót megdöbbsentette ez a heves kitörés. Pan Jü-te igyekezett megnyugtatni a házigazdát:

– De asszonyom, csak egy-kettő röpköd. Megpróbáljam...?

De Ko asszony meg se hallotta. Feszült figyelemmel követte, ahogy a szolgáló zsebkendőjével csapkodva igyekszik elpusztítani a legyet.

– Üsd már le, ne ügyetlenkedj! – tört ki belőle ismét. – Ott van! Gyorsan!

A bíró növekvő érdeklődéssel figyelte, aztán hirtelen felállt, megfogta a gyertyát, hogy meggyújtsa vele az asztalon álló nagy olajlámpást.

– Ne gyújtsd meg azt a lámpát! – kiáltott rá Ko asszony.

– De miért ne, asszonyom? – kérdezte a bíró jámboran. – Csak segíteni akartam, hogy jobban lásd, van-e bent több légy.

Fölemelte a gyertyát, és a plafonra nézett.

– Tiszteletlenségnek számít sok fényt gyújtani egy halott szobájában – közölte hűvösen az özvegy.

De a bíró ezt már meg sem hallotta. Tekintete a mennyezetre tapadt. Lassan szólalt meg:

– Nem érdekes, asszonyom, milyen sok légy van ebben a szobában? Főleg miután két teljes napig be volt zárva. Kicsit lustának tűnnek, de a fénytől biztos felélénkülnek majd!

Azzal Ko asszony tiltakozására fittyet hányva gyorsan meggyújtotta a négy lámpabelet. Feje fölé emelte a lámpást, úgy fürkészte a mennyezetet. Az özvegy előrelépett, és követte a bíró tekintetét. Elsápadt, zihálva kapkodta a levegőt.

– Nem jól vagy, asszonyom? – kérdezte a szolgáló aggodalmas hangon.

De úrnője ügyet sem vetett rá. Ijedten hőkölt hátra, ahogy egy csapat légy levált odafentről, és zümmögve kezdett keringeni a lámpa körül.

– Nézd csak – fordult a bíró Pan felé –, most lejjebb szállnak, már nem is a fény érdekli őket!

Az idős titkár döbbenten nézte, mint aki meg van róla győződve, hogy ez az ember elveszítette a józan eszét. A bíró a fekhelyhez lépett. Lehajolt, és alaposan szemügyre vette a padlót.

– Hát nem furcsa?! – kiáltotta fölegyenesedvén, szavait félig a titkárnak, félig az özvegynek címezve. – Egészen idegyűlnek az ágyfüggöny köré!

Fölemelte a drapériát, és belesett az ágy alá.

– Á, értem már! – bólintott. – A padló izgatja őket. Vagy inkább, gondolom, ami a padló alatt van.

Elfojtott sikolyt hallott a háta mögül. Megpördült, és látta, hogy Ko asszony a földre hanyatlik. Láthatóan elájult. A szolgáló odaszaladt, és letérdelt mellé. A bíró is odalépett, és egy pillanatig nézte a félig arcra borult, magatehetetlen testet. Pan aggodalommal telt hangon motyogta:

– Szívroham, azonnal ide kell...

– Ugyan, dehogy! – intette le; a szolgálónak pedig ezt mondta: – Hagyd csak! Gyere inkább, segíts áttolni az ágyat a másik oldalra! Segítenél te is, Pan? Elég nehéz, attól tartok.

*Di bíró és Pan Jü-te
a néhai kereskedő
hálószobájában*



De a padló olyan sima volt, hogy a fekhelyet könnyedén áttolták az ablakhoz. Di bíró letérdelt, és figyelmesen vizsgálta a kőlapokat. Hajtókájából elővett egy fogpiszkálót, lassan elkezdte vele kapirgálni a réseket. Aztán fölállt.

– Néhány kőlapot nemrég fölszedtek! – magyarázta a titkárnak, majd kemény hangon utasította a szolgálót: – Fuss, hozz egy konyhakést és egy ásót! És ne állj le fecsegni a többiekkel, hanem azonnal gyere vissza, megértetted?!

Miután a rémült szolgáló eliszkolt, Di komoran ránézett Panra, és így szólt:

– Micsoda ördögi ármány!

– Igen! – válaszolt engedelmesen Pan, de zavart arckifejezése elárulta, hogy fogalma sincs, miről beszél a másik.

Di bírónak azonban ez nem tűnt föl. A padlót bámulta, és lassan simogatta hosszú szakállát. Amikor a szolgáló visszajött, rögtön négykézlábra ereszkedett, és a kés segítségével fölfeszegetett két kőlapot. Alatta nedves volt a föld. A bíró fogta az ásót, még több kőlapot mozdított el a helyéről, és szépen egymásra helyezte őket oldalt. Összesen hat lapot talált lazának, amelyek után egy körülbelül másfélszer egyméteres téglalap maradt befedetlen. Di bíró föltúrta hosszú ruhaujját, és nekiállt ellapátolni a porhanyós földet.

– Te nem végezhetsz ilyen munkát, uram! – sopánkodott az öreg Pan. – Várj, hívok néhány szolgát!

– Hallgass! – mordult rá durván a bíró.

Ásója egy idő után valami lágyat ért. Ahogy folytatta a munkát, émelyítő szagot érzett feltörni a gödörből. Egy darabka lakkozott piros bőr tűnt elő.

– Itt a hiányzó ruhásláda, Pan! – kiáltotta elégedetten.

A szolgálóhoz fordult, aki úrnője mellett kuporgott, és próbálta valahogy magához téríteni.

– Szaladj a kapuhoz! – utasította a bíró. – Mondd meg az őrnök, hogy Pan titkár üzeni, sürgősen menjen a járásfőnökségre, és adja át a parancsát a főporoszlónak, hogy azonnal jelenjen itt meg négy emberével és a börtön felügyelőnökjével. Visszafelé pedig hozz nekem egy csomag füstölőpálcikát a házi oltárról. Indulj!

Megtörölte verítékező homlokát. Pan egy ideje már szerencsétlen képpel nézte az özvegy mozdulatlan testét. Most bátortalanul megkérdezte:

– Talán meg kellene próbálni föltenni valahová, nem gondolod, uram?

– Nem – vágta rá a bíró. – A hideg kövön fog a leggyorsabban magához térni. Nagyon jól tudta, hogy a férje holtteste a padló alá van temetve. Egy gyilkos bűntársa.

– De hát a férje a folyóba vetette magát vagy belezuhant, uram. A saját szememmel láttam!

– A holttestét nem találták meg, igaz? Hidd el nekem: Ko Csi-üant ebben a szobában ölték meg, amikor bejött a gyógyszeréért.

– Akkor ki volt, aki kirohant a házból?

– A gyilkos! – felelte Di bíró; aztán az ásónyélre támaszkodva folytatta: – Nagyon agyafúrt csejt találtak ki. Miután a tettes elásta a holttestet, magára öltötte Ko ruháját, föltette a sapkáját, és összekente az arcát vérrel. Aztán kirohant a teraszra, majd a kertbe. Mindannyian arra számítottatok, hogy Ko fog kijönni a hálósobából, aztán megláttátok az ismerős ruhát, az ismerős sapkát, ráadásul megrémültetek a kiáltozásától és a vér látványától. Csoda, ha senki nem fedezte föl, hogy nem őt látja? Először a pavilon felé indult, de ügyelt, hogy ne menjen túl közel. Félúton irányt váltott, a parthoz szaladt, és beugrott a vízbe. Gondolom, hagyta, hogy vigye az ár, amíg el nem ért egy kihaltabb részre, ahol aztán partra mászott. A sapkát pedig megtevesztésül visszadobta a vízbe.

Pan lassan bólintott.

– Igen – mondta –, most már értem. De ki lehetett az? Talán Kun-san?

– Valóban Kun-san a legesélyesebb gyanúsítottunk – felelte a bíró. – Valószínűleg az után lopta el a bankár jegyzetfüzetét, hogy Ko kereskedőt megölte. Nem tűnik túl erősnek, de lehet, hogy jó úszó.

– Valószínűleg saját magát sebezte meg, úgy vérezte össze az arcát – jegyezte meg Pan.

– Vagy Ko vérét kente magára. De megjött a szolgáló. Most majd kiderítjük, hogyan ölték meg a kereskedőt. Vedd el a lánytól azt a füstölőrudat, és tartsd jó közel az arcomhoz!

Pan úgy is tett, a bíró pedig a szája és orra elé húzta a kendőjét, aztán elkezdte lelapátolni a földet a ruhásláda tetejéről. Miután sikerült szabaddá tennie a láda felső részét, letérdelt, és letépte a fedél négy oldalát lezáró olajos ragasztócsíkot. Főlegyenesedett, majd az ásó hegyével megemelte a fedelet.

Orrfacsaró bűz tört föl. Pan gyorsan az arca elé kapta a ruhaujját, a füstölőrudat pedig hevesen lengette, amíg kék felhője már egészen beburkolta őket. Törékeny férfi kétrét görnyedt teteme feküdt a ládában egy szál alsóneműben. Ősz feje fedetlen volt, bal lapockája alól egy kés markolata meredt elő. A bíró az ásóval kicsit elfordította a halott fejét, így részben láthatóvá vált a ráncos arc.

– Fölismered? Ez Ko Csi-jüan? – kérdezte

Miután Pan titkár – arcán elmondhatatlan rettenettel – némán bólintott, a bíró visszacsukta a ládát, aztán sietve szélesre tárta az ablakot. Megigazította a sapkáját, és letörölte arcáról az izzadságot.

– Ha majd ideérnek az embereid – mondta a titkárnak –, ássák ki a ládát, és vigyék a bíróságra, úgy, ahogy van, a holttesttel együtt. Rendeljetek egy gyaloghintót is, a felügyelőnő üljön be Ko asszonnyal, kísérelje be, aztán zárja egy cellába. Jelents mindent Teng járásfőnöknek, és mondd meg neki, hogy megpróbálom felkutatni és letartóztatni Kun-sant. Ha nem ő a gyilkos, akkor is értékes információkkal szolgálhat. A járásfőnök sürgős ügyben holnap hajnalban el akart indulni a megyefőnökhöz, de a legújabb fejlemények ismeretében azt hiszem, jobb, ha előbb kivallatja Ko asszonyt a reggeli meghallgatáson; ott le is tudjuk zárni ezt az ügyet, ha sikerül Kun-sant elkapnom, utána indulhatunk Pien-fuba. Megyek. Amikor visszaérsz a járásfőnökségre, írd meg a jelentésedet arról, hogyan találtuk meg a holttestet. Holnap aláírom mint tanú.

Elköszönt, aztán megkérte a szolgálót, hogy kísérelje ki a kapuhoz.

Az utcán még mindig hőség volt, de a bíró arra gondolt, hogy minden jobb annak a szobának a fojtogató légkörénél, amelyet most maga mögött hagyott. Fárasztó volt a gyaloglás az emelkedőn a város központjáig. Mire a Főnix fogadó mellékutcájához ért, már nagyon kimerültnek érzete magát és melege volt.

Nevetgélés, éneklés hangja szűrődött ki az ablakon át. A bíró örült, hogy mindenki fönt van, mert így talán többet megtudhat tőlük

Kun-sanról. Amikor ajtót nyitott, a csapos még savanyúbb képet vágott, mint valaha. Láthatóan nem szeretett későig dolgozni.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A féltucatnyi füstölő gyertyával megvilágított söntésben nagy volt a vígság. Teljes gőzerővel folyt a szerencsejáték, az előző esti négyeshez csatlakozott Csiao Tai és a Diák is – utóbbi energikusan kapcsolódott be a szavalókórusba, valahányszor egyikük jót dobott a kockával. A Káplár a nád karosszékben ült, Bíbor Szegfűvel az ölében. Fél karjával a lány derekát ölelte, másik kezével verte a ritmust a sikamlós dalocskához, amelyet az előadott. Amikor meglátta a bírót, vidáman kiáltott oda:

– Hé, tolvajfogó, elkaptad az emberünket?

– Meg sem találtam, nemhogy elkaptam volna! – válaszolt a bíró kedvetlenül.

– Ez a kisrigó azt csicseregte, hogy őt viszont jól elkaptad! – vigyorgott a Káplár. – Mostantól kezdve sógornak hívjuk egymást, ha? Éljen a család!

Letolta öléből a lányt, és megpaskolta a hátsóját, aztán fölkelt.

– Menjünk! – rikkantotta. – Mutasd meg, miket tanultál Nagyszakálltól!

Nevetve indultak fölfelé a lépcsőn.

Di bíró leült az ablaknál álló asztalhoz. Csiao Tai fölállt a játékosoktól, és odavitt hozzá két kupa bort. Amint elhelyezkedett, Di bíró izgatottan kérdezte:

– Na? Fölbukkant Kun-san?

– Színét se láttam! – felelte Csiao Tai.

– Meg kellett volna fogadnom a tanácsodat! Hiba volt futni hagynom! De nem értem, miért nem jelentkezett. Elég okos, tudnia kell, hogy Leng letartóztatása után bármikor kihirdethetik, hogy minden tulajdonát lefoglalják, és onnan kezdve az aranyműbolt nem fogadja el a kötelezvényeket.

Odakiáltott a kockázóknak:

– Hé, nem tudja valaki, hol találom meg Kun-sant?

A kopasz játékos körülnézett, aztán vállat vont:

– Nem hiszem, hogy van állandó tanyája, testvér, vagy ha van, mi biztos nem tudunk róla. Egy kő alatt alszik összetekeredve, a többi pondróval együtt, gondolom!

A játékosok nagy röhögéssel jutalmazták a megjegyzést.

– Kiderült újabb disznóság is arról a mocskos patkányról? – kérdezte Csiao Tai.

– Valószínűleg egy gyilkosság – felelte Di bíró.

Aztán halkán elmesélte a Ko-rezidencián történeteket. Mire a részletes beszámoló végére ért, a négy játékos rendezte a számlát, és a lépcső felé kezdett araszolni, a Diák pedig elindult valamerre az éjszakában. A csapos odalépett Di bíró asztalához, és megkérdezte, szükségük lesz-e még rá. Miután megrázták a fejüket, rövid úton eltűnt a pult mögött.

– Ez a fickó ott alszik? – kérdezte a bíró elképedve.

– Azám! – bólogatott Csiao Tai vigyorogva. – Pont befér a második polcra. Na most, ami Kun-sant illeti, legnagyobb sajnálatomra azt kell mondanom, biztosan nem ő volt az öreg Ko gyilkosa, mert azt az ugrást nem élte volna túl. Megnéztem a folyót. Nagyon erős a sodrás, mindenütt éles kövek állnak ki a vízből, és tele van alattomos örvényekkel. Aki ebbe képes beleugrani, leúszni valameddig, és élve partra mászni, nemcsak úgy ismeri a folyót, mint a tenyerét, nemcsak kivételesen jó úszó, de kifejezetten erős és szívós alkat. Nem, járásfőnököm, Kun-san erre sosem volna képes, hidd el nekem.

– Akkor pedig – fűzte tovább Di bíró – nyilván volt egy bűntársa, aki a folyóba vetette magát. Már az öngyilkosságnak álcázott gyilkosság ördögi gondolata is Kun-san gonosz és tekervényes agyára vall. És ott kellett lennie a gyilkosság időpontjában, hiszen ellopta a jegyzetfüzetet. Holnap megmondom Pan titkárnak, küldje ki a legjobb embereit, hogy elfogják a gazembert. Biztos nem megy el a városból, amíg meg nem szerzi a pénzét vagy rajtunk bosszút nem áll valahogy!

– Azt mondod, bűntárs? – töprengett el Csiao Tai. – Amikor Ko asszonyhoz beállítottam, azzal kezdte, hogy valaki mást várt, aki nem érkezett meg. Miután prostituálnak néztem, azt gondoltam, egy másik vendégről beszél. De valószínűleg a szeretőjére gondolt, és

akkor az lehetett Kun-san cinkosa! Úristen, erről jut eszembe! Azt is mondta, hogy hamarosan elutazik a városból!

– Nem fog! – jegyezte meg a bíró szárazan. – Börtönbe zárattam, miután egyértelműen kiderült, hogy tudott a gyilkosságról. Holnap megkérem Teng járásfőnököt, nevezzen ki ülnöknek egyszeri alkalomra, hogy részt vehessek Ko asszony vallatásában. Aztán ha a meghallgatásnak vége, elkísérem Tenget a megyefőnökhöz Pien-fuba.

Ezután elmesélte Csiao Tainak, mit tudott meg a két látogatásról, amelyet a festő és szerelmese tett a bordélyházban, valamint a titokzatos harmadik személyről, aki kileste őket. És elmondta, hogy végkövetkeztetése szerint a nő nem Teng asszony volt.

– Ezért külön örülök, hogy komoly haladást értem el Ko Csi-jüan ügyében – tette hozzá. – Úgy érzem, tartozom ennyivel a járásfőnöknek. Na és te mit derítettél ki délután?

– Az én dolgom könnyű volt. Miután aludtam egyet, elindultam a városba. Az a kellemetlen suhanc, a Diák ragaszkodott hozzá, hogy valameddig velem jöjjön. Rettentő bizalmasan elárulta nekem, hogy valami nagy dobásra készül teljesen önállóan, amiből kétszáz aranyat fog besöpörni.

– Kétszáz év alatt se! – húzta el a száját Di bíró. – Amikor a lápra mentünk, nekem is ugyanezt a mesét adta elő. És mit mondtak a parancsnokságon a kedves házigazdánkról?

– Szokás szerint – kezdte fancsali fintorral Csiao Tai – elég sokat kellett körbe-körbe szaladgálnom, mielőtt megtaláltam a megfelelő embert. Az állományért felelős tiszt azt mondta, hogy a dezertőrök aktái a katonai rendészetnél vannak, a rendészet meg azt közölte, hogy az állománynál. Végül egy okosabb tiszt félrevont, és figyelmeztetett, hogy a szakállam is megőszül, ha ki akarom várni, amíg valaki megkeresi nekem a papírokat, de tudja, hogy a rendészetben van egy Mao nevű kapitány, aki szolgált a nyugati hadsereg harmadik hadtesténél is, és talán emlékszik az esetre. Na mármost ez a Mao kapitány annak a Mao ezredesnek az unokaöccse, aki a mi erődünkben állomásozik Peng-laiban. Életemben nem láttam olyan félelmetes bajuszt, mint az övé, de ettől függetlenül igen szeretetre méltó fickó, és jól emlékezett a mi Káplárunkra. Azt mondja, kiváló katona volt, sokszor tűnt ki a

harcban bátor helytállásával, az emberei rajongtak érte. De aztán jött egy új parancsnok, bizonyos Vu kapitány, egy pizsok, aki sápot szedett a katonái zsoldjából. Amikor az egyikük tiltakozni mert, Vu megparancsolta a Káplárnak, hogy mérjen rá százat az íjhúrral. A Káplár megtagadta, erre Vu őt kezdte verni, a Káplár meg leütötte. Tisztet megütni persze főbenjáró bűn, úgyhogy azonnal kereket is oldott. Később kiderült, hogy Vu pénzt fogadott el a barbárok ügynökeitől, ezért lefejezték. Mao kapitány azt mondta, ha a Káplár nem követett el gáztettet a szökése óta, ebben az egyedi esetben kivétele tennének, és eltekintenének a korábbi vétségétől. A hadseregben nagy szükség van most az olyan jó katonákra, mint ő, és ha ajánlást kap a járásfőnöktől, visszaveszik, sőt előléptetik. Hát ennyi.

– Ennek örülök – mondta Di bíró. – A Káplár közönséges és durva fickó, de a helyén van a szíve. Meglátjuk, mit tehetek érte. Na és mi a helyzet a jövendőmondóval?

– Nem sarlatán, az halálbiztos. Tekintélyt parancsoló idős úr, és nagyon komolyan veszi a munkáját. Régóta ismerte és kedvelte Ko Csi-jüant. Azt mondja, apróbb ügyekben néha ideges és akadékoskodó tudott lenni, de kedves és jó ember volt, aki bármikor kész másokon segíteni. Leírtam az öregnek Kun-sant is, azt mondja, sosem látta. Aztán megkértem, hogy vessen egy pillantást az én jövőmre is. Belenézett a tenyerembe, és rögtön közölte, hogy kard által fogok meghalni. Én meg, hogy jobbat nem is kívánhatnék magamnak! De neki ez egyáltalán nem tetszett, mondom: halálosan komolyan veszi a jóslatait.

– Jó, akkor ez egyértelmű! Mert azon is elgondolkodtam, hátha valaki megvesztegette a jóst, hogy jelölje meg a tizenötödikét mint különösen veszélyes napot, csak azért, hogy így előre tudjon tervezni. Azt hiszem, ideje lefeküdni, holnap korán be kell érnünk a bíróságra. Ez lesz az utolsó éjszakánk itt, a Főnix fogadóban, barátom. Holnap föl kell fednem magam, úgyhogy a szabadságom fennmaradó idejében a járásfőnökség vendégszárnyában fogunk lakni.

Csiao Tai fogta a gyertyát, és elindultak fölfelé.

Szobájukat még kisebbnek és levegőtlenebbnek találták, mint előző éjjel. Di bíró szívesen kinyitotta volna az ablakot, de a pizsok

zsírpapír felől érkező sűrű koppanások figyelmeztették rá, hogy odakint hadseregnyi szárnyas rovar vár bevetésre készen. Nagy sóhajjal lefeküdt a kemény ágyra, és összehúzta magán a ruhát, hogy úgy-ahogy megvédje a testét azoktól a szárazföldi harcosoktól, amelyek azonnal elő fognak mászni a deszkák réseiből. Csiao Tai most is a földön nyúlt el, fejjel az ajtó felé.

Di bíró csak forgolódott a deszkapriccsen, de sehogy sem jött álom a szemére. Nemsokára úgy érezte, a levegő már fojtogatja. Miután a gyertyát rég elfújták, és ezért az ablakot sokkal kevesebb rovar rohamozta, úgy döntött, mégis kinyitja. De hiába húzta-feszegette, beszorult a keretébe. Így aztán a bíró kivett a kontyából egy hajtút, és hegyes végével kivágta az ablaktáblából a zsírpapírt. Enyhe szellő áradt be a hűvös holdsugarakkal. A bíró kicsit fellélegzett, visszafeküdt, sálkendőjét az arca elé húzta, hogy védje magát a moszkitóktól. Egy idő után a fáradtság győzedelmeskedett, és neki is sikerült álomba merülnie.

A ritmikus horkolást leszámítva csend és nyugalom honolt a Főnix fogadóban.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Csiao Tai arra riadt fel, hogy különös, fanyar szag marja az orrát. A bíró segédeként városi környezetben eltöltött egy év nem tompította még el érzékszerveit, amelyeket a „zöldben” leélt hosszú idő élesített és edzett éberré. Nagyon tüszentett. Azonnal az jutott eszébe, hogy tűz üthetett ki, és hogy az egész fogadó fából épült. Talpra szökkent, megragadta Di bíró lábát, ugyanakkor nekilendült az ajtónak – mindezt egy szempillantás alatt. Az ajtó kivágódott, ő kibukott a szűk folyosóra, magával rántva a bírót is. A sötétben különös, sikamlós testnek ütközött. Utánakapott, de az kicsúszott a kezéből. Mintha valaki nagyon zuhant volna: tompa dübögés a falépcsőn, majd letről elfojtott, fájdalmas nyögés. Csiao Tai köhögni kezdett. Elkiáltotta magát:

– Ki az ágyból! Tűz van!

A bíróhoz pedig:

– Lefelé! Gyorsan!

Kitört a zűrzavar. Vadul káromkodó, félmeztelen emberek tódultak a folyosóra. Csiao Tai és a bíró óvatosan lecsúszott a lépcsőn. Odalent Csiao Tai megbotlott egy emberi testben, föltápáskodott, az ajtóhoz szaladt, és egy erős rúgással szélesre tárta. Nagy levegőt vett, aztán tüszögve-köhécselve a söntéspulthoz támolgott, tűzszerszámot kotort elő, és meggyújtott egy gyertyát. Di bíró is kirohant az utcára. Szédült, a hányinger kerülgette, de miután tüszentett néhányat, sokkal jobban kezdte érezni magát. Fölnézett a második szintre, de mindenütt sötét volt. Tehát nem ég a ház; úgy érezte, tudja, mi történhetett. Mire visszament a söntésbe, torzonborz fejjel a csapos is előmászott a pult mögül, és épp újabb gyertyákat gyújtott.

A derengő fényben különös kép bontakozott ki. Az anyaszült meztelen Káplár – aki úgy nézett most ki, mint egy hatalmas, szőrös majom – kopasz segédjével együtt egy csúf képű, bizarr figura mellett ácsorgott, aki a földön kuporgott: a csontsovány alak nyöszörögve masszírozta a lábfejét, csupasz teste olajtól fénylett. A

három meglehetősen alulöltözött szerencsejátékos kábán, bedagadt szemmel pislogott egymásra. Bíbor Szegfű – aki csöppnyi ágyékkendővel próbálta takargatni meztelen testét – rémült tekintettel nézte a földön nyöszörgő torzfigurát. Di bíró – aki Csiao Tai mellett az egyetlen rendesen felöltözött tagja volt a díszes társaságnak – fölemelt a földről egy jó félméteres fúvócsövet, amelynek végéhez kis kobak volt erősítve. Miután sietve megvizsgálta, ráivallt Kun-sanra:

– Milyen mérget fújtál be a szobánkba?

– Nem méreg volt, csak altató! – nyüszített Kun-san. – Semmi se volt, semmi se! Nem akartam bántani senkit! Jaj, eltört a bokám!

A Káplár durván hasba rúgta.

– Összetöröm minden csontodat! – vicsorgott. – Hogy képzeled, hogy alattomosan beosonsz ide, mocskos patkány?!

– Engem akart kirabolni – mondta Di bíró.

Ránézett Csiao Taira, az épp az ajtó mellett fekvő ruhakupacot kutatta át.

– Becsukhatod az ajtót – szólt oda neki. – Az a por, amit ez a nyomorult befújt a szobánkba, mostanra kiszállt. Nézd csak! – fordult aztán a Káplár felé –, a rohadék levetkőzött idelent, aztán beolajozta magát, hogy ki tudjon siklani, ha valaki megpróbálná elkapni. Azt tervezte, hogy összelop mindent, amit tud, aztán elszelel nyomtalanul!



– Akkor nagyon egyszerű az ügy – bólintott a Káplár. – Én nem vagyok híve az emberölésnek, de miután a szabályok szerint aki a bajtársától lop, halállal lakol, végzünk vele. De tessék csak, kérdezd ki, te vagy az első számú érintett!

Jelt adott az embereinek. Azok megragadták Kun-sant, és megfeszített pózban a földhöz szögezték: minden végtagjára jutott egy láb. Kun-san üvölni kezdett, amikor a kopasz férfi rátaposott a sérült bokájára, de a Káplár újabb rúgásokkal hallgattatta el.

Di bíró fölemelte a kezét. Figyelmesen nézte a kiterített gonosztevőt, akinek ijesztően vézna testét rettentő sebhelyek – valószínűleg égésnyomok – borították. Csiao Tai odalépett a bíróhoz, és átadott neki két csomagot, amelyet Kun-san ruhái között talált. A nehezebbiket a bíró azonnal visszaadta, a másikat pedig kinyitotta. Egy jegyzetfüzet volt benne, amelyet korábban láthatóan víz ért.

– Ezt hol loptad? – kérdezte a földön fekvő alakot.

– Találtam! – visította Kun-san.

– Az igazat! – rivallt rá Di bíró.

– Ez az igazság!

– Hozz egy lapát parazsat és egy szénfogót a konyhából! – intett a Káplár a csaposnak. – Rátesszünk pár izzó széndarabot a hasára. Az kezdetnek mindig megteszi. Kicsit kellemetlen szaga van, de hát valamit valamiért.

– Ne! – rikoltott Kun-san páni félelemben. – Ne égessetek meg! Találtam, esküszöm, hogy találtam!

– Hol? – kérdezte a bíró.

– Itt! Egyik este bejöttem, és végigkutattam a fönti szobákat, amíg aludtatok. Annak a nőnek az ágya mögött találtam!

Di bíró gyors pillantást vetett Bíbor Szegfűre. A lány csupasz melléhez kapta a kezét, és megpróbálta elfojtani a kitörni készülő rémült sikolyt. Esedező tekintetéből a bíró egy pillanat alatt mindent megértett. Gyorsan a Káplárhoz fordult:

– Semmi értelme az egésznek, hazudik, mint a vízfolyás. Jobb, ha a cimborámmal elvisszük valami csendes helyre, és bizalmasan elbeszélgetünk vele. Ha itt kezdenénk hozzá, féltő, hogy kicsit hangoskodna, és arra semmi szükség, hogy a teljes szomszédságot beavassuk. Kivisszük a lápra.

– Ne, jaj, ne! – visította Kun-san, de a Káplár egy rúgással elhallgattatta.

– A mocskos patkány! A lányt is be akarod mártani, mi?! – üvöltött.

– De ez az igazság! – nyüszített Kun-san. – Kitéptem belőle pár lapot, aztán visszatettem. Amikor most éjjel idejöttem...

Di bíró sebes mozdulattal lekapta a nemezpapucsát, és a végét Kun-san nyitott szájába tömte.

– Mindjárt azt hordhatsz össze, amit csak akarsz – mondta; aztán megmutatta a Káplárnak a fúvócsövet. – Ebbe a kobakba tölti a port – magyarázta. – Gondolom, ha befújod mondjuk az ajtó alatti résen egy szobába, szétterjed, és elkábítja, aki bent van. De most nem volt szerencséje a gazembernek. A cimborám a földön feküdt, a feje egész közel volt az ajtóhoz. Az egész adagot egyenest a képébe kapta, és rögtön kitüszentette, aztán föltépte az ajtót. Mire a por a levegőbe került volna, mi már kinn is voltunk. Ráadásul én elalvás előtt kivágtam az ablakból a zsírpapírt, úgyhogy a többit a huzat elintézte. Máskülönben mostanra édesdeden aludna mindenki, mi ketten meg a cimborámmal ott feküdnénk fültől fülig elmetszett torokkal. Hé, te, gondolom, az ablakomat is te ékelted be, igaz?

Kun-san bólintott. Szélesre feszített állkapcsát mozgatva igyekezett megszabadulni a szájába tömött papucstól.

– Kérd meg az embereidet, hogy ragasszák le a száját egy szalaggal! – szólt most a bíró a Káplárhoz. – Aztán ha két rúdból csinálnak valami hordágyat, belecsavarjuk a fickót egy ócska takaróba, és kivisszük. Ha találkozónánk az őrjáráttal, majd azt mondjuk, fertőző betegsége van, és orvoshoz visszük.

– Golyófej! – kiáltott a Káplár. – Lépj le a lábáról, úgyse tud megmozdulni! Hozz egy csík ragasztót! És neked – fordult a bíróhoz – nem lesz szükséged valamilyen segédeszközre?

– Főporoszló voltam! – felelte Di bíró –, értem a mesterségem. De egy kést azért adhatsz kölcsön.

– Helyes! – bólintott a Káplár. – Erről jut eszembe: kérem szépen a fülét és az ujjait, ha lehet. Szétküldeném a városban pár embernek, aki mostanában kicsit izgágább a kelleténél. Csak úgy, figyelmeztetés gyanánt. Egy darab zsírpapírban hozd vissza, jó? És a hulláját hova teszitek?

– Beássuk a lápon a futóhomokba. Sosem fogják megtalálni.

– Kiváló! – nyugtázta elégedetten a Káplár. – Általában nem támogatom az emberölést, de ha már meg kell lennie, legyen szakszerű munka!

Kun-san szeme majd kiugrott a koponyájából, rémülettel és fájdalommal teli tekintete vadul cikázott a bíró és a Káplár között. Úgy tekergőzött a súlyos lábak alatt, mint egy angolna. Amikor a kopasz férfi kihúzta szájából a nemezipapucsot, érthetetlen hangok bugyogtak elő belőle, de azonnal tapasz került a szájára, így hát újra elnémult. Kezét-lábát maga a Káplár kötözte össze egy vékony zsineggel, Bíbor Szegfű pedig hozott egy kopott takarót, és segített Csiao Tainak tetőtől talpig bebugyolálni az aszott testet. Ketten hirtelen összeeszkábált hordágyat hoztak, ehhez kötözték hozzá Kun-sant.

Di bíró és Csiao Tai vállára vette a két rudat. Ekkor lépett be a Diák. Döbbenet nézte a férfiak és a meztelen lány groteszk csoportképét.

– Mi van itt? – kérdezte.

– Semmi közöd hozzá, vakarcs! – mordult rá a Káplár; Di bírónak pedig ezt mondta: – Ilyenkor a lápon egy lélek se jár, annyit szórakoztok vele, amennyit csak akartok. Én különben sosem bíztam ebben a ronda féregben!

Di bíró és Csiao Tai kilépett különös terhével az utcára. Ha a környék lakói bármit érzékeltek is az elmúlt percek felfordulásából, bölcsebbnek gondolták, ha ennek nem adják jelét.

Két utcával odább találkoztak az éjjeli őrszolgálattal. Di bíró minden teketória nélkül utasította a parancsnokukat:

– Segítsetek elvinni ezt az embert a járásfőnökségre. Veszélyes bűnöző.

Két jól megtermett fegyveres átvette tőlük a hordágyat. A járásfőnökség kapujában Di bíró átadta névjegyét az álmos őrnek azzal, hogy ébressze föl Pan titkárt. Az őrszolgálat katonái letették a hordágyat, és mentek tovább a dolgukra. A kapuőr hamarosan égő lampionnal a kezében tért vissza. Nyomában jött Pan háziköntösben. Egy sor kérdést zúdított volna izgatottan a bíró nyakába, de az beléfojtotta a szót.

– Kun-sant hozom – mondta. – Mondd az öröknek, hogy vigyék az irodába. És hívd Teng járásfőnököt! Később mindent megmagyarázok.

Miután az örök földre tették a hordágyat az irodában, a bíró kérte, hogy hozzanak egy kancsó melegített bort. Aztán Csiao Tai segítségével kiszabadította Kun-sant a takaróból, a Káplár késével elvágta kezén-lábán a kötelet, és egy karosszékbe ültette. A bíró székestül a fal felé fordította. Kun-san föl akarta emelni a kezét, hogy leszedje a tapaszt a szájáról, de a vékony zsineg olyan mélyen belevágott a húzába, hogy most mozdítani sem tudta a csuklóját. Nyöszörögni kezdett. Az egyetlen szál gyertya fénye halványan megvilágította elgyötört, torz arcát és sovány, sebhelyek borította testét. Bal bokája cipónyira dagadt, a lábfeje természetellenes szögben állt.

– Eszembe jutott valami erről a törött bokáról – jegyezte meg Csiao Tai. – Mi van, ha ő az a beteges leskelődő, aki követte a bordélyba azt a párost, és csak tette, hogy sántít? Félrevezetésnek elég jó, nem? A többi illik rá: elég magas és elég sovány!

Di bíró sebesen megpördült, és rámeredt a segédjére.

– Hát – motyogta bátortalanul Csiao Tai – csak úgy eszembe jutott, és gondoltam...

– Hallgass! – dörrent rá a bíró.

Le-föl kezdett járkálni a szobában, és közben dühösen dörmögött. Csiao Tai búsan nézte, és azon gondolkozott, vajon mi rosszat tett. A bíró egyszer csak lefékezett, és komolyan fordult felé:

– Köszönöm, Csiao Tai! A te megjegyzésednek hála, most végre tisztán látok. Bolond voltam. Olyan erősen néztem egyetlen irányba, hogy egészen belevakultam... De most megláttam az igazságot.

Lépteket hallott a folyosó felől. Gyorsan kiment, közben intett Csiao Tainak, hogy maradjon a fogollyal.

Teng járásfőnök ugyanúgy háziköntösben volt, mint Pan Jü-te. Álmos szemét Di bíróra emelte, és kérdezni akart valamit, de az halkán így szólt:

– Küldd el a titkárodat!

Miután Teng röviden utasította Pant, a bíró folytatta:

– Holnap a bíróságon kihallgatod a foglyot, Teng. A szabályok tiltják, hogy a járásfőnök külön kikérdezzen valakit. De ez a szabály rám itt nem vonatkozik, úgyhogy én nyugodtan faggathatom. Állj a széke mögé, hogy ne lásson meg.

Egy őr jelent meg tálcáján egy kancsó borral és két csészével. Di bíró elvette tőle, és visszalépett a szobába. Odahúzott egy széket Kun-san mellé. Kezében a kancsóval és az egyik csészével leült. Teng járásfőnök és Csiao Tai állva maradt az íróasztalnál. A bíró hátrafordult, és jelzett Csiao Tainak, hogy zárja be az ajtót. Aztán letépte a tapaszt Kun-san szájáról.

Kun-san elformátlanodott ajka görcsösen rángatózott. Dadogva kezdte:

– Ne... nem akarom...

– Nem fogunk megkínozni, Kun-san, ígérem – mondta a bíró szelíd, meggyőző hangon. – Különleges megbízott vagyok, kimentettelek azoknak a kegyetlen fickóknak a kezei közül a fogadóban. Tessék, igyál egy kis bort!

Odaemelte a csészét a fogoly szájához, és megitatta. Azután leoldotta saját sálkendőjét, és a csupasz ember ölébe terítette.

– Később adok neked tiszta ruhát, és egy orvossal a lábadat is megnézetem. Aztán majd szépen, nyugodtan kialhatod magad. Biztos nagyon fáradt vagy, és kínoz a bokád, igaz?

Ez a hirtelen változás a fogadóbeli brutális jelenet után egészen elgyengítette Kun-sant. Csendben sírni kezdett, beesett arcán lassan gördültek végig a könnycseppek. Di bíró hosszúkás tárgyat vett elő a ruhájából. Kicsomagolta, és megmutatta Kun-sannak az antik tört. Az iménti megnyugtató, szelíd hangon kérdezte:

– A toalettasztal fölött lógott ez a tőr, Kun-san?

– Nem, a falon lógott, a lant mellett.

Di bíró segített neki, hogy még egyet kortyoljon a borból.

– A bokám! – nyöszörgött Kun-san. – Nagyon fáj a bokám!

– Ne aggódj, Kun-san, majd rendbe tesszük. Nemsokára jobban érzed magad. Nem fogunk megkínozni, ígérem. Egyszer csúnyán megégettek, igaz?

– Izzó vassal sütögettek! – panaszkodott Kun-san. – Pedig ártatlan voltam, az a nő tehetett mindenről!

– Ez régen volt, Kun-san. De most meggyilkoltál egy asszonyt; ezért persze meg kell halnod, de könnyű lesz minden, hidd el, én gondoskodom róla. Megígérem, hogy nem fognak megkínozni. Egy ujjal sem nyúl hozzád senki.

– Elcsábított az a szemérmetlen szajha, ő csábított el, esküszöm! És nézd meg, mit csináltak velem, összevissza égettek, nézz végig rajtam!

– Miért égettek meg, Kun-san?

– Fiatal voltam, még egészen gyerek... Elmentem a ház előtt, és az a lány rám mosolygott az ablakból. Felhívás volt, egyértelmű felhívás! De amikor bementem, azt mondta, hogy csak a ronda képemen nevetett... Megkívántam, ő sikítani kezdett, én elkaptam a torkát, és... És... Aztán az arcomba vágott egy boroskancsóval. Összetört, végighasította az arcomat, az éles vége kiszúrta a szememet. Tessék, itt a forradás, megnézheted! Aztán jöttek azok a férfiak. Sikított, hogy meg akartam erőszakolni. A padlóra löktek, és forró vassal sütögettek... Amikor kiszaladtak, hogy hívják a poroszlókat, sikerült elmenekülnöm...

Görcsös zokogás tört rá. Di bíró nem szólt, de újból inni adott neki. Kun-san remegni kezdett tetőtől talpig. Vacogó foggal folytatta:

– Azóta hozzá se nyúltam egyetlen nőhöz sem, soha. Amíg... amíg az a másik szajha is el nem csábított. Nem akartam, ezt egyáltalán nem akartam, nekem csak a pénz kellett, esküszöm! Hidd el, ez az igazság!

– Voltál korábban a járásfőnök házában, Kun-san? – kérdezte a bíró nyugodt hangon.

– Csak egyetlenegyszer, akkor is a szieszta idején. Olyankor a legjobb, mert éjszaka örök állnak kint. A vészkijáraton jöttem be. A nő a könyvtárszobába ment, a hálószoza üres volt. Átkutattam a szobát, megtaláltam az öltözőasztal mögött az értékszekrényt, de akkor hallottam, hogy valaki jön. Kiugrottam a kerti ajtón, fölmásztam a tetőre, aztán leereszkedtem az üres mellékutcában.

– És másodszor hogy jutottál be?

– A tetőn és a kiskerten át. Befújtam a kerti ajtó alatt az altatóport, és vártam. Amikor beléptem, a szolgáló a bambuszheverőn aludt elkábítva. Bementem a hálószobába, hogy kinyissam az értékszekrényt. És akkor megláttam, hogy ott fekszik

az ágyon, ő is elkábítva. Ott feküdt anyaszült meztelenül, a szemérmetlen szajha! Nem akartam megtenni, esküszöm, hogy nem, de... Kellett. Miért nem takarta be magát, ahogy egy rendes nőhöz illik? Miért feküdt ott csupaszon, mint egy olcsó ribanc? Elcsábított, beszennyezett! Aztán még csúfot is űzött belőlem, ahogy ott feküdt a nyugodt arcával, lecsukott szemmel! Fogtam a tört, és beledöftem a gonosz mellébe. Legszívesebben cafatokra vágtam volna, feltrancsíroztam volna azt a romlott, gonosz nőt...

Itt hirtelen megakadt. A veríték patakokban csörgött megkínzott arcán, aztán sebesen végigpergett olajjal bekent testén. Fél szeme eszelős tekintettel tapadt a bíróra. Halkan folytatta:

– Hallottam, hogy valahol a házban csukódik egy ajtó. Gyorsan kimentem az öltözőszobába. A szolgáló még mindig kábultan feküdt, de a folyosóról lépteket hallottam. Kifújtam a maradék port a fűvócsőből, aztán kisurrantam a kerti ajtón, és bezártam magam mögött. Kúsztam egyik tetőről a másikra, aztán végigdülöngéltem az utcán, amíg el nem értem a teaházhoz. Korán volt még, csak a felszolgáló volt ott. Azt mondtam neki, nem érzem jól magam, és lerogytam egy székre. Megittam pár csésze teát, ettől kicsit jobban lettem. Tudtam, hogy el kell mennem erről az átkozott helyről, ahol beszennyeztek, megszégyenítettek... Minél hamarabb hozzá kellett jutnom Leng Csien pénzéhez, hogy aztán eltűnjek... elmenjek valahová nagyon messzire, ahol megtisztulhatok. Láttam, amikor bejöttetek, aztán te elmentél, akkor a társadat figyeltem. Amikor visszajöttél, és teázatok, megint meg tudtalak figyelni titeket együtt. Láttam rajtatok, hogy ti meg tudjátok szerezni a pénzt Lengtől. Utánatok mentem a fogadóba, és...

– Igen, tudom – szakította félbe a bíró. – Azt is tudom, hogyan szerezted meg a jegyzetfüzetet. A lány szobájában találtad, de először csak néhány lapot téptél ki. Ma éjjel aztán elloptad az egészet. De ez mind nem számít már. Most csak azzal kell törődnünk, hogyan könnyítsük meg neked. Megmondjam, hogyan? Úgy állítjuk be, amit Teng asszonnyal tettél, mintha csak gyilkosság volna. Ha az erőszakot is bevallod, akkor megkínóznak, és a legszörnyűbb lassú kínhalálra ítélnek. Ugye tudod, hogy kezdi olyankor a hóhér? Először is kis darabkákat vág ki a melledből, aztán...

– Ne! – sikoltott Kun-san. – Segítség!

– Igen, segítek. De akkor nagyon figyelj rám, Kun-san, és pontosan úgy csináld, ahogy mondom. A következőket fogod vallani: tudtad, hogy Teng asszony gyakran meglátogatja a nővérét vidéki házában a nyugati kapun túl; tegnap bementél a lakosztályába a kiskert felől, és amikor láttad, hogy nincs ott a szolgáló, azzal kopogtál be Teng asszonyhoz, hogy a nővére sürgős, titkos családi ügyben hívhatja. Hozzátedted, hogy a nővére nagy bajban van, ezért legyen szíves, vegyen magához tíz aranyat, és azonnal induljon; ne szóljon senkinek, még a férjének se. Hitt neked, fogta a pénzt, és elindult veled. A titkos kijáraton át indultatok, a délutáni szieszta miatt kihalt volt az utca, úgyhogy észrevétlenül ki tudtad vinni a romokon át a lápra. Amikor odaértetek, követelted tőle az ékszereit és az aranyat. Ő segítségért akart kiáltani; te megijedtél, előhúztad a törődöt, rászóltál, hogy hallgasson. Erre ő megpróbálta kicsavarni a kezedből a törőt, de mire észbe kaptál, már bele is fúródott a mellébe. Kitépted a fülbevalóját, lehúztad a karkötőket, és elvetted az aranyat. A pénzt elköltötted, de nem tudtad, mitévő légy az ékszerekkel. Tessék, itt vannak. Bizonyítékként fogják felhasználni őket.

Elővette ruhaujjából az ékszereket, megmutatta Kun-sannak, aztán folytatta:

– Így meséld el a történetet, pontosan így, Kun-san, és én garantálom, hogy nem fognak megverni, nem fognak kínvallatásnak alávetni. Meg kell halnod, de gyors lesz a halálod. Véget ér minden bajod és szenvedésed, soha többet nem kell félned semmitől. Most kapsz egy kényelmes ágyat, és egy orvos megvizsgálja a bokádat. Aztán néhány órát nyugodtan alhatsz. A reggeli meghallgatáson kivallatnak. Elmeséled a történetedet, aztán hosszú napokig senki nem fog zaklatni. Sok napon át és sok éjszaka pihenhetsz, érted, Kun-san: pihenhetsz...

A csontsovány férfi nem felelt. A feje lassan a mellére csuklott. Halálosan kimerült volt.

Di bíró fölállt.

– Hívd az öröket – súgta Csiao Tainak –, vigyék a börtönbe. Legyen rá gondod, hogy egy orvos lássa el a bokáját és adjon neki valami gyógyszert.

Aztán intett Tengnek, hogy menjen ki vele a folyosóra.

A járásfőnök arca halásápadt volt. Valami köszönömfélét motyogott, de a bíró gyorsan félbeszakította:

– Remélem, megengeded, hogy ma éjszakára itt maradjunk a járásfőnökségen.

– Ez csak természetes! Bármit szeretnél, csak egy szavadba kerül!

Kiléptek az udvarra.

– Ez, Di... ez... leírhatatlan volt – hebegte Teng.

– Az – felelte a bíró szárazon. – Légy szíves, hívasd a titkárodat, és kérd meg, hogy adjon tizenkét poroszlót a hadnagyom mellé. El kell fogniuk az itteni alvilág vezérét, egy bizonyos Káplárt, meg egy Diák nevű romlott suhancot.

– Azonnal!

A járásfőnök tapsolt, majd amikor a riadt tekintetű Pan előkerült, kiadta neki, hogy készíttesse elő a vendégszárnyat a bírónak, a letartóztatásokat illetően pedig mindenben kövesse az utasításait. Aztán fanyar mosollyal fordult kollégájához:

– Ha elég sokáig itt maradsz, Di, a végén még túl kicsi lesz a börtönöm.

– Holnap reggel kihallgatjuk a rabokat – mondta Di közömbös arccal. – Hadd kérjem, hogy nevezd ki ülnöködnök rögtön az elején, hogy én is föltehessek kérdéseket. Jó éjszakát!

Miután Pant és Csiao Tait eligazította, egy szolga átkísérte a nagy fogadócsarnok mögötti vendéglakosztályba.

A vendégszoba tágas és kényelmes volt. A bíró leült egy karosszékbe, üres tekintettel követte a két szolga mozdulatait: sorra meggyújtották a gyertyákat a magas asztalon álló nagy ezüst gyertyatartóban, majd széthúzták a faragott rózsafából készült fekhely selyemfüggönyét. Megjelent az idős háznagy is – nagy tálcán teát és hideg harapnivalót hozott –, nyomában pedig az álomittas szolgáló, aki tiszta hálóruhát akasztott a pirosra lakkozott fogásra. A háznagy kitöltött egy csésze forró teát, az oldalfalat díszítő nagy tájkép előtt meggyújtott egy illatos füstölőrudat, aztán meghajolt, alázatosan jó éjszakát kívánt, és kiment.

A bíró hátradőlt a fotelban, és lassan szürcsölgette a teáját. Fáradt mozdulattal fölemelte a bal karját, elővette a köntöse ujjából Kun-san fúvócsövét, és nagy sóhajjal letette az asztalra. Magától is

gondolhatott volna erre az eshetőségre. A szolgáló, aki átalussza az egész kavarodást, és még arra sem ébred föl, hogy Teng összetöri a vázát a márványpadlón; aztán a halott asszony békés, nyugodt arca – ezekből a jelekből rögtön rá kellett volna jönnie, hogy elkábították őket. És nem volt itt semmiféle véletlen egybeesés. A járásfőnökre nem tört rá a pillanatnyi elmezavar, hanem az a nagy adag altatópor döntötte le a lábáról, amelyet Kun-san közvetlenül a távozása előtt befújt. Teng asszony pedig már halott volt, amikor a férje belépett az öltözőszobába, és meglátta a hálószoba kitárt ajtaján át.

Halkan idehallatszott a járásfőnökség utcáján elhaladó őrjárat fakolompja. Néhány óra múlva hajnalodik. Nem valószínű, hogy el fog tudni aludni.

Tekintete egy fényezett bambuszból készült, ízléses kis könyvespolcra tévedt a sarokban. Fölállt, kiválasztott egy drága brokátba vont kötetet. Kinyitotta, és látta, hogy Teng költeményeinek különleges, egyedi kiadása a legpompásabb, gyöngyházként ragyogó fehér papírra nyomtatva. Dühös kiáltással lökte vissza a többi könyv közé. Találomra fölemelt egy másikat, és visszaült vele a karosszékbe. Buddhista írás volt. Az első sorokat fennhangon olvasta:

*A születés merő szenvedés és bánat,
Az élet merő szenvedés és bánat.
Meghalni, soha újjá nem születni: csakis így
szabadulhatsz
Minden szenvedéstől és bánattól.*

Becsukta a könyvet. Mint meggyőződéses konfuciánus, nem sokra tartotta a buddhista tanításokat. De a most olvasott sorok meglepő összhangban voltak jelenlegi hangulatával.

Ültében, a könyvvel az ölében nyomta el az álom.

TIZENHATODIK FEJEZET

A hajnal épphogy reggelbe hajlott, amikor megjelent Csiao Tai, és jelentést tett, miközben Di bíró a reggeli tisztálkodást végezte. Amíg a bíró a szakállát fésülgette, ő így számolt be az éjszaka eseményeiről:

– A Káplár és a Diák lakat alá került. Volt egy pillanat, amikor úgy nézett ki, komoly csetepaté lesz, mert a kopasz meg a társai kést rántottak, hogy megvédjék a vezérüket, de a Káplár rájuk kiabált: „Nem megmondtam, hogy itt nem lesz késekkel hadonászás?! Nekem befellegzett, Golyófej veszi át a helyem!” Aztán hagyta, hogy a poroszlók megláncolják.

Di bíró bólintott.

– Még egy feladatom van a számodra – mondta. – Kérj egy lovat az öröktől, menj el Teng asszony nővérének a házába az északi kapun túl. Tudd meg, hol él a másik két nővér. Aztán visszafelé jövet egy selyemzsetben vegyél két vég első osztályú selymet, női ruhának valót. Itt egy kis pénz.

Átadott Csiao Tainak tíz ezüstöt, és még hozzátette:

– Ha visszaérsz a meghallgatás vége előtt, beállhatsz mögém, és figyelemmel kísérheted az eseményeket.

Csiao Tai sietve elindult, mert nagyon szeretett volna részt venni a meghallgatáson. Di bíró ivott egy csésze forró teát, aztán átment Pan Jü-te irodájába. Az idős titkár közölte vele, hogy Teng járásfőnök rá, Di bíróra hagyta a reggeli meghallgatás előkészítését.

– Megírtad a jelentést Ko holttestének fölfedezéséről?

Pan a kezébe adott néhány papírlapot. A bíró figyelmesen végigolvasta, néhány mondatba belejavított, hogy úgy tűnjön, mintha minden Pan érdeme volna, aztán aláírta és lepecsételte az iratot. Ahogy visszaadta a titkárnak, így szólt:

– Teng járásfőnök – miután engem kinevezett ülnökének – először kivallatja Kun-sant. Én csak akkor szólok bele, ha úgy látom, hogy a vádlott hazudik. Utána magam hallgatom ki Ko asszonyt, végül ketten együtt Leng Csien bankárt. Itt van két kötelezvény,

egyenként háromszázötven aranyról. Ez körülbelül a kétharmada annak, amit Leng C sien ellopott Ko Csi-jüantól. Írd be kedvezményezettnek a Ko-örökösöket, a pénz jogosan őket illeti.

Köntöse ujjából most elővette azt a nehéz csomagot, amelyet Csiao Tai talált Kun-san ruhájában.

– Ez a kétszáz aranynak megfelelő értékű négy aranyrúd Ko biztonsági tartaléka volt, de Kun-san kilopta az értékszekrényéből. Szintén juttasd el hozzájuk. Marad még háromszáz arany, amit Leng a Mennyei Zápor nevű aranyneműboltban helyezett letétbe. Koboztasd el, és idővel azt is bocsásd a Ko család rendelkezésére.

Pan írt egy elismervényt az aranyról és a két kötelezvényről, átadta a bírónak, és közben elismerő mosollyal bólintott:

– Megtaláltad a bűnöst, és visszaszerezted az összes elveszett pénzt. Hogy sikerült ennyi mindent elérned ilyen rövid idő alatt?

– Szerencsés körülmények játszottak a kezemre – mondta Di bíró kicsit ködösen. – Kölcsönöznél nekem egy tisztességes köntöst és sapkát, amit fölvehetek a bíróságon?

A titkár beszólított egy hivatalsegédet, aki aztán egy kék damasztból szabott hosszú köntössel és egy aranyszegélyű fekete föveggel tért vissza. Di bíró a kék köntöst föl húzta a magáé tetejébe, viseltes sapkáját a ruhaujjába dugta, az aranysujtásost pedig a fejébe nyomta. Ebben a méltóságteljes öltözékben aztán visszament a vendégszobába, és a háznagytól rendelt egy könnyű kis reggelit.

Miután az evőpálcikát letette, kiment a szobája mögötti csöppnyi sziklakertbe, és hátratett kézzel sétált körbe-körbe. Fáradtnak és nyugtalannak érezte magát. Végre aztán a főkapunál függő gong három hangos kondulása jelezte, hogy hamarosan kezdődik a reggeli meghallgatás a bíróságon.

Teng a tárgyalóterem mögötti irodájában várt rá. Zöld hivatali köntösét viselte, és a jellegzetes szárnyas fekete bírói föveget. Az egyszarvút ábrázoló kárpitot elhúzva együtt léptek be a csarnokba, aztán fölmentek az emelvényre. Teng ragaszkodott hozzá, hogy Di bíró a jobbán foglaljon helyet.

A Ko-rezidencián történekről, a Ko asszony és mások letartóztatásáról szóló hírek az egész várost bejárták. A tágas helyiségben egy tűt sem lehetett volna leejteni. Sok érdeklődő, akinek nem sikerült bent helyet kapnia, kint lökdösődött a bejáratnál.

Miután Teng járásfőnök végigment a mindenkori formaságokon, elkezdte kitölteni azokat a papírokat, amelyekre ahhoz volt szükség, hogy Di kollégáját a bíróság ülnökévé nevezhesse ki. Egy pillanatra megállt, és írőecsetét fölemelve megkérdezte:

- Hány napot írok be a kinevezésed időtartamához?
- Egyet – felelte a bíró. – Elég, ha mára szól.

Teng aláírta és lepecsételte az iratokat, aztán átadta Di bírónak, aki ugyanígy tett. Aztán Teng járásfőnök írt egy parancsot a börtönfelügyelőnek, és kisvártatva elővezették Kun-sant. Két poroszlónak kellett támogatnia, a nyomorult se eleven nem volt, se holt. Di bírónak eszébe jutott, hogyan jellemezte Csiao Tai, amikor először látták a teaház teraszán: egy utálatos féreg, amely most mászott elő a gubójából.

A nevére és foglalkozására vonatkozó formális kérdések után Teng közölte, hogy a bíróság gyilkossággal és rablással vádolja Kun-sant. A vádlott pontosan úgy adta elő a történetet, ahogyan Di bíró meghagyta neki. Egyszer elveszítette a fonalat, de a járásfőnök ügyes kérdésekkel visszaterelte a megfelelő kerékvágásba.

Kun-san meghallgatta, ahogy a vezető írnok visszaolvassa a vallomását, megerősítette, hogy mindent pontosan jegyeztek le, és rátette a papírra a hüvelykujja lenyomatát. Teng járásfőnök mindkét vádpontban bűnösnek mondta ki, és lefejezés általi halálra ítélte. Kun-sant visszavezették a börtönbe. Ott kell majd várakoznia a végső döntésre, amely megfelelő idő elteltével a fővárosi bíróságtól fog megérkezni, hisz minden halálos ítéletet oda kell benyújtani megerősítésre. A közönség soraiból nagy felzúdulás hallatszott. Ki a bűnözőre szórt szitkokat, ki a Teng iránti megbecsülését és együttérzését fejezte ki.

Teng kalapácsával a pulpitusra csapott. Di bíró odasúgta:

- Szeretném, ha most hívatnád Ko asszonyt.

Teng kitöltött egy papírt, és a börtön női felügyelője hamarosan eléjük vezette Ko asszonyt. A nő hátrafésülte és egyszerű kis kontyba tűzte a haját, egyetlen díszként pedig zöld nefritfésűt tűzött bele. Arcára semmiféle festéket, szépítőszert nem tett, egyszerű, fehér ruhájában úgy festett, mint egy szolid, megállapodott asszony. Ahogy lassan letérdelt a kőpadlóra, Di bíró szorongva kérdezte magától, vajon nem tévedett-e mégis.

Teng föltette az asszonynak a rutinkérdéseket, aztán bejelentette, hogy a kihallgatást az ülnök fogja vezetni. Di bíró megszólalt.

– Tegnap este, Ko asszony, a jelenlétedben fedeztük föl a férjed tetemét saját hálósobája padlója alatt. Egyértelmű jelét adta: tudomásod van arról, hogy a holttestet oda ásták el – ezt tanúsíthatja e bíróság titkára, Pan Jü-te és jómagam is. Mielőtt a bíróság megfogalmazná a vádat ellened, adj számot részletesen arról, mi történt tizenötödikén éjszaka, miután férjed a pavilonban felállt a vacsoraasztaltól, és bement a házba.

Ko asszony fölemelte a fejét, és halkán, de érthetőn belekezdett:

– Méltatlan szolgád bűnösnek vallja magát. Bűnös, mert nem jelentette be azonnal a szörnyű tényeket ennek a bíróságnak. Csak abban reménykedhetem, hogy a bíróság kegyeskedik figyelembe venni, hogy egyszerű, tudatlan asszony vagyok, mindig is a világtól elzártan éltem, ezért kegyeskedik enyhén megítélni az ügyemet.

Pillanatnyi szünetet tartott. A közönség soraiból az együttérzés és rokonszenv hangjai hallatszottak. Teng járásfőnök kalapácsával az asztalra csapott, és rendre intette a termet. Ko asszony folytatta:

– Hányszor és hányszor éltem át újra lázas rémálmaimban azokat a gyötrelmes pillanatok! Úgy kezdődött, hogy átmentem a saját kis lakrészemből a férjem hálósobájába, hogy ellenőrizsem, véletlenségből nem felejtették-e el a szolgák kikészíteni a hálóruháját. Ahogy ott álltam az asztal mellett, egyszer csak azt éreztem, hogy nem vagyok egyedül. Megfordultam. Abban a pillanatban szétnyílt az ágy függönye, és egy férfi ugrott elő. Segítségért akartam kiáltani, de rám emelt egy hosszú, szörnyűséges kést, és én a félelemtől halálra dermedve csak nyöszörögni tudtam. Odalépett hozzám, és...

– Írd le nekünk azt a férfit, asszonyom! – szakította félbe Di bíró.

– Vékony kék fátyolkendőbe burkolta a fejét, uram. Magas volt, és sovány, a ruhája pedig... alig tudom fölidézni, nagyon meg voltam rémulve... de megvan, igen: azt hiszem, kék nadrágot és zubbonyt viselt, amelyet a munkások...

A bíró bólintott, mire az asszony folytatta:

– Ott állt a közvetlen közelemben, és azt sziszegte: „Egyetlen hang, és...” A kés hegyét a mellemnek szegezte. „A férjed nemsokára bejön – folytatta azon a borzalmas, lefojtott hangon. –

Beszélgess velem, csináld, amit mond.” Ekkor már hallottam is a lépteket a terasz felőli kis átjáróból. A férfi abban a pillanatban az ajtó felé ugrott, és szorosan odalapult a falhoz. Belépett a férjem, meglátott, szóra nyitotta a száját... De akkor az a férfi hátulról lesújtott a késsel...

Arcát a tenyerébe temette, és fájdalmas zokogásban tört ki. Di bíró jelére a főporoszló jókora csészében erős teát kínált neki. Az asszony mohón megitta, aztán folytatta a történetet:

– Azt hiszem, elájultam. Amikor magamhoz tértem, a férjem nem volt sehol, csak a köntösét és a sapkáját láttam a széken. A férfi fölvette. Az az arc, az a rémes, bebugyolált arc a férjem jól ismert ruhája fölött... És az a sok vér! Csuumvér volt a fátyolkendő... Akkor azt suttogta nekem: „A férjed meghalt. Öngyilkos lett, érted? Ha bárkinek egy szót szólsz, elvágom a torkodat!” Aztán durván az ajtó felé lökött. Végigbotorkáltam a szobámhoz vezető folyosón. Alighogy összetörten lerogytam a pamlagra, kiáltásokat hallottam a kert felől. A szolgák kiabáltak, hogy a férjem vízbe fojtotta magát, beleugrott a folyóba. El akartam mondani az igazságot, uram, esküszöm, el akartam mondani! De ahogy összeszedtem a bátorságomat, hogy eljövök a bíróságra, újra magam előtt láttam azt a rémisztő maszkot, azt a vérbe bugyolált láthatatlan arcot... és nem mertem megtenni. Tudom, hogy bűnös vagyok, nagytiszteletű uram, de nem volt merszem...

Újra heves zokogás tört rá.

– Fölkelhetsz, asszonyom! – rendelkezett a bíró.

A felügyelő főlegítette Ko asszonyt. Az a pulpitus bal oldalán álló alacsonyabb írnoki asztalnak vetette a hátát, és üres tekintettel meredt maga elé. Di bíró odahajolt Tenghez, és halkán azt mondta:

– Hozasd ide Hszia Liang foglyot, légy szíves.

Két poroszló nyitott nyakú zubbonyt és buggyos kék nadrágot viselő fiatal férfit vezetett eléjük. Ugyanaz a konok, mogorva arc volt, amelyet Di bíró első találkozásukkor látott a Főnix fogadó söntésében. Amikor a Diák megpillantotta a bírót a pulpituson, egy pillanatra megmerevedett. Aztán Ko asszonyra tévedt a tekintete, aki hűvösen meredt rá. A fiú lassan letérdelt.

– Mondd el a neved és a foglalkozásod! – utasította a bíró.

– Szolgád neve Hszia Liang – felelte az határozottan. – A városi iskolában szereztem oklevelet.

– Hogy merészeled a tanulmányaidat idecitalni?! – rivallt rá Di bíró. – Te, aki szégyent hoztál a tanult osztályokra, és elkövetted azt az alávaló bűnt, amivel vádolunk? Ez a nő épp most tett részletes vallomást!

– Szolgád – felelte a Diák – nem tudja, milyen bűnre célozol, bíró úr. Ezt az asszonyt pedig soha életemben nem láttam.

Di bíró bosszúságot érzett. Arra számított, hogy a Diák összeomlik, amikor megpillantja őt az emelvényen, és váratlanul szembekerül Ko asszonnyal. Úgy látszik, alábecsülte a suhanc lélekjelenlétét.

– Kelj föl, Hszia Liang – szólt –, és nézz ennek az asszonynak a szemébe!

Aztán Ko asszonyhoz fordult:

– Fölismered ebben a férjben a férjed gyilkosát?

A nő mereven nézte a Diákot. Egy rövid pillanatra összeakadt a tekintetük. Aztán az asszony lassan és nagyon tisztán ezt mondta:

– Hogyan ismerhetném fel? Hiszen mondtam, uram, hogy a tettes elfedte az arcát!

– Néhai férjed iránti tiszteletből – mondta erre a bíró – a bíróság minden lehetőséget meg kívánt adni, hogy tisztázd magad. Noha a vádlott kötelessége, hogy ártatlanságát bizonyítsa, a bíróság még egy gyanúsítottat is eléd hozott, akit azonosíthattál volna. De miután az imént előadott történeted nyilvánvalóan hazugság, ezennel megfogalmazzuk a vádat. Ko asszony: a bíróság azt állítja, hogy meggyilkoltad a férjedet, és ebben egy mindeddig ismeretlen bűntárs volt a segítségedre. Főporoszló, bocsásd szabadon Hszia Liang tanút!

– Várj! Hadd gondolkozzam! – kiáltott fel Ko asszony; ajkát beharapva újra végignézett a Diákon, majd némi habozás után folytatta: – Igen, mintha a testalkata ismerős volna... De az arcáról persze nem tudok nyilatkozni, hiszen...

– Ez kevés, asszonyom! – vágta rá a bíró. – Egyértelmű bizonyítékot várunk!

– Igen – mondta Ko asszony elhaló hangon –, miután a fátyol csuromvér volt... – itt fölpillantott a bíróra, majd határozottabban

folytatta: – Ha ő a gyilkos, kell hogy legyen a fején egy sebhely!

Di bíró jelt adott a főporoszlónak. Az vállon ragadta a Diákot, majd durván hátrarántotta a fejét. A fiú homlokából félrehullottak a tincsek, és csúnyán gyógyuló heg vált láthatóvá a haja tövénél.

– Ő az! – mondta Ko asszony nagyon halkán, aztán arcát a tenyerébe temette.

A Diák megpróbálta kiszabadítani magát. A dühtől skarlátvörös képpel üvöltötte:

– Te áruló riherongy szajha!

– Ez az ember megőrült! – sikoltotta Ko asszony. – Hallgattassák el ezt a mocskos szájú koldust!

– Koldus? Én, koldus? – rikoltott a Diák. – Amikor te könyörögtél, te koldultál szerelmet?! De milyen bolond voltam, nem láttam át rajtad, nem fogtam föl, mik a valódi céljaid! Hogy csak addig kellek neked, amíg a férjedet meggyilkolom, hogy aztán tőlem is megszabadulj! És azt a kétszáz aranyat is te vetted el, hát persze!

Ko asszony tiltakozni kezdett, de a fiú beléfojtotta a szót:

– Hát persze hogy te voltál! Én meg, én, aki bármelyik fiatal lányt megkaphatnám, erővel kényszerítettem magam, hogy veled háljak. Veled, aki pedig hány évvel öregebb vagy nálam! Te jó ég, hogy utáltam, de milyen bolond voltam, én...

– Ne mondj ilyet, Liang! Ne mondd ezt! – sikoltotta elkeseredetten az asszony; meg kellett kapaszkodnia a háta mögött álló asztalban, hogy ki tudjon egyenesedni, csak aztán folytatta kétségbeesetten: – Ezt nem kellett volna mondanod, Liang! Én szerettelek... – itt elcsuklott a hangja, majd nagyon halkán beszélt tovább: – Igen, talán tudtam én is, talán éreztem... éreztem egész idő alatt. De nem akartam észrevenni, nem akartam tudomást venni róla, azt hittem, te talán mégis... – hirtelen harsány nevetésben tört ki, miközben záporoztak a könnyei: – Még most, az előbb is azt gondoltam, képes volnál fölláldozni magadat értem!

Hisztérikus nevetése heves zokogásba fulladt. Végül megtörölte az arcát, nyíltan a bíró szemébe nézett, és tisztán, kivehetően így szólt:

– Ez az ember a szeretőm volt. Megölte a férjemet, én voltam a bűntársa!

Újra a Diák felé fordult, aki elképedve meredt rá, majd így szólt halkan, szelíden:

– Most legalább együtt megyünk, Liang... együtt.

Hevesen zihált. Lehunyt szemmel nekidőlt az asztalnak.

– Hszia Liang, halljuk a vallomásodat! – szólalt meg a bíró.

A Diák lassan megrázta a fejét, kábultan motyogta:

– Ez a nő... tönkretett ez az örült!

A főporoszló durván a földre térdepeltette. A Diák rekedt hangon vágott bele:

– Igen, én öltem meg Ko selyemkereskedőt, de esküszöm, hogy ő bujtott föl, ő ott! Én csak ki akartam rabolni a házat. A többiek a fogadóban állandóan gúnyoltak, hogy reménytelen vagyok, soha semmi nem lesz belőlem. Tudtam, hogy Ko házának a kerítése mellett van egy nagy fa, azt gondoltam, könnyen be tudnék mászni, akkor majd meglátja mindenki, mire vagyok képes! Leteszem eléjük az aranyat, igazi aranyat, aztán nézhetnek! Körülbelül két hónapja a szolgáktól megtudtam, hogy Ko pár napra elutazik. A falon átmászni gyerekjáték volt. Belépek egy szobába, tapogatózom a sötétbe, egyszer csak beleütközöm egy nőbe. Te jó ég, de megijedtem! Az első önálló akcióm, és rögtön: hogy lehet ilyen balszerencsém! Nekem azt mondták, abban a szárnyban senki nem lakik, amikor a gazda nincs otthon. Mi lesz, ha elkezd kiabálni? Keményen megszorítom, a tenyeremet rátapasztom a szájára. Előbukkan a hold, én akkor idegesen ráfordulok: „Hol a pénz?” Érzem, hogy a szája mozog a kezem alatt. Elengedem. De ő bizony nem fél, dehogyis, egy csöppet se! Sőt: nevet! Hát, így aztán ott maradtam éjszakára, csak hajnalban engedett el. Még pénzt is adott.

Itt tartott egy kis szünetet, kezével az arcát masszírozta. Di bíró közbeszólt:

– Ko asszony, ha nem szólsz, a bíróság úgy tekinti, hogy megerősíted az elhangzottakat. Van valami hozzáfűzni valód?

Ko asszony, aki mindeddig le nem vette szemét a Diákról, egykedvűen megrázta a fejét.

– Halljuk tovább! – intett Di bíró a Diáknak.

– Attól kezdve rendszeresen jártam hozzá. Újra és újra elmesélte, hogy a férje rettentő gazdag, de nagyon zsugori, és soha nem ad neki elég pénzt, ráadásul az összes kulcsot magánál tartja,

ezért ő nem tud nekem többet adni. Mire én azt mondtam, engem pár garas nem érdekel. Akkor elárulta, hogy a férje mindig tart kétszáz aranyat az értékszekrényében. Ha őt el lehetne tenni láb alól, azt szépen elvinnénk, és együtt eltűnnénk; elutaznánk valahová messzire. Hát kétszáz arany szép summa, nem mondom, de az emberölés nem jelentéktelen apróság. Ha belevágunk egyáltalán, mondtam neki, akkor azt rendesen kell végigcsinálni, nem szabad elkapkodni. De ő sürgetett, rágta a fülemet, hogy mennyire gyűlöli azt az életet, amit élnie kell. Részletes tervet dolgoztam ki. Adtam neki egy doboz arzént, és elmagyaráztam, hogyan keverjen minden másnap a férje reggeli teájába egy kis adagot, épp csak annyit, amennyitől a gyomra megfájdul. Kapott tőlem egy másik port is, ami a gyomorfájást enyhíti. Milyen hálás volt a vén agyalágyult, hogy ilyen rendesen ápolja a felesége! Mindenről ő tehet, nem kellett volna egy ilyen romlott nőt feleségül vennie!

Ko asszony száján kis sikoly szaladt ki, de a fiú rá se hederített.

– Egyik nap azzal fogad, hogy egy jövendőmondó szerint tizenötödikén veszélyben forog a férje élete. Ez persze ostobaság, mondja, de kapóra jön, hogy megvalósítsuk a terveinket. Könnyen rá lehet majd fogni, hogy ez kergette az öngyilkosságba. Aznap rábeszélte a férjét, hogy adjon vacsorát. Mielőtt Ko kiment a vendégekhez a pavilonba, beadott neki egy jó adag arzént. Átmásztam a falon, ahogy megbeszéltük, ő addigra már a teljes személyzetet átküldte a másik szárnyba, segítsenek a vacsora előkészületeinél. Eltoljuk az ágyat, kiásom a gödröt, amikor a fekhelyet visszaállítjuk a helyére, a kiásott föld meg a fölszedett kőlapok ott maradnak alatta, láthatatlanul. Aztán várunk. Te jó ég, milyen ideges voltam, hogy féltem! De ő nem ám! Olyan hidegvérrel csinálta végig, mint egy hüllő. Végre lépteket hallunk. A falhoz lapulok, belép az öreg, ő meg mézesmázosan, hogy „Jaj, látom, megint kínoz a gyomrod, te szegény. Megcsinálom a gyógyszeredet!” Erre az meg, hogy „Nagyon köszönöm! Te mindig olyan megértő és gondos vagy! A barátaim odakint csak kinevetnek.” Akkor az asszony a válla fölött rám néz, és bólint, én meg azt mondom magamban: most vagy soha! Előugrok, és belevágom a kést az öreg hátába. Szerencsére nem vérzett nagyon. Levetkőztetjük, közben az asszony talál egy lezárt borítékot a köntös

ujjában. A kezembe nyomja: „Tedd ezt el, hátha pénz van benne!” Beleteszem a zubbonyomba. Akkor a halottat belegyömöszöljük a ruhásládába, ráragasztjuk a fedelét, aztán le a gödörbe. Visszalapátolom a földet, rá a kőlapokat, vissza a fekhelyet a helyére. Amikor föl akarom húzni az öreg köntösét, hirtelen megölel, és azt mondja: „Tégy a magadévá!” Én meg, hogy dolgom van – nem is értem, mit képzelsz az örült szuka! Fejemre teszem az öreg sapkáját. Erre azt mondja: „Előbújt a hold, föl fognak ismerni!” Azzal fog egy ollót, és megvágja a homlokomat, itt, a hajam tövéénél. Dőlni kezd belőlem a vér! Szétkenem az arcomon, aztán kirohanok a kertbe. Először megmutatom magam, hadd lássanak, akik kint ülnek a pavilonban, aztán irány a folyó, és ugrás! Régen a parton állt a házunk, ismerem a folyót kiskorom óta. De a víz nagyon hideg volt, kegyetlenül hideg! És akkor még a ruha tetején az a köntös, azzal úszni – el lehet képzelni! Boldog voltam, amikor végre megláttam egy jó kis helyet, ahol elég sűrű a bozót. Kimásztam, az öreg köntösét összegöngyöltem, a sapkáját behajítottam a vízbe, és bemásztam a bokrok alá, hogy ki tudjam csavarni és megszáritani a ruhámat.

Vigyorgva nézett hátra a válla fölött. Diák bírta látni rajta, hogy a tévútra vitt suhanc egészen beleélt magát a történetébe, mostanra elpárolgott a félelme, és tulajdonképpen élvezte a helyzetet. Beteljesült nyomorúságos, beteges álma, hogy fölnézzenek rá mint veszedelmes bűnözőre. A bíró mostanra mindent megtudott, amire kíváncsi volt; mondhatta volna a Diáknak, hogy hallgasson el, és írja alá a vallomását, de úgy döntött, hagyja, hadd mondja végig. Ez a fiatal ember gyáván megölt egy védtelen öregembert, de a bíró meg volt róla győződve, hogy az asszony biztatta fel. És vannak nagyobb bűnök, sokkal nagyobb bűnök is, mint a gyilkosság maga. Undorral gondolt arra a feladatra, ami a meghallgatás után vár majd rá.

A Diák belekortyolt a teájába, a padlóra köpött, és folytatta:

– Visszaérek a fogadóba, kinyitom a borítékot. Nincs benne pénz, á, hogy is lenne olyan szerencsém! Csak egy füzet mindenféle pénzügyi feljegyzésekkel. Arra gondolok, az asszony talán ért belőle valamit, és kiderülhet, hogy a vén faszari még valahol tartott pénzt a házában. Másnap visszamegyek, kinyitjuk az értékszekrényt, de sehol a kétszáz arany! Akkor kellett volna rájönnöm, miben mesterkedik ez

a kígyó! De nem: amilyen bolond vagyok, még segíték is keresni. Persze pénznek nyoma sincs! Megmutatom neki a jegyzetfüzetet, ő sem tud semmit kihámozni belőle. Tessék, jól nézünk ki! Azt mondja, végigkutat mindent, valahol meg kell lennie az aranyaknak. De ha nem kerül elő, majd ő eladja az ékszereit, és amint elég pénz összejött, elutazunk. Én meg azt gondolom, rendben, úgyis elegendem van ebből a városból. Legrosszabb esetben eladom egy útszéli bordélynak, talán egy aranyrudat is kapok érte. Nem éppen hamvas már, viszont tudja, mire van szüksége egy férfinak! Megint visszamegyek a fogadóba, közben arra gondolok, egyszerűen elhajítom a jegyzetfüzetet. De aztán eszembe jut, hogy sosem lehet tudni, talán érdemes lesz még egyszer belenézni. Odaadom a lánynak, tegye el; úgyis belém van esve, az én szobámban meg folyton szimatolnak a többiek. Hát ennyi. Azt hiszem, nagyjából mindent elmondtam.

Di bíró intett az írónak. Az fölállt, és fennhangon fölolvasta a Diák lejegyzett vallomását. A fiú közölte, hogy pontos, majd hüvelykujja lenyomatát elhelyezte mindegyik lap alján. A főporoszló ezután Ko asszonyhoz vitte az iratot, aki szintén rányomta a hüvelykujját.

A bíró halkán mondott valamit Teng járásfőnöknek, mire az megköszönte a torkát, és fennhangon kihirdette:

– A bíróság megítélése szerint Ko asszony – született Hszie – és Hszia Liang előre megfontoltan meggyilkolta Ko Csi-jüan selyemkereskedőt, amiért a bíróság mindkettejük esetében halálbüntetést javasol. A kivégzés módját és formáját – bűnösségük mértékének megfelelően – a magasabb hatóságok fogják meghatározni.

Kalapácsával az asztalra csapott; Ko asszonyt és a Diákot elvezették.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Hangos moraj futott végig a termen. Teng járásfőnöknek többször is az asztalra kellett csapnia kalapácsával. Di bíró könyökénél megjelent egy csésze tea. A bíró megfordult, és látta, hogy Csiao Tai áll a széke mellett. Egy ideje itt lehetett már, mert az arca falfehér volt, és elkínzott. A bíró arra gondolt, hogy szegény fickónak sosincs nagy szerencséje a szerelmi kalandjaival. Ivott pár kortyot, aztán odaszólt Teng járásfőnöknek:

– Hívasd be Leng Csien bankárt, légy szíves.

Amíg a főporoszló elindult, hogy a börtönből előállítsa a bankárt, Di bíró előhúzta ruhaujjából a jegyzetfüzetet, és átadta Tengnek.

– Ez az a füzet, amiről Hszia Liang beszélt – mondta. – A sikkasztás minden részlete pontosan regisztrálva, Leng saját keze írásával.

Miután Leng Csien közölte nevét és foglalkozását, Di bíró szólalt meg:

– A vád ellened: csalás és sikkasztás. Módszeresen és folyamatosan megraboltad társadat, a néhai Ko Csi-jüant, összességében ezer arany értékben. Te magad jegyeztél fel mindent ebbe a füzetbe itt. A bíróság alaposan meg fogja vizsgálni az összes vonatkozó iratot, és feltárja a csalás valódi mértékét. Most azonban lehetőséget kapsz rá, hogy tömören vallomást tégy.

– Bevallom, hogy megraboltam társamat, Ko Csi-jüant – kezdte Leng Csien megtört hangon. – Tönkrement ember vagyok, de legalább abban biztos lehetek, hogy nem én kergettem a halálba szegény üzlettársamat. A lelkem legalább megnyugodhat.

– Ugyanez áll a hitelezőidre is! – mondta a bíró szárazon. – Hogy velük mi lesz, az nem nagyon izgatott a minap! A szokásos rend szerint és időben minden hitelező benyújthatja jogos igényeit a bírósághoz. Egyetértesz – fordult most Teng felé –, hogy a vádlott maradjon őrizetben, mégpedig a vonatkozó iratok áttanulmányozását követően esedékes újabb kihallgatásig?

– Egyetértek – bólintott Teng. – Leng Csien, a bíróság bűnösnek talált csalás és sikkasztás vétségében, ezért börtönbüntetésre ítélt, amelynek időtartamát bűnöd súlyával arányosan fogjuk megállapítani, amint a vizsgálat lezárult. Vezessétek vissza a foglyot a börtönbe!

Kalapácsával háromszor az asztalra csapott, és ezzel a meghallgatás véget ért. A két bíró az unikornist ábrázoló drapériát félrehúzva hátrament Teng irodájába. Csiao Tai és Pan Jü-te a nyomukban haladt. Teng fáradt mosollyal nézett kollégájára:

– Minden problémát megoldottál helyettem, Di! Hátramegyek a könyvtárszobába átöltözni. Örülnék, ha innál velem egy teát, amint egy kicsit kipihented magad. Most, hogy nem kell a megyefőnökhöz mennünk, rengeteg időnk szabadult fel! Megbeszélhetünk néhány közös kirándulást a hétre. Egy-két helyet szívesen megmutatnék kint, a hegyekben.

Meghajolt, és kiment. Pan Jü-te is elköszönt, mondván a törvényhivatalban meg kell fogalmaznia az írnokokkal az ülés jegyzőkönyvét, hogy aztán továbbíthassák a megyefőnökhöz. Miután Di bíró elhelyezkedett egy karosszékben, Csiao Tai színes papírba bugyolált nagy csomagot tett le az íróasztalra.

– Tessék, járásfőnök úr, itt a selyem, amit kértél – mondta. – A legjobb minőség, egyedi rendelésre. Elmentem Teng asszony nővérének a házába. Nagyon elegáns hely, úgy láttam, rengeteg pénz van benne. És az egész az övé, mert Teng asszony volt az egyetlen testvére. A szolgák elmondták azt is, hogy Leng Te gyakran járt ott. Sok festményt készített a kertről, ezek most a fogadóteremben vannak kifüggesztve. Leng Te halála nagyon megrázta az egész háznépet.

Di bíró bólintott. Elgondolkodva cibálta a bajuszát. Kis idő múltán Csiao Tai megkérdezte:

– Honnan tudtad, hogy a Diák ölte meg az öreg kereskedőt?

A kérdés felriasztotta töprengéséből a bírót.

– Hogy a Diák? Á! Nem kevesebb, mint négy árulkodó jel vezetett rá. Először is: amikor kis kalandod világossá tette, mennyire hidegen hagyja Ko asszonyt a férjével történt szerencsétlenség, természetesen azonnal fölmerült bennem, hogy lehet egy szeretője, akinek talán köze volt a kereskedő halálához. Ami azt illeti, a

Diáknak aznap éjjel is találkoznia kellett volna Ko asszonnyal, de nem tudott nála megjelenni, mert én épp akkor vittem magammal a lápra. Másodszor: akkor, útközben a Diák hengegett, hogy valami nagy dobásra készül. Később neked is eldicsekedett, hogy hamarosan kétszáz arany üti a markát. Márpedig Leng Csien és Kun-san is azt állította, hogy Ko kétszáz aranyat zárt az értékszekrényébe. Harmadszor: amikor első este a Főnix fogadóban Golyófej képen törölte a Diákot, rögtön dőlni kezdett a vére, és Golyófej meg is jegyezte, hogy valami korábbi késvágás nyoma látszik a homlokán. Azonban a negyedik és egyben utolsó részlet segített, hogy a többi hirtelen a megfelelő összefüggéseiben lássam. Ez pedig Kun-san kijelentése volt, hogy Leng Csien kicsit elázott jegyzetfüzetét Bíbor Szegfű szobájában találta, az ágy mögött elrejtve. Korábban is feltűnt, hogy a lány nagyon kedveli a Diákot, de amilyen esdeklően nézett rám, amikor Kun-san elárulta, hogy a füzetet az ő szobájából lopta el, abból rögtön megértettem, hogy a Diák rábízta a füzetet, viszont ő semmiképp sem szeretné, ha ezt a Káplár megtudná. Mert a Káplár csakis Golyófejjel és néhány megválogatott személlyel hajlandó osztozni rajta – már a „házon kívüli munkát” leszámítva persze. Te jó ég, erről jut eszembe, hogy a barátunk még mindig a börtönben csücsül! Szólj, hogy kísérik ide!

Amikor a főporoszló beterelte a szobába és Di bíró széke elé térdepeltette a Káplárt, a bíró intett, hogy hagyja őket magukra, majd így szólt a Káplárhoz:

– Kelj föl, beszéljünk egy kicsit!

A Káplár fölállt, és bozontos szemöldöke alól komoran pislogott a két férfira. Homlokát ráncolva keserűen mondta:

– Szóval tényleg tolvajfogó vagy, ez meg itt a kopód! Egek, hát már igazán senkiben nem bízhat az ember?!

– Ha szerepet játszottam – csóválta a fejét Di bíró –, csak azért, mert szükségem volt a segítségedre, hogy kibogozzak egy gyalázatos bűntényt. Valóban sokat segítettél, és örülök, hogy a vendégszeretetedet élvezhettem. Megfigyeltem, hogy szigorú fegyelmet tartasz az embereid között, ügyelsz rá, hogy megmaradjanak a koldulásnál és egyéb kisebb vétségeknél, és ne

kövessenek el valódi gaztetteket. A katonai rendészetnél is előkerestetem az aktáidat.

– Ezek szerint a helyzet rosszabb, mint gondoltam! – dörögte a Káplár. – A fejemet veszik. Hát mindegy, amúgy se volt ez valami különleges fej!

– Hallgass már, és figyelj rám! – szólt rá türelmetlenül a bíró. – Úgy döntöttem, hogy visszamész a császári hadsereg kötelékébe, ott az igazi helyed. Golyófej majd irányítja az embereket, ahogy kitanítottad. Itt egy levél a helyőrség parancsnokságának címezve; az áll benne, hogy hasznos segítséget nyújtottál a járásfőnököknek, ezért azonnali hatállyal vegyenek vissza a kötelékbe, és léptessenek elő őrmesterré. Menj, vidd ezt az állomány vezénylő tisztjének.

– Inkább Mao kapitánynak, az ismeri! – szólt közbe Csiao Tai.

– Hát akkor Mao kapitánynak. És majd ha megkaptad a sisakodat, a mellvértedet és a kardodat – folytatta a bíró mosolyogva –, öltözz be szépen, úgy keresd föl Bíbor Szegfűt. Tartsd meg őt magadnak, Liu őrmester, ez a lány túl drága kincs ahhoz, hogy másokkal megoszod. Neki pedig szüksége van rád.

Az asztalból előhúzta azt a csomagot, amelyet Csiao Tai hozott neki, és a Káplár kezébe nyomta.

– Ezt a kis ajándékot pedig én küldöm neki, szeretném, ha szépen mutatna, ahogy egy őrmester feleségéhez illik. És üzenem neki: igazán sajnálom, hogy nem nevezhetem magam a „sógorod”-nak.

A Káplár övébe tűzte a levelet, a csomagot a hóna alá kapta, miközben kábán meredt a bíróra. Majd hirtelen kivirult az arca, és vígan kiáltotta:

– Őrmester?! A hétszázát!

Azzal megfordult, és kiviharzott.

– Szóval ezért kellett letartóztatni! – vigyorgott Csiao Tai.

– Ugye, te sem képzeled, hogy saját jószántából eljött volna a járásfőnökségre? – ingatta a fejét Di bíró. – Arra meg nem lett volna időm, hogy elkezdjem föl kutatni. Nemsokára indulunk haza. Küldj egy poroszlót a Szárnyaló Darvakhoz címzett fogadóba, hogy hozza el az útibatyunkat, és szólj az istállófiúnak, hogy válasszon ki nekünk két jó lovat.

Fölpattant a székből, levette a damasztruhát és a hivatali föveget. Visszatette fejére saját, viseltes sapkáját, kilépett az irodából, és a nagy központi udvaron keresztül átment a járásfőnök magánlakosztályába.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Az idős háznagy jött elé, és bevezette a könyvtárszobába. Teng járásfőnök időközben hétköznapi ruhát öltött. A háznagyot egy mozdulattal elküldte, a bírót a széles padhoz invitálta. Leültek egymás mellé. Di bírót a helyzet a legelső találkozásukra emlékeztette. Miközben a járásfőnök kitöltötte a teát, észrevette, hogy vendége az üres oldalfalat méregeti, ahol azelőtt a paraván állt. Szomorú mosollyal szólalt meg:

– Kivitettem a paravánt a raktárba. Megértheted, túlzottan emlékeztetett a...

Di bíró dühösen tette le a teáscsészét, és élesen fölcsattant:

– Kímélj meg, esedezem, ne kelljen még egyszer végighallgatnom a mesédet a faragott paravánról! Böven elég volt egyszer is!

Teng elképedve nézte Di bíró rezzenéstelen arcát.

– Mi a csodát akarsz ezzel mondani? – kérdezte aztán.

– Pontosan azt, amit mondtam – felelte a bíró hűvösen. – Szép, érzelmes kis mese volt, remekül adtad elő. A múltkor egészen meg is hatott. Csakhogy pusztá agyszülemény az egész, elejétől a végéig, mint azt jól tudjuk mind a ketten. Néhai feleségednek egy nővére van, nem három, hogy csak egyetlen apróságot említsek.

Teng járásfőnök arca hamuszürke lett, az ajka mozgott, de hang nem jött ki a torkán. Di bíró fölkel, és a nyitott ablakhoz lépett. Hátratett kézzel nézte a kertben hajladozó bambuszt. Aztán ebben a pózban maradva, háttal Teng felé megszólalt:

– A faragott paravánról szóló történeted épp olyan légből kapott volt, mint az a másik mese, hogy milyen végtelenül szeretted a feleségedet, Ezüst Lótuszt. Te csakis egyvalakit szeretsz, Teng, önmagadat. Végtelenül öntelt és határtalanul önző ember vagy, de soha életedben nem kerített hatalmába semmiféle pillanatnyi elmezavar. Gyanítom, hogy valami más módon, más képességeidben rabolt meg a természet. De miután gyermektelen maradtál, és nem vettél magadhoz se másik feleséget, se ágyast, a

fogyatékoságodból erényt kovácsolva fölépítetted az „örök szerelmesek” hamis képét. Gyűlölöm a házasságtörő asszonyokat, de a feleséged mentségére szóljon, hogy nagyon boldogtalan élete lehetett melletted.

Kis szünetet tartott. A nagy csendben csak a járásfőnök szapora lélegzését hallotta a háta mögül.

– Egy szép napon – vette föl a fonalat – gyanítani kezdted, hogy a feleséged házasságtörő viszonyra lépett az ifjú Leng Te festővel. Először biztosan Ezüst Lótusz nővérének vidéki lakában találkoztak. Gondolom, az a tény is egymás felé taszította őket, hogy mindkettőre sötét árny vetült: a fiú tudta, hogy nem élhet már sokáig, az asszony pedig egy hideg és kegyetlen férj mellett tengette a napjait. Biztosra akartál menni, ezért titokban követted őket a találkára abba a bizonyos feslett házba az északi kapunál, és meglested őket. Az arcodat eltakartad a sálkendőddel, de a főnök asszony emlékezett a sántításra. Pan Jü-te mesélte nekem, hogy valamikor akkortájt kifecamítottad a bokádat. Tudtad, hogy az időleges sántaság jó álca, mert elvonja a figyelmet a többi jellegzetességről, ugyanakkor eltűnik, amint a lábad meggyógyul. Ki is ment a fejemből, amíg csak tegnap este a segédem, Csiao Tai egy megjegyzést nem tett Kun-san törött bokájára. Akkor hirtelenjében eszembe ötlött, mit mesélt Pan, és egyszeriben megvilágosodott az igazság. A nő állhatatossága szent társadalmi rendünk alapja és támasza, a törvény pedig halállal sújtja a házasságtörő asszonyt és szeretőjét. Miután tetten érted a párost, ott helyben azonnal megölhetted volna őket. Vagy bejelentést tehettél volna a megyefőnöknél, és mindkettőt lefejezik. De önteltséged megakadályozott abban, hogy ezen utak valamelyikét válaszd. Nem tudtad volna elviselni, hogy porba hulljon az „örök szerelmesek” gondosan felépített képe, nem tudtad volna elviselni, ha kitudódik, hogy a feleséged megcsalt. Eldöntötted, hogy nem szólsz, hanem fondorlatos tervet szősz az asszony ellen. Úgy gyilkolod meg, hogy ne derülhessen ki, a hűtlensége miatt álltál bosszút. Sőt, úgy, hogy attól az „örök szerelmesek” ideálképe nemhogy be nem mocskolódik, de éppenséggel még fényesebben ragyog majd. Mindezt persze annak kockázata nélkül, hogy emberölésért elítélnének. Nagyapád elmebaja és a faragott paraván adta az

ötletet. Nagyon rafinált elgondolás volt, Teng. Sok-sok estén át érlelhetted itt, magányosan ücsörögve a könyvtárszobádban. Ugyanazokban az órákban a feleséged talán a szerelmesével találkozott a nővére házában, de ez téged egyáltalán nem zavart. Hiszen egy csöpp gyengédséget sem éreztél iránta. Épp ellenkezőleg. Szerintem gyűlölted, mert ő igazán nagy költő volt, Teng, és a legjobb soraidat az ő verseiből loptad. Féltékeny voltál a tehetségére, ezért megakadályoztad, hogy kiadhassa a műveit. De én kéziratban olvastam, és közlöm veled, hogy sosem fogsz felérni az ő fenséges magaslatáig. Kitaláltál egy nagyszerű történetet. Minden adott volt benne ahhoz, hogy híres mesévé váljon, amit birodalomszerte csodálattal és együttérzéssel adnak szájról szájra a műveltebb körökben. Vegyünk egy ősi családi átkot, egy rejtélyes antik paravánt, hozzá egy megható szerelmi történetet – én a magam részéről szóról szóra elhittem, és mélyen megrendültem. Ha minden a tervek szerint alakul, egy jól megrendezett pillanatnyi elmezavar önkívületében megölted volna a feleségedet, aztán följelented magad a meggyefőnöknél, aki természetesen fölmentett volna. Aztán visszavonulsz tisztos nyugdíjjal, és életed hátralévő éveit költői hírneved további építgetésének szenteled. Miután a nők nem érdekelnek, nem házasodtál volna újra, és legvégső napjaid eljöveteléig hű özvegyként gyászoltad volna a feleségedet. Hasonlóan leleményes tervet eszeltél ki, hogy Leng Te festőn bosszút állj, efelől semmi kétségem. Csakhogy ő meghalt, mielőtt akcióba léphettél volna. Kárörvendőn élvezted feleséged kétségbeesését. Hallottam, hogy az utóbbi két hétben szokatlanul jókedvű voltál, miközben Ezüst Lótusz egészen belebetegedett a fájdalomba. Végül Kun-san ölte meg. A feleséged nem tudta, mi történik vele, békében halt meg. Te épp azután léptél be az öltözőszobába, hogy Kun-san a levegőbe ürítette pokoli fúvócsövének teljes tartalmát. Az altatópor téged is elkábított. Amikor magadhoz tértél, azt hitted, te voltál a tettes. Ez nem viselt meg különösebben. Később is csak azért voltál magadon kívül, mert megijedtél, hogy addig-addig sikerült a szövevényes terven rágódnod, míg végül tényleg meglágyult kicsit az agyad. A nagy költő felbecsülhetetlen értékű agya! Annyira aggasztott a magad állapota, hogy amikor én váratlanul betoppantam, nem volt elég

lélekjelenléted beindítani a faragott paraván meséjére épülő hadműveletet. Nagy zavarodottságodban a háznagynak azt a butaságot hazudtad, hogy a feleségednek a nővéréhez kellett mennie, engem meg rövid úton leráztál. De aztán a meghallgatás után, amikor kicsit már megnyugodtál, rájöttél, hogy a megérkezésem égből pottyant ajándék. Hisz így rendelkezésedre áll egy tanú, aki alátámaszthatja a paravánról szóló legendát, egy kolléga, aki hajlandó lesz elmenni veled a megyefőnökhöz, és akinek a beszámolója újabb színárnyalatokkal gazdagíthatja a tragédiádat. Így aztán értem küldted a főporoszlót, hogy előadhasd nekem megindító vallomásodat. Csakhogy én eltűntem. Az adott lelkiállapotban ez a csalódás szükségtelenül fölkavart, és ismét kételkedni kezdtél az ép elmédben és terved életrevalóságában. A szolgálakat egyre komolyabban foglalkoztatta a bezárt hálószoba. A holttest jelenléte kezdett igazán kényelmetlenné válni. Ezért elkövetted azt a baklövést, hogy kivitted a lápra, még hozzá úgy, hogy előtte meg sem vizsgáltad. Késő éjjel aztán mégiscsak beállítottam. Nagy élvezettel előadtad a történetedet. De legnagyobb sajnálatodra elkezdtem tisztázatlan, homályos pontokat emlegetni, és felvillantottam annak a lehetőségét, hogy *nem* te ölted meg a feleségedet. Ennél kellemetlenebbet nem is mondhattam volna! Aztán végül beláttad, hogy miután balga módon elvitted innen a holttestet, talán nekem sikerül előrukkolnom valamivel, ami ezt a ballépést elfedi. Ezért belementél, hogy elhalasszuk az utazást a megyefőnökhöz, és szabad kezet adtál a valódi gyilkos felkutatásához – bármennyire meg voltál is győződve arról, hogy ilyen nem létezik. Végül minden a legjobban alakult a számodra. Igaz: nem lehet meg az az elégtételed, hogy saját kezűleg ölted meg a feleségedet, másrészt viszont még tragikusabb hőssé váltál. Imádott asszonyodat brutálisan meggyilkolták! Nem kétlem, hogy a következő években költői hírneved egyre magasabbra szárnyal. A faragott paraván rejtélyének sajnos leáldozott, de a vigasztalhatatlan szerelmes meséje legalább annyira megteszi. A költészeted ettől egy szemernyivel sem lesz jobb, de az emberek majd azt mondják, mindennek az oka az a szörnyű csapás, amely porrá zúzta a boldogságodat. Mindenki szánni fog, és még melegebben méltatja a

művészetedet, mint eddig. Nem volnék meglepve, ha a császárság vezető poétája válna belőled, Teng!

Di bíró kis szünetet tartott, aztán így fejezte be:

– Csak ezt akartam elmondani, Teng. Természetesen örökre titokban tartom mindazt, amit megtudtam rólad. Csak azt ne várd tőlem, hogy valaha is még egy versedet a kezembe vegyem!

Csend ülte meg a szobát hosszan. A bíró csak a kertben hajladozó zöld bambusz suhogását hallotta. Végül Teng szólalt meg:

– Nagyon helytelenül ítélsz meg, Di. Nem igaz, hogy nem szerettem a feleségemet. Nagyon szerettem. Csak az a tény vetett árnyékot a boldogságomra, hogy a sors megtagadta tőlem az utódokat. Ezüst Lótusz hűtlensége kegyetlen csapásként ért, darabokra törte a szívemet. Sőt: hajszál híján az örületbe kergetett. A legmélyebb elkeseredés rám törő rohamai közepette csiszolódt bennem a faragott paraván rémséges meséje. Ahogy épp te mondtad az imént, teljes joggal megölhettem volna a feleségemet, ám mégsem tettem; azonkívül Kun-san vallomásával az ügy megoldódott – épp ezért teljesen szükségtelen, sőt egészen fölösleges volt ezen a hangon beszélned velem. Hiába jöttél rá, hogy a paraván meséje nem igaz, megszánhattál volna egy csalódott embert, nem kellett volna mindenáron ilyen kegyetlenül és megvetően a fejemre olvasnod minden hibámat és gyengeségemet. Nagyot csalódtam benned, Di, mert eddig mindenütt azt hallottam, hogy könyörületes és tisztességes ember vagy. Nem könyörületes dolog a másikat megalázni és megszégyeníteni csak azért, hogy fitogtasd a nagy eszedet. Nem tisztességes bemocskolni az embert: azt állítani, hogy nem szerettem a feleségemet, kéretlenül beleártani magad a magánéletembe, és ezt minden konkrét bizonyíték híján levont képtelen következtetésekkel igazolni.

Di bíró megpördült, hogy szemtől szembe állhasson vendéglátójával. Átható tekintetét le sem vette róla, úgy mondta:

– Soha senkit nem vádolok konkrét bizonyíték nélkül. Első látogatásod abban a bizonyos házban az északi kapunál teljesen indokolt volt, hiszen meg kellett bizonyosodnod a házasságtörés tényéről. Ha akkor berontasz a szobába, és helyben felkoncolod őket, vagy kirohansz, és öngyilkosságba menekülsz, vagy a jó ég tudja, milyen kétségbeesett tette ragadtatod magad, hajlandó

volnék elhinni, hogy szeretted a feleségedet – de legalábbis hajlandó volnék kételkedni az igazamban. Csakhogy te visszamentél arra a helyre, és másodszor is kilested őket. Ez fedi fel igazán a lelked romlottságát, ez szolgáltatja a szükséges bizonyítékot. Ég veled!

Azzal meghajolt, és kiment.

Az udvaron Csiao Tai várta két felszerszámozott lóval.

– Most tényleg visszamegyünk Peng-laiba, járásfőnök úr? – csóválta a fejét. – Összesen két napot töltöttél itt!

– Az is sok volt – felelte Di bíró kurtán.

Nyeregbe pattantak, és kilovagoltak az utcára. A déli kapun át hagyták el a várost. Ahogy a homokos országúton ügettek, a bíró meghallotta, hogy valami zizeg a kabátujjában. A lovat csak térdével irányítván odanyúlt, és egy kis irattartót talált, benne utolsó szál piros névjegyével, amelyen ez állt: „Sen Mo befektetési tanácsadó”. Apró darabokra tépte. Egy ideig csak nézte a tenyerében, aztán szélnek eresztette a kis piros fecniket. Valameddig még lebegtek a levegőben, majd a lovak nyomában leülepedő porral együtt lassan a földre ereszkedtek.

UTÓSZÓ

Di bíró valóságos személy volt, 630 és 700 között élt. Bonyolult bűnesetek felgöngyölítésével tett szert nagy hírnévre, majd kiváló államférfi vált belőle. Pályája második szakaszában az udvarnál szolgált miniszterként, és erős befolyást gyakorolt a birodalom bel- és külpolitikájára. A regényben megírt kalandok ugyanakkor a képzelet szülöttei – noha jó néhány részlet alapjául eredeti kínai források szolgáltak.

Megjegyzendő, hogy *Di bíró* idejében a kínaiak nem hordtak lófarkat – ezt a szokást csak az 1644-es mandzsu hódítás után vették fel. Addig a férfiak hosszúra növesztették a hajukat, és kis kontyba kötötték a fejük búbján. Szabadban és a házban egyaránt fejfedőt viseltek. A dohány és az ópium is csak sok évszázaddal később terjedt el Kínában.

Impresszum

Sorozat Könyvek Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Szurdi András
Felelős szerkesztő Borus Judit

Fordította
Upor László

A fordítás alapjául szolgáló kiadás
Robert van Gulik: *The Lacquer Screen*

Borítóterv My Way

Copyright © 1962 by Robert van Gulik
Hungarian translation © Upor László, 2011

ISBN 978 963 8942 16 6

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Tartalom

Fülszöveg

SZEREPLŐK

ELSŐ FEJEZET

MÁSODIK FEJEZET

HARMADIK FEJEZET

NEGYEDIK FEJEZET

ÖTÖDIK FEJEZET

HATODIK FEJEZET

HETEDIK FEJEZET

NYOLCADIK FEJEZET

KILENCEDIK FEJEZET

TIZEDIK FEJEZET

TIZENEGYEDIK FEJEZET

TIZENKETTEDIK FEJEZET

TIZENHARMADIK FEJEZET

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

TIZENHATODIK FEJEZET

TIZENHETEDIK FEJEZET

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

UTÓSZÓ

Impresszum